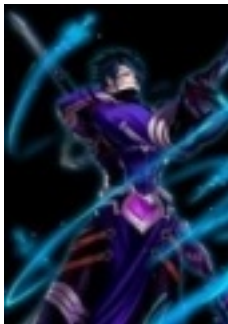

Sát Nhân Địch Tâm Khiêu

Contents

Sát Nhân Địch Tâm Khiêu	1
1. Tâm Ma	1
2. Bóng Đen Tử Thần	5
3. Quỷ Xuống	10
4. Sát Tinh	14
5. Thần Tướng	18
6. Tâm Ma (2)	24
7. Biên Phúc	29
8. Thu Hồ Thê	35
9. Lạc Thần Linh	40
10. Hiêu Thần Nương	47
11. Kiếm Sĩ Kiếm Mê	54
12. Kiếm Cuồng	59

Sát Nhân Địch Tâm Khiêu

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: Vô Danh Tử.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-nhan-dich-tam-khieu>

1. Tâm Ma

Khâu Đoạn Dao là trụ cột của phái Điểm Thương, người trên giang hồ đồn rằng nếu không có ông ta, Điểm Thương chỉ là một phái nhỏ như mấy trăm năm về trước.

Ngày nay Điểm Thương đã là một trong sáu trụ cột của Dao Bính hội tại Giang Nam.

Đạo Bính hội tại Giang Nam là đầu não của bạch đạo võ lâm, tiếng tăm tuy chưa bằng phái Thiếu Lâm, Võ Đang với cơ nghiệp hàng trăm năm, nhưng về thực lực thì hơn hẳn.

Cho nên có người bảo Khâu Đoạn Đạo chẳng những là cửa bấu của phái Điểm Thương mà võ công và thực lực của ông ta còn hơn cả chưởng môn của phái này là Chung Thác. Do vậy cứ mỗi lần đến kỳ tỷ thí giành Kim ấn giữa hai phe hắc bạch trên ngọn Phi Lai hằng năm, ông ta đều thay mặt phái Điểm Thương ứng chiến.

Vũ khí của Khâu Đoạn Đạo là một thanh đao gãy.

Thanh đao của ông ta được gọi là “Trảm tận thiên hạ ác nhân chi thủ” (chém hết đầu của kẻ ác trong thiên hạ)

Dù đi đâu, ông của mang theo thanh đao này, đao của ông không có vỏ, ông không cần dùng vỏ.

Đi đâu cũng kẻ kẻ thanh đao, bởi vậy người ta gọi tên ông là “Đoạn Đạo”.

... Đêm nay Khâu Đoạn Đạo giết người.

Bảy tên lưu manh bức hiếp một cô gái nhà lành trong ngõ tối, ông bắt gặp, liền ra tay giết người.

Giết bảy người ông chỉ cần chém hai nhát đao.

Giết người xong, ông chợt nhận ra bao năm qua, ngày nào hai tay cũng vậy máu.

Đêm đã khuya, mảnh trăng tàn ló ra trên khoảng không của ngõ nhỏ, lòng người giang hồ có chút cô đơn, Khâu Đoạn Đạo thấy hơi buồn ngủ.

Buồn ngủ thì buồn ngủ, ông ta cũng không hối tiếc, cũng chưa từng hối tiếc, có lẽ hễ bước chân vào giang hồ thì chẳng có chỗ cho tâm trạng hối tiếc, cũng giống như khi bị bắt, tên trộm tiếc sao mình không mau chân hơn chứ không phải tiếc vì mình đã là m trộm.

Khâu Đoạn Đạo thở dài.

Lúc này trong ngõ nhỏ tối om, hăng hắc mùi hôi bỗng vang lên một âm thanh nho nhỏ.

Khâu Đoạn Đạo chợt dạ: Là mèo ư? Hay chuột? Cô gái lúc này vẫn còn khóc rưng rức nhưng giờ này chợt im bật, Khâu Đoạn Đạo cúi xuống sờ mũi nàng một biết nàng đã chết.

Ông giật thót tim.

Lúc này nàng rất sợ hãi nhưng không đến nỗi tắt thở thể mà bây giờ..

Khâu Đoạn Đạo cảnh giác, nạt một tiếng:

- Ai?

Ông đã giết không ít người, nghĩ tới trong xóm tối nhưng có vô số hồn ma dữ tợn, tim ông ta đập nhanh hơn.

Ông có thể cảm nhận được trong xóm tối đúng là có người, hầu như ông nghe được tiếng thở ma quái của người đó.

Ông giở thanh đao gãy, gằn giọng quát:

- Ai?

Ông kinh hãi đến nỗi hơi thở cũng trở nên bất thường, lồng ngực nhói đau như bị xiết chặt, mồ hôi tuôn ròng ròng. Ông trợn mắt đầy hăm dọa nhìn trừng trừng vào bóng đêm.

- Ai ở đó?

Bóng đêm vẫn lặng như tờ.

Khâu Đoạn Đạo thở hổ hển gào to:

— Người không ra, ta sẽ...

Lúc này ông chợt thấy không ổn.

Dẫu gì ông cũng trải qua hàng treăm trận chiến, nhưng sao hôm nay lại mất bình tĩnh như thế? Ông giết người như ngóe, sao lại thất sợ hãi đến thế? Lẽ nào chưa động thủ mà hơi thở đã rối loạn? Nghĩ đến đây, ông cố trấn tĩnh, nhưng không được nữa rồi, ông nghe hình như nhịp tim của mình trở nên gấp gáp, quả tim lồng lên như con trâu điên đòi lao ra khỏi chuồng.

Ông thở dốc gỡ thanh đao lên, vạch thành một luồng ánh sáng.

Bàn tay ông run lẩy bẩy, luồng ánh sáng nhấp nháy bất định.

Nhát đao của kẻ giết người như nhóe nhẹ hều như như nhành liễu vờn gió xuân.

Khâu Đoạn Dao rên rĩ:

- Rốt cuộc... người là ... ai”

Ông ta nói câu ấy khó nhọc như người già lấy hết sức tàn nhấc một chiếc cối xay bằng đá.

Đột nhiên giọng nói của ông tắt nghẹn như người bị hen suyễn, quả tim của ông chẳng khác gì một liệt nữ lao đầu vào tường để giữ trinh tiết, ông thấy như máu me đang tràn ngập buồng tim mình.

Thật sự máu tươi cũng trào ra miệng, máu cứ phun ra òng ọc như vòi nước cho tới khi ông ngã xuống vũng máu trong ngõ vắng tối tăm.

... Đao bắt lưu nhân Khâu Đoạn Dao chết rồi!

Người ta phát hiện xác chết trần truồng của Khâu Đoạn Dao trong ngõ vắng, bên cạnh là xác của một cô gái trẻ trung, cũng chẳng tác vãi che thân.

Chuyện đó đồn ra, lại được thêm mắm dặm muối để thêm phần hấp dẫn.

Khâu Đoạn Dao chết vì ” tim ngừng đập”

Đó là phán đoán của đại phu Tổ Phù Trầm, người của Đạo Bính hội.

Tổ Phù Trầm có thể dựa vào bộ hài cốt đã chôn vùi dưới đáy biển hai mươi lăm năm để phán đoán rằng nạn nhân chết bởi loại độc gì, bằng mắt diện tay thần, ông có thể ráp 1321 mảnh vụn thành bảy thanh đao, chẳng hề có vết mẻ nào. Lâu nay phán đoán của ông luôn chính xác.

Trên người Khâu Đoạn Dao chẳng hề có vết thương nào, chết vì ” tim ngừng đập”, có nghĩa là sao? Khi người ta cười cười nói nói, mặt đều có nét khác lạ, đàn ông châu đầu ghé tai không cho đàn bà nghe, đàn bà rỉ tai nhau không cho trẻ con biết, thật ra họ đều nói cùng một chuyện.

Cho nên Mạnh Thanh Lâu rất vui mừng.

... Mạnh Thanh Lâu vui mừng là có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, Khâu Đoạn Dao chết rồi, y trở quan trọng hơn, người ta sẽ để ý đến hắn hơn, điều có lợi cho phái Quát Thương. Thứ hai, tình trạng chết của Khâu Đoạn Dao sẽ khiến đồng môn đồng đạo, người trong giang hồ sẽ thay đổi các nhìn về hắn, kẻ vốn được gọi là ” quen tạt phong lưu, phóng đảng thành thói, không biết kiểm điểm, trêu hoa gọi cỏ”.

Khâu Đoạn Dao xưa nay không thêm tửu sắc, chẳng qua là ngụ quân tử, trong trong thiên hạ lẽ nào chỉ mình ta là chân tiểu nhân?... Mạnh Thanh Lâu nghĩ thế.

Nhưng cái chết của Khâu Đoạn Dao của có hai điều hại đối với hắn.

Thứ nhất, hai phái Điểm Thương và Quát Thương liên minh với nhau, Khâu Đoạn Dao chết sẽ là tổn thất to lớn cho phe ta trong trận chiếm giành Kim ấn với Hắc đạo. Thứ hai tuy hai phái bằng mặt chẳng bằng lòng nhưng vẫn phải cùng chống kẻ địch. Cái chết của Khâu Đoạn Dao làm nản chí người đồng đạo.

Mạnh Thanh Lâu lắc đầu thở dài, lòng thầm mắng Khâu Đoạn Dao, nếu ông ta bớt ngụ quân tử một chút thì đã không mắc bị thương mã phong, cuối cùng ra nông nỗi này.

Còn bản thân hắn thì khác hắn, nghĩ đến đây, Mạnh Thanh Lâu nở nụ cười bí hiểm, so với nụ cười chiến thắng, có thêm một chút tự hào đắc ý.

...Mạnh Thanh Lâu không chỉ có địa vị trong giang hồ mà cả trong lầu xanh kỹ viện.

Hắn có thể uống rượu mà không biết say, ra tay rộng rãi mà lại dịu dàng, tướng mạo cũng thuộc hàng tuấn tú, cho nên là vị khách được mến mộ nhất trong bất cứ cuộc vui nào.

Đêm nay hắn tới “Xuân lai triều”, trái ôm phải ấp, Xuân Lan, Kim Phụng, Tú Nương, Mỹ Dung, Tứ đại mỹ nhân vừa cười đùa lả lơi vừa hỏi về cái chết kỳ lạ của Khâu Đoạn Dao. Hắn vừa kể vừa ngả ngón trên đùi, còn hai nàng hầu rượu xinh đẹp như hoa Tú Trân và Tú Châu đang châm rượu và đút thức nhắm cho hắn.

Sau Khi Mạnh Thanh Lâu cười to một tràng mới thấy không ổn.

Hắn như bị một cây dùi đâm vào buồng tim.

Tuy cảm giác này chỉ thoáng qua nhưng tim là một trong những bộ phận yếu nhất trong cơ thể con người, bị muỗi đốt nhẹ cũng đã khó chịu huống chi là... Mạnh Thanh Lâu giật bắn người nhưng hắn không muốn tỏ vẻ khác thường, vẫn ăn uống nhồm nhoàm, nhưng chợt bàn rượu phía sau hắn, cách một bức bình phong mà yên ắng lạ thường, lạ thật.

Hắn muốn quay đầu nhìn lại.

Nhưng lúc này hắn có cảm giác như gai đâm sau lưng.

Hắn biết ngay có người ngồi sau bức bình phong nhìn hắn, chắc hẳn đó là nhân vật rất đáng sợ, nếu không ánh mắt của kẻ đó chẳng làm hắn rợn da gà, chẳng rút kiếm nổi.

Hắn định xoay người lại, tay đã đặt vào chuôi kiếm. Đáng tiếc hắn không xoay người được, kiếm cũng chẳng thể ra khỏi bao.

Cổ họng hắn tât nghẹn, như có một khúc xương gà chẹn lại giữa cổ, còn buồng tim cứ như bị một cây thương đâm vào từng nhát, máu tuôn ra.

Mạnh Thanh Lâu gầm to, hai tay tóm vạt áo.

Bọn kỹ nữ thấy y mặt tái xanh, môi tím tái, nức toét và rướm máu, mắt lồi ra như cá ước, lưỡi thè ra dài cả nửa thước, ai nấy đều bưng mặt kêu toáng lên bỏ chạy. Lúc này Mạnh Thanh Lâu đã sùi bọt mép trắng phều.

Trong cơn hỗn loạn nên chẳng ai để ý sau bức bình phong có một người cao gầy thông thả rời “Xuân lai triều”.

...Cái chết của Khâu Đoạn Dao khiến Tần Yến Hoàn rất buồn bực.

Tần Yến Hoàn với Khâu Đoạn Dao về công là chiến hữu, về tư là chỗ tri giao, Khâu Đoạn Dao là nhân tài xuất chúng của phái Điểm Thương, Tần Yến Hoàn cũng là người nổi bật trong các đệ tử của phái Nhạn Thang.

Tần Yến Hoàn và Khâu Đoạn Dao từng khuyên Mạnh Thanh Lâu đừng quá phóng dăng kéo người ta mất lòng tin với “Đạo bính hội”.

Tần Yến Hoàn rất hiểu con người Khâu Đoạn Dao, cho nên bà không tin ông xảy ra chuyện như thế.

Thậm chí bà còn nghi ngờ cái chết của Khâu Đoạn Dao có liên quan đến Mạnh Thanh Lâu hoặc Thập nhị đô thiên thần sát của Hắc đạo, cho nên bà đến “Xuân lai triều” để theo dõi Mạnh Thanh Lâu, bà chẳng chú ý đến người cao gầy lúc này, chỉ biết trên mặt y có nốt ruồi thật lớn, khi đi lướt qua bà, y còn ném lại tia nhìn lạnh lẽo.

Khi Tần Yến Hoàn đi được bảy tám bước, ánh mắt lạnh lẽo đó vẫn còn lưu lại trong đầu thậm chí in sâu vào tâm khảm khiến bà có cảm giác chột dạ, bà vội ngoái đầu lại nhìn, người ấy đã khuất dạng.

Sau đó bà mới biết Mạnh Thanh Lâu chết bất ngờ.

... Tần Yến Hoàn lập tức đuổi theo.

Người qua kẻ lại chật như nêm, biết tìm người bí ẩn đó ở đâu? Tần Yến Hoành len lỏi trong đám đông, đuối qua vào ngõ nhỏ, cuối cùng tới một bức tường đá vắng vẻ, bà ngẫm nghĩ ” Nếu cái chết của Khâu Đoạn Dao là ngẫu nhiên, vậy cái chết của Mạnh Thanh Lâu không phải là vô tình. Mạnh Thanh Lâu là nghĩa đệ của Quách Đại Giang, chưởng môn phái Quát Thương, mà Mạnh Thanh Lâu, Khâu Đoạn Dao và mình được chọn tỷ thí với Hắc đạo trong cuộc chiến Kim ẩn...” nghĩ đến đây, nhịp tim Tần Yến Hoành đập nhanh hơn: ” Khâu Đoạn Dao đã chết, Mạnh Thanh Lâu cũng chết, chẳng lẽ người kế tiếp là mình?” Bà cảm thấy nên mau chóng báo chuyện này cho mình chủ Dao bính hội, chủ nhân của Phi ngư đường Thẩm Tinh Nam, ít nhất cũng phải thông báo cho hai người đồng đạo cùng tham gia ứng chiến là Anh Tiêu Sát và Tống Văn Đăng để họ phòng hờ... nghĩ tới đây, tim bà lạ nhói lên.

Bà muốn đi ngay, nhưng tứ chi bủn rủn, đầu vầng mắt hoa, phải dựa vào tường.

Bà chợt tỉnh ngộ, mình chỉ đuối theo người bí ẩn kia một chập, với công lực của bà, dù có đánh ba ngày ba đêm cũng chưa mệt nhọc như thế này.

Đôi mắt lạnh lẽo đó lại thoáng hiện lên trong đầu bà, bà cố nhắc chân, nhưng tim cứ đập mạnh liên hồi, bà rú lên, hai tay dốc hết sức chống mạnh vào tường, nhưng bức tường cứ như có phết keo, hút chặt người bà vào.

Tần Yến Hoành chợt nghe tim mình đập

Ngoại trừ tim mình cứ đập thành thịch, thành thịch, còn có nhịp tim của người kia.

Nhịp tim của người kia nghe rất nặng nề, cứ bình bịch, bình bịch vang lên đều đều, Tần Yến Hoành dục lững vào tường, nhịp tim của người ấy như từ bên trong bức tường vọng ra từng hồi, gõ vào tim bà, khiến tim bà đập theo hết như con bọ nhảy trong lồng hấp, bà không còn kiểm soát được hơi thở nữa.

Đương nhiên bức tường đá chẳng có tim.

Nhưng chắc chắn bên kia bức tường có một người đang đứng, mà người đó áp ngực vào tường.

Hai người cách nhau một bức tường nhưng nhịp tim người đó không chế nhịp tim của Tần Yến Hoành.

Tần Yến Hoành kêu lên thảm thiết, miệng rịn máu tươi, người bà đã mềm nhũn nhưng vẫn cố rút kiếm, xem ra bà muốn đâm xuyên kiếm qua bức tường hòng giết chết đối phương, nhưng mũi kiếm chỉ chạm vào tường rồi rung lên bần bật, rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng.

Vì tim nhói lên nên máu tươi tuôn ra cửa miệng Tần Yến Hoành, rưới lên tường thành một bức tranh rợn người.

2. Bóng Đen Tử Thần

Xưa nay phái Hoàng Sơn rất bí ẩn nhưng không mất tác phong nghĩa hiệp, mà bật anh kiệt của Hoàng Sơn là Anh Tiêu Sát hành tung càng phiêu hốt thần bí hơn.

Trước khi vào phái Hoàng sơn, Anh Tiêu Sát là một sát thủ, nếu không phải y ám sát Hắc Ca sơn lão quái Cửu U tử Vu Huyền Mục lại giết Phiêu Ôn độc cơ tại Thần Mộc cung, ám sát Bạch phát ma nữ Khâu Thâm Thâm ở Ngũ Dâm đài, tạo ra thể ma tiêu đạo trưởng thì giang hồ đã không yên bình như hôm nay.

Tuy Anh Tiêu Sát không thể ở tại Phi Ngư đường trước khi trận chiến Kim ẩn xảy ra, nhưng cùng sẽ đến kịp lúc.

Đối với y, cái chết của ba người chỉ như chỉ là nụ cười lạnh bên môi.

Y không sợ, cũng chẳng đau lòng, đối với y, ba người kia chết sẽ đem lại thêm cơ hội lấy tiếng cho y , phái Hoàng Sơn càng thêm quan trọng. Y biết đối tượng tiếp theo của kẻ địch có thể là y, cũng có thể là Tống Văn Đăng.

Y hi vọng đối phương tìm mình trước.

Sau khi dùng cơm ở Túy Kinh lâu, y ra cửa thành đi về phía Phi Ngư sơn trang.

Đi được nửa dặm, ở nơi góc núi hoang vắng, hai tên cường đạo đang bắt nạt đôi vợ chồng già. Anh Tiêu sát không hề ngừng lại.

Trong tiếng van vãn của đôi vợ chồng già và tiếng cười khoái trá của hai tên cường đạo, y thông thả bước đi, chẳng hề ngoái đầu lại, thậm chí một tên cường đạo còn cười rằng:

- Hạng rùa đen khôn kiếp đó làm sao dám gây sự?

Y cũng chẳng màng.

Đi được ba bốn dặm, trong bóng chiều thê lương, một thư sinh dở sống dở chết, có lẽ là bị rắn độc cắn, máu trên đùi tuôn đầm dề, giơ tay toan nhờ y đỡ, thế mà y cũng làm ngơ.

Y lầm lũi bước đi, đi được hai dặm nữa, bốn đêm buông xuống, ở góc cây bên đường có tiếng cô gái kêu rên và tiếng một người đàn ông gặng dữ quát:

- Kêu! Kêu! lão tử cho người khoái lạc, chưa tới giờ, người kêu cái quái gì!

Cô gái thấy có người tới vội gào lên:

- Tráng sĩ, cứu mạng, cứu mạng...

Anh Tiêu Sát đứng lại.

Mắt y ánh lên tia nhìn kỳ dị, tia nhìn ấy đậu lại nơi bộ ngực đã bị lột trần nhưng cô gái vẫn cố che lại, trong ánh chiều đường cong ấy hiện lên rõ mồn một. Trong người anh tiêu sát dâng lên một thứ dục vọng thú tính.

Y thầm nhủ: " Các người đang giở trò bàng môn tả đạo, ta sẽ giết người bịt miệng rồi thay thế thì có hề chi?" Y nở nụ cười lạnh lẽo bước về phía hai con người đang quần vào nhau kia rồi lặng lẽ dừng lại.

Gã kia thấy có người tới gần, quát lớn:

- Cút đi, đừng phá chuyện của đại gia!

Anh Tiêu Sát lạnh lùng nói:

- Kiều Lão Tam, chính người buộc ta phá chuyện của người!

Gã đó khựng người, trở tay rút cây Liễu sơn đao.

Gã rút đao tuy nhanh, nhưng khi nắm được đao, kiếm của Anh Tiêu Sát đã xuyên vào cổ gã.

Anh Tiêu Sát chậm chậm rút kiếm ra, máu phun thành vòi khiến tấm thân nõn nà của thiếu nữ lổm đổm hoa máu trông thật khủng khiếp. Anh Tiêu Sát nước bọt đánh ực một tiếng.

Nàng thiếu nữ vén tóc, liêu xiêu đứng dậy, run rẩy thốt lên:

- Đa tạ anh hùng tương cứu!

"Soạt" một tiếng, Anh Tiêu Sát tóm tóc nàng, đẩy nàng té ngửa xuống rồi lao tới đè lên mình nàng, y lột nốt mảnh vải còn sót lại trên người nàng, rồi ngấu nghiến hôn nàng, nàng thiếu nữ khẽ rên lên. Cũng trong lúc này, Anh Tiêu sát ghé tai nàng thì thầm:

- Dạ Hợp Hoa Hòa phi tử, người chẳng lừa nổi ta đâu!

Nói xong, Anh Tiêu Sát lặn người ra, thoát khỏi tấm lưới dục vọng.

Khi y lặn người ra, một mảng ánh sáng loang ra, có người rú lên thảm thiết.

Mũi kiếm của y đã cắm sâu vào hậu tâm của kẻ ấy, còn thanh phác đao của kẻ ấy đã chém xuống chỗ ban nãy của y, nhưng lúc này đã lút sâu vào ngực Hòa phi tử.

Tiếng rú của kẻ ấy tắt nghẹn nửa chừng, rồi gã ngã ngửa ra sau, gã chính là một trong hai tên cường đạo lúc này.

Bốn người còn lại đang kinh ngạc trước lối ra đòn của Anh Tiêu sát. Bốn người này chính là tên thư sinh bị răn cấm, đôi vợ chồng già và tên cường đạo còn lại.

Thư sinh nói:

- Không ngờ trong lúc nguy hiểm mà ngươi còn bình tĩnh!

Anh Tiêu Sát nói:

- Chỉ câu nói không ngờ của ngươi, ta đã mất mạng mười lần khi làm nghề này!

Y lạnh lùng bồi thêm một câu:

- Báo tên!

Rồi nhìn chăm chăm vào thanh cổ kiếm xanh như nước đầm của mình.

Thư sinh cười lạnh nói:

- Tang Môn sinh Sào Vinh ở núi Thiết Thành!

Tên cường đạo còn lại gầm lên:

- Thạch hỏa thần lôi Đường Nhất, đàn chủ Bạch Hổ đường của Thiên Dục cung!

Ông già trầm giọng nói:

Thanh lôi tử đàn chủ Chu Tước đường của Thiên Dục cung!

Bà già đáp:

Trăm quỷ bà bà, hương chủ Chu Tước đường của Thiên Dục cung!

Anh Tiêu Sát nói:

-Tốt, kiếm của ta chẳng giết hạng vô danh, cách ngươi đều là hạng thành danh!

Sào Vinh cười lạnh nói:

- Tên họ Anh kia, ngươi chó ngông cuồng!

Đang nói, cây Bạt phong đao phát mạnh một cái, đánh ra bảy cây Bí ma tang môn tiễn, Anh Tiêu Sát hất cái xác của Hòa phi tử, bảy cây tên cắm lên mình ả, nhưng Thanh Lôi tử và Trăm Quỷ bà bà chia nhau đánh tới từ hai bên trái phải.

Anh Tiêu Sát quát lớn một tiếng, đẩy cái xác ra, xoay người tuốt kiếm chặn Trăm Quỷ bà bà.

Thanh Miêu sơn trăm quỷ đao của Trăm Quỷ bà bà dài chín thước chín tấc, dài như thanh kiếm, đương nhiên mù chẳng sợ Anh Tiêu Sát.

Mụ tin rằng trước khi kiếm của Anh Tiêu Sát chạm vào ống tay áo của mình, đầu của y đã rơi xuống đất.

Thanh Lôi tử lại sử dụng một loại binh khí ngắn, gọi là Hộ thủ song thích, là một loại búa, lão đang tấn công sau lưng Anh Tiêu Sát.

Nhưng trong khoảng sát na, thế công của Anh Tiêu Sát hoàn toàn thay đổi.

Chẳng biết thế nào mà thanh trường kiếm trong tay y trở ngược lại, đẩy vào ngực Thanh Lôi tử, rồi quét thêm một cước nữa, thanh Bạt phong đao dưới đất bắn lên, cắm sọt vào bụng Trăm Quỷ bà bà.

Anh Tiêu Sát dậm đất phóng lên, tránh nhất bút của Đường Nhất, trước khi Sào Vinh đẩy cái xác của Hòa phi tử ra, một chỉ đã đâm vào cổ họng y.

Anh Tiêu Sát đã lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn tự sát hay ta phải ra tay?

Theo y nghĩ, Đường Nhất chắc chắn sẽ chết.

Nhưng ngay lúc này, sau thân cây lớn, một người đứng đỉnh bước ra, trời đang nhập nhoạng, chỉ biết người ấy dáng cao gầy, không nhìn rõ mặt nhưng đôi mắt lạnh lẽo vô hồn.

Anh Tiêu Sát chột dạ, nói:

-Ai?

Đường Nhất thừa dịp lảng lạng quét bút tới, Tiêu Anh Sát không hề ngoảnh đầu, gạt bao kiếm ra chặn bút, còn mũi kiếm đã đâm vào mi tâm của Đường Nhất, Anh Tiêu Sát tuy giết được Đường Nhất nhưng vì quá mạnh tay nên thở hơi gấp.

Nhờ vậy luồng hàn khí đè nặng trong lòng tiêu biến nhưng tim không khỏi đập nhanh.

Anh Tiêu Sát kinh ngạc, cổ trắn tinn nhưng càng cố tim càng mạnh từng hồi khiến lồng ngực như muốn nứt toác ra.

Cứ mỗi khi nhịp tim dội lên, Anh Tiêu Sát thấy như máu trong người mình dồn tới khi tứ chi, tim lại đập rộn thêm một chập nữa, y thấy toàn thân mình căng lên như một trái cầu máu. Anh Tiêu Sát cố gắng giữ bình tĩnh, y gỡ mũi kiếm lên, ráng chuyển thủ thành công,, dốc hết sức tung ra một đòn để giải nguy.

Máu chảy gấp khiến y gỡ tay lên mà thấy cứ như nhắc một tảng đá nặng trình trịch, chân cũng chẳng lê nổi, tai ù đầu vằng cứ có bảy ngàn cái thiếc bạc đang gõ bên tai.

Trong đó có tiếng trống vang rền.

Y lại phát hiện tiếng trống đó chính là nhịp tim tim mình đập.

Y không thể nào kiềm chế , chỉ hi vọng dốc hết sức tung ra một đòn giết chết tên yêu nhân này, phá giải yêu pháp.

Y loạng choạng đứng dậy, gắng gượng gỡ kiếm thủ thế, bỗng “òà” một tiếng, hai mắt, lỗ mũi, miệng phun ra vòi máu đỏ tươi.

Thân người y như một quả cầu được bơm căng hơi đến cực điểm, cả người nổ bùng thành từng mảnh.

Người đứng trong bóng chiều chẳng nói lời nào cho tới khi Anh Tiêu Sát ngũ quan toé máu mới lảng lảng lui ra sau gốc cây, lẫn vào đêm tối.

...Khi Anh Tiêu Sát bị giết, trong thành đang lúc lên đèn. Con gái của Thẩm Tinh Nam là Thẩm Giáng Hồng đang hôn hờ cùng ba người đồng môn xem tuồng.

Thật có bốn người đi với nàng, họ là Mạnh Văn Đường, Tống Văn Đăng, Sở Văn Cung và Phó Văn Phi, nhưng Phó Văn Phi xuất thân bản hàn, võ công cũng kém nhất, cũng chẳng bà con gì với Thẩm Tinh Nam, cho nên trừ Thẩm Tinh Nam, nhiều người đều xem chàng là hạ nhân chứ không phải đồng môn.

Phi Ngự tứ tiểu trong lời đồn của người giang hồ là Thẩm Giáng Hồng,, Mạnh Văn Đường, Tống Văn Đăng và Sở Văn Cung chứ không có phần Phó Văn Phi, người trong võ lâm không biết có người này.

Phó Văn Phi cũng chẳng màng.

Chàng chỉ thích rong chơi, có luyện võ công hay không cũng chẳng sao. Bị ba vị sư huynh bắt nạt sai vặt, chàng cũng không ca cẩm nữa lời. Thẩm Giáng Hồng nhiều phen trêu ghẹo chàng, mà hễ gặp nàng tiểu sư muội này, lòng chàng thấy ngọt ngào đến lạ, dẫu có làm trâu làm ngựa chàng cũng chẳng oán than.

Bởi vậy Phó Văn Phi thường bị mọi người đem ra luyện võ, bị đánh đến bầm dập mà lại còn phải chịu tội thay cho người khác. Chẳng hạn lần nọ, Thẩm Giáng Hồng cãi nhau với Sở Văn Cung, nửa đêm bảo Văn Phi đem một bình Liên tử cho chàng uống, Văn Cung uống xong đi tả ba lần trong một đêm, Văn Cung tức quá mắng Văn Phi, hỏi là ý của ai, đòi mách sư phụ, thấy Giáng Hồng nháy mắt, Văn Phi cảm lòng không được, đánh liều nói :

- Là đệ!

Văn Cung chưng hửng:

- Sao đệ hạ độc ta?

Văn Phi đành bịa chuyện:

- Vì thường ngày huynh hay bắt nạt đệ!

Vì thế Văn Cung mách với Thẩm Tinh Nam; Thẩm Tinh Nam cũng chẳng phạt chàng nhưng lại bớt dạy võ công cho chàng; Văn Phi chẳng lo, rảnh rỗi thì vẽ vờ, du ngoạn đây đó, luyện võ càng ít hơn.

Hôm nay Giáng Hồng đòi vào thành xem “Thu hồ hí thiếp”, Văn Cung, Văn Đường đồng ý nhau, Văn Đăng hơi ngại ngần.

- Huynh còn do dự cái gì chứ?

Giáng Hồng phụng phịu.

- Huynh ... Huynh

Trong đám đệ tử, Văn Đăng có võ công cao nhất, là đệ tử đặc ý nhất của Thẩm Tinh Nam.

- Đi đi! Đi đi!

Văn Cung lên tiếng.

- Nghe nói Khâu Đoạn Dao sư huynh của phái Điểm Thương, Mạnh Thanh Lâu sư huynh của phái Quát Thương xảy ra chuyện, Tần Yển Hoàn sư tỷ đang truy xét chuyện này, sư phụ không cho huynh ra ngoài đâu.

Tổng Văn Đăng là một trong năm người quyết chiến với cao thủ Hắc đạo Thiên Dục cung.

Trong năm người, Anh Tiêu Sát nổi danh nhất, Mạnh Thanh Lâu hiểu chuyện giang hồ nhất; Khâu Đoạn Dao giết người nhiều nhất; Tần Yển Hoàn nổi tiếng hiệp nghĩa; Tổng Văn Đăng trẻ tuổi nhất.

Từ khi Vô Trợ môn gặp họa biến mất trên giang hồ, không thể chủ trì Dao Bính hội, trong sáu trụ cột của Bạch đạo võ lâm, Phi Ngư sơn trang mạnh nhất nên ai nấy đều xem Trang chủ Phi ngư sơn trang Thẩm Tinh Nam là minh chủ.

Võ công của Thẩm Tinh Nam đã vào hóa cảnh, đại đệ tử của ông ta là Tổng Văn Đăng mình cao sáu thước, dáng vẻ hiên ngang, được Thẩm Tinh Nam ra sức dạy dỗ để ứng chiến với ThiênDục cung nên võ công của chàng cũng không tầm thường.

Một con người kiêu ngạo như Anh Tiêu Sát mà cũng khâm phục chàng, bởi vì trong một trận tỷ thí riêng tư, trong vòng mười chiêu, y bị đoạt thanh cổ kiếm rồi đứt trở lại vào bao, khiến Anh Tiêu Sát phục sát đất. Luận võ công, có lẽ Tổng Văn Đăng cao nhất, bốn phái kia cũng phải công nhận.

Lúc này Văn Đăng vẫn chưa biết Anh Tiêu Sát bị giết, chưa ai hay chuyện Tần Yển Hoàn, nhưng Thẩm Tinh Nam đã thấy không ổn, không cho bọn Văn Đăng ra ngoài.

Như từ nhỏ Giáng Hồng được nuông chiều quá sinh ngang bướng, lại quý mến đại sư huynh nên dậm chân phụng phịu:

- Huynh không đi, từ nay muội chẳng thèm chơi với huynh!

Tổng Văn Đăng thấy thế đành tắc lưỡi chịu ý sư muội.

Vì thế năm người len lén vào thành xem tường.

Đang xem đến đoạn hấp dẫn, Văn Đường nói:

- Đại sư huynh, đệ đệ giữ kim cung hộ huynh.

Thì ra Văn Đăng tuy xem tường, nhưng cũng phòng hờ. Chàng là đệ tử đặc ý nhất, nên Thẩm Tinh Nam truyền hết tiền thuật kim cung thập nhị thủy cho chàng, chàng mang trên lưng kim cung, ngân tiền và thất sắc hồ nên ai cũng nhận ra chàng.

Kim cung ngân tiền của chàng rất nặng, ngồi xem tường chẳng thoải mái tý nào, một sau cũng chẳng theo dõi được nữa, Văn Đường muốn lấy lòng chàng nên đòi giữ hộ thể mà lại đưa cho Văn Phi.

Văn Phi cũng chẳng để tâm, chỉ cảm được ngắm Giáng Hà là đã mãn nguyện rồi.

Lúc này tường đã diễn đến màn thứ tư, nhiều người nhấp nha nhấp nhồm, chẳng ai để ý có một cao gầy, mặt có nốt ruồi đến bên cạnh Văn Phi ngồi xuống.

Văn Phi ngồi bên rìa bên trái, Văn Đường ngồi bên phải Văn Phi, tiếp theo là Giáng Hồng, Văn Đăng và Văn Cung.

Nói cách khác, Giáng Hồng đang vừa cắn hạt dưa vừa trò chuyện với Văn Đăng.

Kể ấy bước tới, lạnh lùng liếc năm người, nhưng họ cũng chẳng để ý.

Ánh mắt của y dừng lại ở cây kim cung trên tay Văn Phi, rồi đến ngân tiễn và thất sắc hồ trên đùi.

Sau đó ngồi xuống bên cạnh Văn Phi.

Văn Phi chợt thấy bên trái mình nhói lên, nhưng chỉ thoáng qua rồi thôi.

Nhưng chàng vẫn cảm thấy hình dường như có một con có diện nhe răng lao về phía mình, chẳng khác gì chàng sa chân xuống xuống đầm lầy, còn bầy có sáu đang đuổi theo sát nút.

Văn Phi vốn rất nhạy cảm nhưng chàng không để ý đến việc này.

Họ đang chăm chú xem tường, không ai ngờ bóng đen của thần chết đang lảng vảng bên họ.

3. Quỳ Xuống

Chàng đưa tay xoa chỗ mới nhói lên đó, chàng tưởng mình bất cẩn làm tổn thương cân mạch. Chàng không chú tâm xem tường lắm mà hay nhìn lên tiểu sư muội.

Khi chàng đưa tay phải xoa nhẹ chỗ nhói đau, cánh tay vòng qua ngực, bắt giắc hơi thở hơi mệt nhọc.

Chàng vội rút tay, vì nhanh quá nên cánh tay thúc Văn Đường một cái.

Cú thúc quá mạnh làm Văn Đường nổi cáu:

- Muốn chết à?

Văn Phi toan giải thích, nhưng nhịp tim đập như ngựa chạy, chẳng thốt ra lời.

Văn Đường vốn định thúc trả một cú cho bỏ ghét nhưng thấy cơ mặt Văn Phi giãn giật, sắc mặt tái nhợt, trong rất đau đớn nên thôi.

Giáng Hồng và Văn Đăng thấy lạ, bèn hỏi:

- Chuyện gì thế?

Văn Đường sờ chỗ đau, cầu nhàu:

- Tiểu Phi điên rồi, chắc lâu quá hần không xem tường!

Văn Đăng hỏi:

- Hần làm sao?

Văn Đường nói:

- Đại sư huynh, bỗng dưng khi không lão tam đánh đệ, nhưng người lớn chẳng chấp trẻ nhỏ. Thôi đi!

Lúc này Văn Phi đau như lòng ngực bị xé tung, chẳng nói được câu nào. Trong tai chỉ nghe như có tiếng thanh la kêu xủng xoảng vang trời, tiếng người khác chỉ như sóng vỗ vào bờ, chẳng được rõ ràng. Nhưng người bên cạnh chàng nghe Văn Đường gọi Văn Đăng là “đại sư huynh” thì giật nảy người.

Ghế ở đây được làm từ ba súc gỗ dài ghép lại, một hàng có thể ngồi khoảng 20 người. Tay kẻ ấy đặt trên lưng ghế.

Lúc này cánh tay y khẽ hích nhẹ một cái.

Vân Phi lập tức cảm thấy nhẹ hẫng người, quả tim nhưng đang nức làm bốn, bây giờ mau chóng ghép lại như cũ.

Chàng thở phào, vỡ tuồng đang đến hồi gây cần, tiếng thanh la vang lừng, Giáng Hồng suýt xoa khen hay, Vân Đăng định trách Vân Phi vài câu, nhưng ngại làm phiền Giáng hà xem tuồng nên thôi. Chàng chợt nghe tiếng trống trên sân khấu trời dậy ầm ầm như tiếng trống trận.

Chàng thấy trước mắt tối sầm, chợt nghĩ vỡ tuồng ” Thu Hồ hý thiếp ” sao lại có trống trận, đâu phải ” Bá Vương biệt cơ”? Chả lẽ... Chàng lập tức phát giác tiếng trống như đang dội về phía mình. Chàng đã học được chân truyền của Thẩm Tinh Nam nên khả năng ứng biến chẳng phải tầm thường, hầu như trong lúc phát giác ra điều đó, chàng nghĩ có lẽ đã bị ám toán, liền tụ khí xuống đan điền, bảo nhất quy nguyên, dùng Kim Cang thiên long thần công cố kìm nhịp tim đang đập dữ dội.

Chàng vất vả vận công chống chọi, nhưng Giáng Hồng, Vân Cung, Vân Đường chẳng hề hay biết. Còn Vân Phi vừa trải qua đại nạn thì ngồi ngẩn ra, chẳng biết lúc này xảy ra chuyện gì, chàng kêu toáng lên:

- Ối chao!

Vân Đường giật thót người, ngoác mồm mắng:

- Người muốn chết à?

Giáng Hồng cầu nhàu:

- Tiểu Phi điên thật rồi!

Vân Cung ghé đầu nhìn qua.

Vân Cung vốn ngồi rìa phải, chàng nghe tiếng lao xao, cũng tò mò muốn biết chuyện gì, chàng nhòai người qua cũng chẳng thấy rõ, lại thấy sắc mặt Vân Đăng! Sắc mặt Vân Đăng tái như thịt ươn, nhưng trên má có luồng khí to như hai nắm đấm, đỏ rực như lửa.

Vân Cung sững người, bất giác nắm cánh tay đang run bần bật như người bị bệnh thương hàn của Vân Đăng kêu lên:

- Đại sư huynh, đại sư huynh, huynh...

Chàng vốn tưởng Vân Đăng bị bệnh. Nhưng chàng chưa hỏi dứt lời, cổ họng Vân Đăng kêu khô khè, “òà” một tiếng, máu phun cả vào mặt Vân Cung. Hai luồng khí trên má vẫn đang phun trào.

Trong khoảng sát na, khuôn mặt Vân Cung lồm đồm đỏ như nổi ban, chàng vội đưa hai tay ôm mặt, máu tươi như hàng trăm, viên hoàng thạch bắn vào mặt chàng, nhưng đáng sợ hơn là khi chạm chạm vào cánh tay Vân Đăng, lại có cảm giác như điện giật, hai ngón tay trở và giữa đau như bị đứt lìa, cảm giác đau nhói dâng lên tận óc.

Vân Đăng gầm lớn một tiếng, phóng vọt lên trời.

Mọi người đang chăm chú xem tuồng, chợt nghe có tiếng gầm nên đều giật mình.

Vân Đường và Giáng Hồng đều thất kinh, quay đầu lại thì thấy đại sư huynh Vân đăng phun máu, nhị sư huynh Vân Cung mặt đầy máu.

Thực ra Vân Cung đã vô tình nhặt lại cái mạng cho Vân Đăng. Lúc đó Vân Đăng bị khống chế nhịp tim, Vân Cung vỗ một cái, luồng dị lực truyền vào chàng ta một nửa, Vân Đăng ứng biến cũng rất lợi hại, tự chấn động phế phủ, phun máu ra, phá giải ma chướng, phóng vọt lên không trung.

Tuy tâm mạch bị chấn động, nhưng chàng cũng thoát khỏi mối nguy bị khống chế.

Chàng vừa vọt lên, kẻ gây ốm cũng khựng người, y không ngờ chuyện này xảy ra nên khê kêu “ủa” một tiếng. Khi Vân Đăng vọt lên không trung chỉ mong phá vỡ tâm chướng, chàng vẫn chưa biết kẻ địch đáng sợ kia ở đâu.

Người cao gầy kêu “ủa” một tiếng khiến Vân Đăng nhận ra, chỉ thấy trên không trung hai tay chàng mở ra, kim cung ngân tiễn, thất sắc hồ từ trong tay Vân Phi bay về tay Vân đăng như có cánh.

Mắt người cao gầy sáng rực lên, y quát:

- Hay!

Văn Đăng hạ nhanh người xuống, nhưng chàng tay phải cầm cung, tay trái lấp tên, người cao gầy bốc người lên như một con dơi, cũng trong lúc đó, ngân tiễn của Văn Đăng đã bắn ra.

Chỗ ngồi của kẻ ấy nứt oác làm đôi.

Người cao gầy lướt lên sân khấu như một làn khói đen.

Văn Đăng xoay người, kéo dây cung, lấp tên, quát:

- Đứng lại!

Có tiếng thanh la đáng "xoảng" một tiếng, cắt ngang lời chàng!

Người đánh la là kẻ cao gầy.

Chẳng biết từ lúc nào, y đã đoạt được cái thanh la rồi gõ lên một tiếng.

Y bốc người lên không trung như một con dơi, xem ra thân pháp của y tuy không cao nhưng khi người khác có hành động gì, y đã ôm được Văn Đăng.

Tấm hắc bào của y rộng lòng thùng, y ôm lấy Văn Đăng như một chiếc lá khô ôm một con sâu nhỏ.

Văn Đăng chưa hề thấy lối đánh như thế này.

Chàng đã lấp ba cây tên vào cung, chưa kịp bắn ra đã bị kẻ ấy ôm lại.

Tên của Văn Đăng lập tức đâm vào lồng ngực kẻ ấy.

Nhưng chàng lập tức phát giác trong tấm áo bào trống rỗng, "soạt" một tiếng, mũi tên đâm toạc lớp áo, chỉ có chàng mới biết, mũi tên của mình không đâm trúng y.

Kẻ cao gầy đã lẩn ra ngoài tấm áo, thân đối thân, mặt đối mặt ép sát vào chàng.

Văn Đăng ngăn người ra.

Có thể nói lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ chàng chưa hề gần gũi với một người đàn ông như thế.

Đây là khoảng sát na cực ngắn.

Ngực kẻ ấy áp sát vào ngực chàng, không ai có thể hình dung được cảm giác của chàng lúc này.

Cảm giác này giống như lồng ngực của đối phương mở banh ra, một cây búa sắt thò ra nện vào ngực chàng một cú. Chỉ trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, hai người vừa trôi hụp một lần, Văn Đăng đã bắn ra ba mũi tên, kẻ cao gầy gõ một tiếng thanh la.

Sau đó hai người áp lại với nhau, bóng người chao đảo, Văn Đăng bật ngựa ra.

Khi Văn Đăng ngã xuống, miệng chọt ngoác to, khi chàng há miệng lại phun ra một vật.

Quả tim của chàng!

Lúc này, ngân tiễn mới rơi xuống, cắm phập vào sàn sân khấu, run lên bần bật, ánh ngân quang tỏa ra.

Kẻ cao gầy nhìn cái xác Văn Đăng, lẩm bẩm:

- Quả nhiên không hổ là một trong năm người xuất chiến của Dao Bính hội, đại đệ tử của Thẩm Tinh Nam quả nhiên danh đồn không ngoa.

Y còn than thở:

- Đáng tiếc vừa xông vào người đã bị thương, nên không vẫn còn cầm cự được một lúc nữa!

Trong khoảnh như điện chớp sao xẹt này, Giáng Hồng, Văn đường, Văn Phi chỉ biết đại sư huynh đã động thủ với kẻ ấy, chưa kịp hiểu ra chuyện gì, Văn Đăng đã chết.

Giáng Hồng lạc giọng kêu lên:

- Người... người... người giết đại sư huynh !

Kẻ ấy từ từ xoay người lại.

Dường vẻ kẻ ấy cũng chẳng có gì khác lạ, nhưng sắc mặt vàng như sáp, trên má có nốt ruồi to, trông mắt màu xanh lục, khiến người ta nhìn vào không lạnh mà run.

Kẻ ấy hờ hững nói:

- Không chỉ là đại sư huynh của ngươi, các người đã thấy ta, các người cũng phải chết.

Y ngập ngừng rồi nói tiếp:

- Nếu đại sư huynh của ngươi chịu ngồi yên trên ghế để ta phá vỡ tâm mạch mà chết, các người không phát hiện, có lẽ ta tha cho các người.

Ánh mắt hơi xốt xa, y nói tiếp:

- Đó là lỗi của đại sư huynh ngươi!

Y nói xong câu này thì im hẳn.

Văn Phi thấy đại sư huynh gặp nạn, nước mắt trào ra, gầm lên:

- Trả mạng đại sư huynh đây!

Rồi chàng đứng thành cung bộ, chém ra một đao.

Đao chưa tới, đao phóng đã hất tà áo của kẻ ấy lên, y lắc đầu thở dài như nhìn thấy một đứa trẻ đang chơi đắp nhà trên cát, bị sóng cuốn trôi.

Khi Văn Phi ra tay, Giáng Hồng cũng rút đao, định ra tay, Văn Đường đã giữ nàng lại:

-Đại sư huynh cũng không phải là địch thủ của người này, chúng ta chạy thôi!

Văn Đường khẽ nói bên tai Giáng Hà mấy câu, rồi kéo nàng chạy ra, Văn Cung cũng lật đật chạy theo.

Lúc này người trong rạp chạy tán loạn, tiếng kêu la không ngớt.

Lại nói Văn Phi chém kẻ ấy một đao nhưng hụt mất, người đột nhiên bị cuốn lên, rồi rơi đánh “oạch” xuống sân khấu.

Sân khấu cũng sụm xuống đánh “ầm” một tiếng.

Văn Phi đau đến nổi toé đom đóm mắt, nằm mẹp trong đồng gỗ.

Lúc này đám người chen lấn hỗn loạn, kẻ ấy muốn truy giết bọn Giáng Hồng cũng chẳng dễ, y cười hì hì mấy tiếng lạnh lẽo, cũng chẳng đuổi theo nữa.

Bọn Giáng Hồng chạy theo dòng người chạy ra phố, nhất thời chẳng biết đi về hướng nào, Văn Đường bình tĩnh hơn, chỉ con đường dẫn về hướng đồng phường, bảo:

- Chạy hướng đó!

Giáng Hồng rối trí, lại thấy Văn Phi không đuổi kịp, bèn nói:

- Tiểu Phi thế nào rồi?

Văn Đường nói:

- Chúng ta chẳng lo nổi thân, mặc kệ hắn!

Giáng Hồng thấy Văn Cung loạng choạng, vội đỡ chàng kêu:

- Nhị sư huynh...

Văn Cung rên hừ hừ:

- Không thể chậm trễ, chạy!

Ba người hốt hơ hốt hã như chó nhà tang, chạy đến phố Thạch Bản, lúc này người bớt đông.

Bọn Giáng Hồng vội chạy thêm hơn mười bước, đột nhiên ở góc phố xuất hiện một người.

Đó là một người trẻ tuổi, mắt xéch, chân mày rũ xuống, gãi đầu hai tay vào ống tay áo, đi xăm xăm về phía họ.

Chẳng hiểu sao, họ vừa thấy gã đã rợn da gà, nhớ đến một người trong võ lâm.

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi thối lui, được bảy tám bước, không ngờ cuối đường lại có thêm một người một lữ.

Con lữ vừa ốm vừa già, một chân trước lại què, đang tập tễnh bước đi; người vừa gù vừa già, chỉ có một chân, đang đi cạnh con lữ què, hết như thế vào cái chân què của con lữ cho đủ bốn chân.

Lão chống một cây quả trượng sơn đen, chuôi trượng hình nguyệt nha, có bảy con hoa xà loe ngoe, lúc thì vương thẳng ra như mũi tên, lúc thì khoanh lại như rắn, màu sắc sặc sỡ, ánh sáng chiếu lấp lánh, trong quai dì vô cùng.

Giáng Hồng tái mặt.

Văn Đường hít một hơi nói:

- Là Lư đà thiết Văn Cửu Công và Hương lan chữ Thù Ngũ Hoa của Thiên Dục cung!

Lã già gù cụt chân nhếch mép cười nói:

- Ba đứa oắt con cũng biết oai danh của đại gia.

Văn Đường nói:

- Ta hiểu!

Lư đà thiết Văn Cửu Công và Hương lan chữ Thù Ngũ Hoa, lại thêm Trương Hạnh Thủ, Khuông Tuyết Quân, Âu Dương Biên Phúc là năm đại diện do Thiên Dục cung phái đi ứng chiến với Bạch đạo.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa xuất hiện ở đây, tất cả đều rõ ràng, những vụ mưu sát này là do Thiên Dục cung gây ra, bọn chúng mời một dị nhân để giết năm người Khâu, Mạnh, Tần, Anh, Tống khiến Đạo Bính hội không tìm ra được người thích hợp để ứng chiến, như vậy năm người Văn, Thù, Trương, Khuông, Âu dương thắng chắc.

Họ thắng có nghĩa là Thiên Dục cung thắng.

Thiên Dục cung thắng có nghĩa là tông võ lâm ma tiến đạo lui,

Thiên Dục cung làm thế nghĩa là sẽ không cho ai sống sót, huống chi họ cũng không muốn cho ai trong bạch đạo biết thân phận lai lịch của của cao thủ thần bí kia.

Cho nên phải giết người bịt miệng thôi!

Người trẻ tuổi mày rũ nói:

- Người hiểu thì tốt!

Văn Đường quỳ xuống, dập đầu ba cái rõ to.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa đều chưng hửng.

4. Sát Tinh

- Xin hai vị tiền bối tha cho văn bối một mạng, văn bối nguyện gia nhập Thiên Dục cung, cúc cung tận tụy, thề chết trung thành.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa nhìn nhau.

Giáng Hồng rút qua kê rằng:

- Tam sư huynh, huynh...

Thù Ngũ Hoa lạnh lùng nói:

- Thấy gió bẻ măng, chẳng phải là thứ tốt lành gì, cho hạng người lâm nguy bỏ bạn như vào Thiên Dục cung chỉ hại người khác!

Văn Cửu Công cười ha hả nói:

- Không giết được, hạng người này xử sự dứt khoát, tự tư tự lợi, bán bạn cầu vinh, Thiên Dục cung đang cần hạng nhân tài này.

Từ đầu đến cuối, Văn Cung không nói tiếng nào.

Chàng không mắng nhiếc như Giáng Hồng, cũng chẳng cầu xin như Văn Đường.

Chàng đang tìm cơ hội làm một việc:

Văn Cung chợt hét lớn, lao bổ vào ngô bên phải, còn nhanh hơn cả tên bắn.

Chàng chạy mà không dắt theo Giáng Hồng, thậm chí cũng không thông báo trước. Một người khi gặp nguy phải chạy cho mau, trước tiên phải bỏ hết mọi thứ có thể gây trở ngại cho mình, tuy Văn Cung không van vì nhưng chàng biết rõ đạo giữ mạng.

Chàng vừa nhúc nhích một chân, Văn Cửu Công cũng nhúc nhích.

Có điều Văn Cửu Công nhanh chân hơn, chỉ loáng cái, lão đã chặn ở ngô bên phải.

Nhưng thân pháp của Văn Cung cũng thay đổi.

Chàng hoàn toàn đổi đi hướng.

Thật ra chàng lao lên mái nhà bên trái, cú nhảy sang bên phải này chỉ là thần lẩn chạy trốn để lại cái đuôi mà thôi.

Giáng Hồng vội kêu:

- Nhị sư huynh chờ muội.

Văn Cung nghe nàng kêu thê thảm quá, cũng động lòng, nhưng cũng chẳng ngừng lại.

Mạng sống quan trọng hơn Giáng Hồng!

Văn Đường từ đầu đến cuối không ngẩng đầu lên vì chàng biết chỉ cần nhúc nhích, đôi tay của Thù Ngũ Hoa trong ống tay áo sẽ thò ra.

Cho nên chàng không dám làm càn.

Chàng nghe tiếng thở dài.

Người thở dài là Văn Cửu Công.

Trương Hạnh Thủ được lời món hời rồi, đúng là Trương Hạnh Thủ được món hời rồi.

Trong bộ dạng tiếc nuối của lão, hết như một con mèo bắt không được con chim sẻ, đành trơ mắt nhìn con chim sẻ bay lên, rồi bị con ó quắp đi mất. Đáng tiếc trên trời không có chim ó.

Văn Cung cảm không là chú chim non.

Trên mái nhà không có chim sẻ, chỉ có một người.

Một người có hai tay phát sáng lấp lánh.

Người này đang ném một vật xuống.

Hắn ném một người.

Song không phải là một người nguyên vẹn, mà là một xác bị xé tơi tả.

Bàn tay của hắn tựa như chiếc búa sắc bén, ai rơi vào tay hắn cũng bị xé từng mảnh như dưa lúc này xác người tứ trêm mái nhà rơi xuống, máu me chảy ròng ròng.

Hắn vẫn hồ hững như không.

Thứ rơi xuống là xác của Văn Cung.

Một con người bị xé toác, đương nhiên đã chết.

Cho nên Văn Cung không cảm thấy sợ, kẻ thực sự sợ là Văn Đường.

Giáng Hồng thật sự buồn nôn.

Người trên mái nhà xé xác xong, vỗ tay lộp bộp rồi cười nói:

- Xong chuyện rồi!

Rồi nhẹ nhàng lướt người xuống đất như một hồn ma.

Văn Đường đã dập đầu đến tóe máu, nhưng chàng vẫn tiếp tục, bởi chàng biết, trước mặt chàng không chỉ là Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công mà còn có Hồng diện cứu tu Trương Hạnh Thủ.

Ai sa vào tay Trương Hạnh Thủ mới biết là “bất hạnh”.

Chỉ hai tay Trương Hạnh Thủ, trừ phi Tổng Văn Đăng chưa chết, nếu không ba người họ cộng lại cũng đầu một nơi thân một ngã.

Huống chi còn có Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Ba người này vốn là đầu thủ của phe địch trong trận chiến Kim ấn.

Trương Hạnh Thủ nhẹ nhàng hạ xuống.

Văn Cửu Công nói:

- Nam giữ lại, làm đồ đệ của ta!

Thù Ngũ Hoa nói:

-Nữ đưa về, là tỳ thiếp cho ta!

Trương Hạnh Thủ xoa tay nói:

- Ai cũng được như ý, thật tốt quá.

Khi hắn xoa bàn tay phát sáng lấp lánh của mình, khiến người ta có cảm giác như hắn đang cẩn thận lau chùi một món binh khí cực kỳ sắc bén.

Nhưng hắn vừa nói xong câu này bỗng có người quát lớn:

- Khốn kiếp, làm nhục đồng môn của ta, hỏi thanh đao của Phó Văn Phi này đã!

Một thanh niên mày rậm, mũi lớn, da ngăm đen, mắt sáng quắc, giận dữ đang cầm thanh đao sáng loáng lao tới, chặn trước mặt Giáng Hồng và Văn Đường.

Thường ngày Văn Hồng chẳng thèm để ý đến chàng thế mà giờ đây nghe giọng nói của chàng thì vững bụng hơn, tựa như gặp được cứu tinh.

Tuy trên thực tế võ công của Văn Phi chưa chắc hơn Văn Hồng.

Văn Phi vung đao, chĩa về phía ba người kia, quắc mắt, phẩy tay ra sau nói:

- Chạy đi, để ta chặn bọn chúng!

Giáng Hồng lo lắng kêu:

- Huynh...

Văn Phi quát lớn:

- Chạy!

Văn Đường đột nhiên bật dậy, chém một đao về phía Văn Phi.

Văn Phi nằm mơ cũng không ngờ đồng môn của mình lại hạ thủ mình trong lúc này, chỉ đành lách người qua nhưng cũng trúng nhát đao đó, máu tuôn ra như suối.

Văn Đường chém thêm nhát nữa.

Văn Phi cố chặn lại, run giọng hỏi:

- Huynh... tam sư huynh, tại sao huynh như thế...

Văn Đường không dừng tay, lại chém ra lia lịa, chỉ nghe Thù Ngũ Hoa cười lạnh nói:

- Đây gọi là bán bạn cầu vinh, cũng có thể nói là lập công nơi trận tiền, cả chuyện này mà người cũng chẳng hiểu, chả trách người ta giết người, người cứ để người ta giết đi thôi.

Văn Phi nao núng, Giáng Hồng rút “soạt” kiếm ra, chĩa về phía Văn đường, quát:

- Tam sư huynh, sao huynh làm thế...

Văn Cửu Công thấy Giáng Hồng, Văn Phi đánh nhau với Văn Đường, cười ha hả rằng:

- Xem ra Phi Ngư sơn trang đúng là đời sau kém hơn trên đời, không cần chúng ta ra tay, chúng cũng chém giết lẫn nhau.

Văn Phi nghe vậy, chợt thu đao, quay sang chặn cho Giáng Hồng, quát:

- Tiểu sư muội, chạy mau, cứ để huynh ứng phó!

Giáng Hồng thấy Văn Phi liều thân bảo vệ cho mình, lòng cảm động, định ở lại nhưng chợt nghĩ không thể cùng chết với chàng.

Văn Đường chợt kéo tay Giáng Hồng bỏ chạy.

Thù Ngũ Hoa quát:

- Đồ đệ, chưa nhập môn mà đã hai lòng ba ý, ngày sau có thể làm gì cho ta?

Đang nói, làn bạch khí thoáng hiện lên trên mặt:

- Không nhận được thì giết!

Rồi phóng vọt người lên.

Thù Ngũ Hoa định lướt qua đầu Văn Phi, giết Văn Đường.

Văn Phi gầm lớn một tiếng, Thù Ngũ Hoa chẳng thềm ngó đến, chỉ phóng người, lách khỏi nhát đao, tiếp tục lướt tới trước.

Nào ngờ Văn Phi chém một đao chẳng trúng, phóng vèo cây đao theo. Thù Ngũ Hoa không ngờ Văn Phi liều chết cản mình, đang lúc ngẩn ra, cây đao đã bay tới trước ngực. Thù Ngũ Hoa dũi chõ, thò đôi tay tròn ồng tay áo ra.

Soạt một tiếng, hay tay của y đã kẹp được cây đao.

Cây đao bị Thù Ngũ Hoa vo tròn ném xuống đất.

Thanh đao bằng thép lọt vào tay Thù Ngũ Hoa chẳng khác gì tờ giấy.

Cuối cùng đôi tay của Thù Ngũ Hoa cũng lọt ra.

Đôi tay của Thù Ngũ Hoa chẳng có gì đặc biệt, đều đặc biệt là bàn tay của y.

Bàn tay của y chẳng có gì đặc biệt, chỉ có mỗi bàn tay đều thiếu ngón như nhau.

Hai bàn tay của y đều chẳng có ngón nào.

Đương nhiên không phải vừa ra đời Thù Ngũ Hoa đã không có ngón tay, Văn Phi cũng nghe giang hồ đồn rằng, cóq một loại chưởng công cực kỳ lợi hại, tên là Vô chỉ chưởng, khi luyện đến cảnh giới cao nhất, mười ngón tay co rút lại, rụng dần cho đến chẳng còn ngón nào mới thôi.

Mà lúc này Vô chỉ chưởng mới đáng sợ nhất.

Nhưng bây giờ sắc mặt của Thù Ngũ Hoa còn đáng sợ hơn cả bàn tay của y.

Y xoay người lại, đối mặt với Văn Phi, sắc mặt tái xanh như xác chết vùi trong tuyết .

Chỉ nghe y lạnh lạnh nói với Văn Cửu Công:

- Người giếthai tên kia, để tên này cho ta.

Văn Cửu Công cười khà khà, nói:

- Nam đem về nhấm rượu, còn nữ...

Lão vừa nói đã lạng người một cái, phóng tốt lên con lừa,có tiếng lộc cộc nổi lên khô khốc, thì ra lão dùng cây quải trượng để thế cho một chân của con lừa, khi chạy còn nhanh hơn cả ngựa.

Thù Ngũ hoa đứng đối diện với Văn Phi, sát khí trên mặt y đủ khiến cả con phố chìm vào im lặng, không ai dám thở mạnh hơi.

Hết như cả con phố rơi vào cõi chết.

Văn Cửu Công quát lớn một tiếng, thúc lừa phóng tới, bỗng ” bốp” một tiếng, có người chặng ngang đường, giáng cho con lừa một quải đâm vào đầu.

Người ra đòn là Văn Phi, chàng đã đau đến nỗi tay này nắm lấy tay kia, nhưng vẫn cố chặnlại không cho Văn Cửu Công vượt qua,

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa đưa mắt nhìn nhau.

Trên chốn hậcdỏ, danh tiếng của họ đủ khiến gió phải đổi hướng, trong chốn bạch đạo, ai nghe cũng sợ vỡ mặt chung nên họ mới có thể trở thành đại diện của hắc đạo trong trận chiến Kim âm.

Chỉ có Tống Văn Đăng, Khâu Đoạn Dao, Tần Yến Hoành, Anh Tiêu Sát, Mạnh Thanh Lâu mới đủ sức cầm cự với họ.

Mà giờ đây một tên nhãi nhép ngang nhiên cản đường họ.

5. Thần Tượng

Ấy thế mà không biết cơ sao có một quày hàng vẫn chưa thậu dọn.

Quày hàng đó chỉ có một cái bàn, trên bàn có mặt tấm kiếng Bát quái, một cây thước mun chứ còn thứ gì khác.

Tấm vải trải bàn có vẽ hai bức tranh, một bức là bộ mặt người, một bức vẽ hai bàn tay, mặt người râu năm chòm, trông rất cổ quái, có chú thích hơn 100 danh xưng của các bộ vị, bàn tay vẽ chỉ tay rất rõ, mỗi đường chỉ đều có tên. Trên bàn cắm một cây cờ, trên cây cờ phát phơ tấm vải trắng, trên vải trắng có chữ đen: ” Bồ y tướng”

Có một người ngồi cạnh bàn, dáng vẽ nhàn nhã, mặc trường bào bằng vải gai, khuôn mặt hết như bức vẽ trên tấm vải.

Ai vừa nhìn cũng nhận ra người chủ quày hàng đó là một thầy tướng số giang hồ chuyên đoán việc rủi may.

Người đang nhờ ông coi tướng là một nhà sư mặt mày râu rĩ.

Thầy coi tướng cầm bàn tay nhà sư, xem xét kỹ lưỡng, tựa như chẳng hề hay biết chuuyện xảy ra trên phố.

Đột nhiên Văn Cửu Cônng phát giác ra con phở vốn đã vắng tanh nhưng bỗng đứng lại xuất hiện thêm hai người.

Thù Ngũ Hoa cảm thấy quày hàng đó đã có từ trước nhưng không biết hai người này có mặt từ lúc này. Trương Hạnh Thủ cảm thấy hai người này và quày hàng đã tồn tại, nhưng chẳng hiểu sao cũng không lưu tâm, bây giờ mới để ý thì thấy họ chứng mất quá.

Thầy tướng số và nhà sư chẳng hề hay biết gì.

Thầy tướng số vẫn ngấm nghĩa chỉ tay của nhà sư, nom dáng điệu ông ta tựa như đang vắt óc ngẫm nghĩ cho nước cờ tiếp theo chứ không phải đang xem tướng.

Chỉ nghe nhà sư hỏi:

- Lão nạp chỉ mong được chết, chẳng lẽ không chết được sao?

Thầy tướng số nói:

- Tất cả đều do số mệnh, con người chẳng làm gì khác được, có cố cũng vô ích. Hai chân mày đấu đều có đường phúc thọ, nhân trung sâu rộng, quyết không thể chết yếu.

Nhà sư vỗ bàn nói:

- Bộ mặt lão nạp khổ sở thể này, sợ gì không chết được!

Thầy tướng số nói:

- Đúng là đại sư có bộ mặt khổ sở thật, nên chắc chắn trải qua nhiều gian nan, có điều không chết được đâu, hơn nữa đại sư địa các đầy đặn, hai tai buông dài, chắc chắn là tướng trường thọ.

Nhà sư nổi cáu:

- Ta cứ chết để xem người nói có đúng không!

Thầy tướng cười rằng:

- Sống chết đã định sẵn, cưỡng cầu làm chi?

Nhà sư đập bàn nói:

-Ta cứ chết cho người xem!

Lão đứng phắt dậy, bốc người lên không trung như con ó rồi cả thân người với cái đầu bóng loáng lao bổ vào vách tường như một trái đạn.

Biến cố ấy thật kinh người, thầy tướng chột lạng người, chặn giữa nhà sư với bức tường.

Với đà lao bổ tới của nhà sư, thầy tướng chắc chắn sẽ vỡ bụng, Văn Phi không khỏi buột miệng la lên:

- Đùng!

“Bốp” một tiếng, cái đầu trọc lóc của nhà sư đã húc trúng bụng của thầy tướng.

Thầy tướng hóp bụng vào, ôm tròn cái đầu của nhà sư, rồi lại hít một hơi đẩy ra, hất nhà sư bay bổng lên không. Nhà sư nhẹ hàng hạ xuống đất mà đầu chẳng vỡ, bụng cũng thầy tướng cũng chẳng hề hấn gì.

Chỉ thấy nhà sư mặt khổ nổi giận:

- Người xem tướng chẳng đúng!

-Ồ!

Nhà sư nói:

- Nếu đúng, người không cần phải ngăn cản, để xem lão nạp có chết được không!

Thầy tướng thở dài:

- Nhìn người tìm đến cái chết mà không ngăn cản, thật là trái lẽ vậy!

Nhà sư mắng:

- Mặc kệ người có lí hay vô lí, lão muốn chết, người chớ cản đường!

Thầy tướng mỉm cười:

- Chỉ sợ tại hạ không ra tay, đại sư cũng không chết nổi đâu.

Nhà sư lại phóng vọt lên, vì phóng nhanh quá nên kêu “vù” một tiếng, đang trên không trung nhà sư quát lên:

- Chuyện của lão nạp, người chớ xen vào!

Quả nhiên Thầy tướng chỉ chấp tay sau lưng đứng nhìn.

Chỉ nghe “ầm ” một tiếng, nhà sư như một quái đản khép cánh lao vào vách tường, gạch đá vỡ nát, cát bụi bay mù mịt, bức tường thủng một lỗ to tướng. Trong nhà vọng ra tiếng kêu hoảng.

Lát sau chỉ thấy nhà sư sờ đầu, bò ra, mồm lẩm bẩm:

- Quên mất tấn công, không chết được, làm lại lần nữa.

Rồi toan phóng lên lần nữa.

Thầy tướng nói:

- Đại sư, vậy là ông không đứng rồi!

Nhà sư gãi đầu nói:

- Ta chết một lần không được, thì chết lần thứ hai, chết được hay không là việc của, việc quái gì đúng với chả sai.

Thầy tướng cười nói:

- Ông chết là việc của ông, nhưng có sao chỉ vì muốn chết mà làm sập tường nhà người ta, thế chẳng phải đã sai rồi sao?

Lúc này nhà sư mới vỡ lẽ ra, vỗ vỗ đầu, bên tai chỉ nghe tiếng trẻ nít khóc với tiếng dỗ dành dọa nạt của người lớn.

Thầy tướng thần nhiên nói:

- Đức Phật nói nhân quả tuần hoàn, đại sư tạo nghiệp, theo lẽ phải trả đấy!

Nhà sư toát mồ hôi ròng ròng, vái dài nói:

- Mong tiên sinh chỉ điểm!

Thầy cười mỉm cười:

- Đại sư đã phá bức tường này, vậy phải xây lại cho người ta!

Nhà sư nói:

- Xin hỏi tiên sinh, hôm nay lão nạp không chết được, vậy chừng nào lão nạp mới về Tây thiên?

Rồi lão quay vào trong lớn tiếng nói:

- Thí chủ bên trong đừng sợ, lăm nạp làm hư bức tường, chắc chắn sẽ sửa lại!!

Thầy tướng mỉm cười, an ủi:

- Đại sư có tướng phúc thọ, có gì phải cầu tử?

Nhà sư nói:

- Chính vì thế gian quá khổ, lão nạp phải chết thôi!

Thầy tướng lắc đầu cười:

- Được, để ta xem lại.

Hai người lại ngồi vào bàn xem chỉ tay.

Hai người này xuất hiện khiến Trương Hạnh Thủ, Thù Ngũ Hoa, Văn Cửu Công đều sửng sốt, bất giác nhớ đến hai nhân vật trên giang hồ, một người là Cầu Tử đại sư chùa lớn không nhận miếu nhỏ không tiếp, tự thâm ngộ thiền cơ, võ công cao thâm khó lường nhưng luôn quyết tìm cái chết; người kia là nhân vật kiếm tiên dị nhân nhất lưu trong lời đồn của giang hồ.

Nhưng Trương Hạnh Thủ, Thù Ngũ Hoa, Văn Cửu Công chỉ nhớ có một nhân vật như thế, họ không cho rằng thầy tướng này là người đó, bởi vì họ không tin rằng thầy coi tướng lang thang trên giang hồ này lại là nhân vật ghê gớm tổng lời đồn kia. Hơn nữa họ cũng chẳng tin quả thật lại có một nhân vật ghê gớm như thế trong lời đồn.

Lời đồn trong giang hồ đa phần là thêm mắm dặm muối, nhất là trong thời buổi tai họa liên miên, giặc cướp như rươi, dân tình khổ sở, tiểu nhân nắm quyền, lòng thần tác quái, những lời đồn đó càng lan nhanh.

Cho nên họ chỉ ngại Cầu Tử đại sư.

Nhìn thấy thân pháp phóng vọt lên rồi lao bổ xuống đúng là bất phàm, nếu đúng là Cầu Tử đại sư thì quả là nhân vật khó xoi đây.

Nhân vật như thế, ba người đều không muốn trêu vào.

Chonên Trương Hạnh Thủ hạ giọng nói nhanh:

- Bắt về, từ từ róc thịt!

Thù Ngũ Hoa lập tức ra tay.

Thù Ngũ Hoa không có ngón tay, cho nên y vung chưởng vỗ về phía Văn Phi, chưởng này trông bình thường nhẹ nhàng, Văn Phi rất lạnh lẽo, tiếp ngay chưởng đó.

“Bốp” một tiếng, Văn phi cũng chẳng thấy chưởng đó mạnh mẽ gì cả, chỉ khi tiếp chưởng rồi, Văn Phi chợt thấy lòng bàn tay tê nhói, cảm giác đó dần dần lan khắp cánh tay, bả vai, vào đến buồng tim, hai chân cũng bủn rủn, ngực đau âm ỉ, chỉ muốn gục xuống.

Thầy tướng nói:

- Đó là Vô chỉ chưởng, ngươi không tiếp được đâu!

Trong lúc mê man, Văn Phi nghe được câu nói, thều thào kêu:

- Tiểu bối cứu mạng...

Thầy tướng vẫn xem chỉ tay cho nhà sư:

- Chỉ tay của ông rối loạn, chắc chắn tâm trạng rối bời, nhưng đường sinh mệnh và sức khỏe lại sâu đậm, đứt gãy ở phần đầu, có đường chỉ hình vuông đóng khung lại, nói liền phần gốc của đường vận mệnh, cho nên gặp nguy nhưng không hiểm, gặp rủi hóa may, có quý nhân phò trợ, tuổi thọ lâu dài, chắc đó là do ông làm nhiều chuyện tốt.

Nhà sư nhần nhó nói:

- Nhưng lão nạp chẳng thiết sống nữa.

Thầy tướng nói:

- Ông nên tích đức nhiều, bớt tạo nghiệp chướng, ngày chắc chắn sẽ sống những ngày tháng yên vui.

Rồi ông ta ra chiều suy nghĩ, nói:

- Cho nên khuyên người đời tha được thì cứ tha, nếu không thiện ác đáo đầu chung hữu báo...

Mấy câu đó rất nhẹ nhàng nhưng bọn Trương Hạnh Thủ đứng cách xa cả trượng mà nghe rõ mồn một, ai nấy giật nảy mình như ăn một cái tát tai.

Thù Ngũ Hoa loé lên tia nhìn lạnh lẽo, dậm bước tới.

Trương Hạnh thủ nói:

- Cứ mặc hấn, hấn không gây với chúng ta, cứ bắt tên tiểu tử này về đã.

Văn Cửu Công cũng nhướn miệng cười, lộ ra hàm răng vàng ệch:

- Được!

Rồi đưa quả trượng móc Văn Phi đặt lên lưng lừa.

Thầy tướng chợt nói:

- Đại sư có biết tại sao khi đường sinh mệnh bị đứt, nếu được đường ngọc chặn bốn bên thì ngày sau sau dù gặp nguy cũng thành an không?

Nhà sư lắc đầu.

Thầy tướng lớn giọng nói:

- Đó là vì hành thiện nhiều, đường ngọc tân thường xuất hiện trong lòng bàn tay của người hay hành thiện. Làm lắm chuyện ác sẽ chuốc lấy cái chết!

Thù Ngũ Hoa nổi cáu la lớn:

- Tên thuật sĩ giang hồ kia, người nói nói vớ vẩn gì đó?

Thầy tướng vẫn cầm cúi xem chỉ tay cho nhà sư:

- Ý mệnh cầu thắng, rốt cuộc cũng chẳng được trò trống gì. Có lòng thương người, gặp nguy sẽ được cứu.

Văn Cửu Công cười lạnh:

- Ta xem thử người được ai cứu!

Trương Hạnh Thủ không muốn gây thêm chuyện, vội nói:

- Mặc hấn, đi thôi!

Văn Cửu Công chum môi huyết sáo, con lừa què phóng nhanh, một nhiên một cây gậy tre thò ra móc Văn Phi nâng lên.

Người đó móc rất nhanh, bọn Văn Cửu Công không kịp cản lại.

Người đó chính là thầy tướng.

Ông ta dùng cây gậy tre nhẹ nhàng, khéo léo móc Văn Phi về bên cạnh mình.

Chỉ nghe ông ta cười hỏi:

- Thấy thế nào?

Văn Phi nói:

- Ngực đau âm ỉ, tay chân bủn rủn.

Thầy tướng cười nhìn nhà sư.

Nhà sư nhăn nhó nói:

- Người nói lòng vòng chẳng qua là muốn ta ép độc Vô chỉ chưởng ra cho hấn phải không?

Thầy tướng mỉm cười không đáp.

Nhà sư lắc lắc cái đầu, đặt một tay lên vai Văn Phi, còn tay kia vẫn chìa trước mặt thầy tướng, nói:

- Ta làm nhiều chuyện tốt, thêm nhiều đường ngọc tân, ta sẽ không chết. Nhưng ta chỉ cầu tử chứ đâu cầu sinh?

Khi ông ta nói chuyện, Văn phi cảm thấy thoải mái vô cùng, ngực bớt tức hơn trước.

Bọn Trương Hạnh Thủ chỉ đứng ra trong khoảnh khắc, Văn Phi đã bị thầy tướng dùng gậy tre móc đi.

Vả lại nhà sư đang trị thương cho cho Văn Phi, cả ba người đều dùng dùng nỗi giận.

Thù Ngũ Hoa lập tức ra tay.

Văn Cửu Công cũng thế, nhưng lão phải chờ người khác ra tay trước đã.

Trương Hạnh Thủ tuy biến sắc nhưng cũng không định ra tay.

Dù giết một con chó bất trị cũng có thể bị cản lại, đích thân giết người không an toàn bằng mượn dao giết người.

Cho nên y cao giọng quát:

- Bằng hữu, không liên quan đến người, đừng nhiều chuyện!

Thầy tướng lại cười nói nhà sư:

- Tha được cho người thì cứ tha, loài kiến cũng thấm óng, vậy mà có người muốn chết! Nay trên đời quá nhiều khổ nạn, người sống còn không đủ, có lẽ nào lại còn lạm sát kẻ vô tội?

Thù Ngũ Hoa cười lạnh nói:

- Cả người ta cũng giết!

Rồi vỗ ra một chưởng.

Bàn tay của y trọc trùng trục, dày cui, tựa như một trái cầu thịt thô kệch, thế mà y đẩy chưởng ra kêu “vèo” một tiếng.

Có màng khí màu tía mờ mờ bao quanh hai chưởng.

Thầy tướng vẫn trò chuyện với nhà sư, tựa như chẳng hề hay biết.

Văn Phi vội kêu:

- Tiền bối, có người...

Chàng vội vàng nhòe dầy ứng chiến, nhưng cảm thấy trên vai có một luồng hấp lực giữ lại, xoay đầu nhìn qua nhà sư, chỉ thấy nhà sư vẫn buồn rầu, chẳng hề nhúc nhích.

Khi hai chưởng của Thù Ngũ Hoa sắp đánh vào lưng thầy tướng, “vút” một tiếng, thầy tướng giở tay trái lên, Thù Ngũ Hoa cũng chỉ kịp thấy đối phương giở tay trái lên, cây gậy tre đã chĩa vào cổ họng y, Thù Ngũ Hoa sững người, đứng yên tại chỗ.

Thầy tướng thu gậy tre về, lại tiếp tục xem chỉ tay, hệt như chuyện lúc nãy chẳng liên quan gì đến mình.

Thù Ngũ Hoa chỉ ngẩn ra trong chốc lát, rồi y vẫn tiếp tục đẩy chưởng tới.

Lần này chưởng phong càng mạnh hơn, lớp khí màu tía cũng đậm hơn, lại còn có cả mùi tanh hôi.

Nhưng khi y vừa đẩy chưởng, thầy tướng đã trầm tay trái xuống, chộp lấy cây gậy dưới đất.

Thù Ngũ Hoa hạ chưởng xuống, đè vào bả vai thầy tướng.

Thầy tướng không hích vai, cây gậy tre quét ngang qua, trúng mắt cá chân Thù Ngũ Hoa, y té sắp xuống đất.

Biến cố ấy diễn ra nhanh đến khó hình dung, Thù Ngũ Hoa bật người dậy, thầy tướng đã điềm nhiên đặt cây gậy xuống, lại tiếp tục xem chỉ tay cho nhà sư, chẳng thèm nhìn đến y.

Thù Ngũ Hoa gầm lên.

Y ra tay lần thứ ba.

Mục tiêu lần này là cây gậy tre dưới đất.

Khi y sắp đè vào vào cây gậy, nhoáng một cái, cây gậy chĩa vào ấn đường của Thù Ngũ Hoa, chỉ cần đẩy mũi gậy về phía trước một phân sẽ thấy máu đổ ngay.

Thầy tướng chẳng hề ngẩn đầu lên.

Lúc này một người quát lớn, Văn Cửu Công thúc lừa xông tới.

Thầy tướng vẫn ngồi, tay trái cầm gậy tre chống địch, nhưng tư thế không đổi, toàn thân bất động, cả tia nhìn cũng chẳng đổi.

Văn Cửu Công đã biết thầy tướng này chẳng phải tay vừa, lão đang muốn dùng lừa phá vỡ trận thế của kẻ địch.

Con lừa lao thẳng vào thầy tướng.

Cây gậy tre của thầy tướng chọt từ ấn đường của Thù Ngũ Hoa thu nhanh về, quét ngược ra, chặn bước tiến của con lừa như một tấm sắc nặng ngàn cân.

Lúc này Văn Cửu Công đã ra tay.

Cây quả trượng của lão đã quét vào lưng thầy tướng.

Bảy con hoa xà cũng ngóc đầu thè lưỡi, mổ vào lưng thầy tướng.

Văn Phi kêu hoảng.

“Bốp” một tiếng, cây trượng của Văn Cửu Công như quét trúng bao da, mà lưng của lão như một thân cây quyết trúng bất ngờ khiến lão thấy khí huyết nhộn nhạo, mắt nổ đom đóm, té xoài xuống đất, bay ra ra đến hơn mười thước, nhìn lại thì thấy bảy con rắn tuy cắn trúng đối phương, nhưng cứ nằm ngay đơ ra như dính phải lưu huỳnh.

Văn Cửu Công há hốc mồm, lão chẳng hiểu nổi tại sao mình đánh trúng đối phương mà lưng mình lại đau, đáng sợ hơn là thầy tướng vẫn ngồi yên, chăm chú bàn luận tướng số, chẳng hề ngừng nghỉ, tay trái vẫn cầm gậy chĩa vào mi tâm Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa mặt mày tái mét, mồ hôi tuôn ra ướt đầm người.

Chỉ nghe Trương Hạnh Thủ thốt ra từng chữ:

- Các... hạ... là... Thần.. tướng... Lý... Bồ ...Y...

6. Tâm Ma (2)

- Tại hạ họ Lý, tiện hiệu là Bồ Y

Khi ông ta nói, lại đặt cây gậy tre về chỗ cũ, nhưng dù Thù Ngũ Hoa có mười lá gan cũng chẳng dám làm càn nữa.

Trương Hạnh Thủ cũng chưng hửng, thầm nhủ: Quả nhiên là hẩn, quả nhiên là hẩn. Rồi nghiêng răng, nói dứt khoát:

- Bồ Y thần tướng đã nhúng tay, chúng ta đi thôi.

Lý Bồ Y cười nói:

- Các vị đã chịu nể mặt mỏng, tích đức dày, Bồ Y cảm kích muôn phần.

Văn Cửu Công nén không được nói:

- Người ta nói Giang Nam Lý Bồ Y, đoán đâu trúng đó, linh nghiệm vô cùng, có bản lĩnh thông thiên, chẳng lẽ chính là các hạ...

Lý Bồ Y nghiêm mặt nói:

- Không có chuyện như thế. Cơ trời không thể lộ, việc đời vô hạn, điều ta biết chỉ có hạn, chẳng qua ta chỉ dựa vào Dịch Lý suy đoán, tìm may tránh rủi, tinh thần nhật nguyệt cũng có quy luật, ta cũng chỉ tìm ra quy luật trong vạn vật mà thôi, còn việc đoán mệnh cho người, biết số phận của người, thực ra trải nghiệm trong đời mỗi người đều do cá tính, hành vi, tư tưởng, tâm trạng tạo ra, thất tình lục dục hiện ra mặt, hoặc in sâu vào lòng bàn tay, chỉ cần để ý quan sát sẽ không khó nhận ra... thật ra tại hạ chẳng có bản lĩnh gì hơn người.

Trương Hạnh Thủ thở dài:

- Đã có người, bọn ta đi thôi!

Y cung tay chào Lý Bồ Y.

Lý Bồ Y cũng cung tay đáp lễ. Lúc đó trong dân gian xem trọng lễ, nếu lễ không đúng, sẽ là khinh miệt, trên giang hồ, trong võ lâm còn xem trọng lễ hơn.

Khi Lý Bồ Y đứng dậy cung tay, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, Trương Hạnh Thủ cũng ra tay cùng lúc.

Văn Cửu Công đè cây gậy tre xuống.

Vô chỉ chưởng của Thù Ngũ Hoa vỗ về phía Văn phi.

Trương Hạnh Thủ xĩa nhanh hai tay sáng loáng tới Lý Bồ Y.

Biến cố ấy diễn ra thật nhanh, trong lúc cả ba người đều tỏ vẻ ử rữ, thế mà đột nhiên hợp kích, cả Cầu Tử đại sư mặt mũi rầu rĩ cũng phải thất kinh.

Lý Bồ Y vỗ bình một chưởng xuống bàn.

Cái bàn sụm xuống, cây gậy tre dưới đất bật lên, cây quả trượng của Văn Cửu Công bị hất lên không trung.

Cây gậy tre hệt như mũi tên lấp vào cung, bắn vèo về phía Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa vội kìm người lại, bóp một tiếng, cây gậy quét vào ngực y, xé toạt áo trước ngực rồi bật ngược về tay Lý Bồ Y.

Chỉ trong chớp mắt, đôi tay sáng loáng của Trương Hạnh Thủ đã đâm tới.

Lý Bồ Y không né tránh, ông chỉ đâm thẳng cây gậy tre vào giữa hai tay Trương Hạnh Thủ. Trương Hạnh Thủ kêu rú lên, hai tay chấp lại, kẹp cây gậy tre.

Lý Bồ Y mỉm cười đứng yên, chẳng tấn công nữa.

Lúc này Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công xoay lại, chỉ thấy hai tay Trương Hạnh Thủ lấp lánh ánh kim quang đang kẹp cây gậy lại. Cả hai đều ngại cây gậy của Lý Bồ Y, nay thấy có Trương Hạnh Thủ kìm được thì càng muốn tấn công.

Chợt nghe Trương Hạnh Thủ quát:

- Dừng tay

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa khựng người.

Chỉ thấy Trương Hạnh Thủ từ từ buông ta, Lý Bồ Y cũng mỉm cười, rút cây gậy về.

- Đã nhường!

- Đi thôi!

Trương Hạnh Thủ quay đầu bỏ đi, Văn Cửu Công và Trương Hạnh Thủ càng không dám ở lại, cả ba chạy bảy tám con đường, đến một cánh đồng hoang vắng, Trương Hạnh Thủ mới dám ngừng lại, thở hồng hộc, cổ nén cơn giận, nhưng trong mắt vẫn còn nét sợ hãi.

Văn Cửu Công kìm lửa lại, tức tối hỏi:

- Trương tam ca, người đã kẹp gậy lại, sao không để ta và Thù Ngũ Hoa xẻ hẵn ra 18 mảnh?

Trương Hạnh Thủ thả thõ dài, từ từ xòe tay ra.

Bàn tay y rõ ràng có dấu gậy cháy xém, chẳng khác gì hòn than in vào lòng bàn tay.

Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công đều thất kinh.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Nếu Lý Bồ Y không không nương tay, đôi tay ta đã tàn phế rồi.

Văn Cửu Công sững sốt:

- Hắn... hắn lợi hại đến thế sao?

Đôi tay của Hồng diện bạch tu Trương Hạnh Thủ được xếp vào 49 loại binh khí lợi hại trong võ lâm, cả Tam Dương chi hợp ngũ công kha của Thần binh Lưu Mãnh cũng bị đôi tay này phá, thế mà giờ đây bị thương bởi một cây gậy tre nhỏ bé.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Ba người chúng ta... không phải là đối thủ của hắn!

Thù Ngũ Hoa nói:

- Nếu lão đại, lão nhị cùng chúng ta ra tay thì sao?

Trong năm đại diện của Thiên Dục cung, ngoài Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, còn có Âu Dương Biên Phúc, Khuông Tuyết Quân.

Trương Hạnh Thủ ngửa đầu lên trời nói:

- Có lẽ cũng không được... Trừ phi...

Văn Cửu Công sáng mắt lên:

- Trừ phi ông ta ra tay!

Thù Ngũ Hoa:

- Ông ta?

Trương Hạnh Thủ nói:

- Cao Vị Mạt, Cao lão tổ.

Thù Ngũ Hoa lạc giọng:

- Cao lão tổ?

Trương Hạnh Thủ quát:

- Ngoại hiệu của ông ta cho người gọi sao?

Thù Ngũ Hoa biến sắc, vội quỳ xuống dập đầu, thất thanh kêu lên:

- Xin lượng thứ, tiểu đệ lỡ lời, tội đáng chết, xin đừng trách.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Được rồi, đứng dậy đi, may mà ông ta không nghe, nếu không dù người có 10 cái đầu cũng chết không đủ đầu.

Thù Ngũ Hoa nghe mà vẫn còn run.

Văn Cửu Công rụt rè nói:

- Lần này cung chủ mời ông ta xuất sơn, ngoài việc trừ khử năm người tham gia ứng chiến của bạch đạo, không biết còn dụng ý gì khác?

Trương Hạnh Thủ lạnh lạnh nói:

- Người nói thử xem?

Văn Cửu Công đáp ứng:

- Với Tâm thần đại pháp của Cao lão tổ, muốn muốn giết mình chủ Bạch đạo Thảm Tinh Nam dễ như bỡn, cần gì phải giết... những tên tép riu đó?

Trương Hạnh Thủ cười lạt:

- Anh Tiêu Sát, Tống Văn Đăng, Khâu Đoạn Dao, Mạnh Thanh Lâu, Tần Yến Hoàn tự xưng là Bạch đạo Ngũ chỉ sơn, võ công không kém, nếu bọn chúng còn sống, tỷ thí với chúng ta, chưa biết mèo nào thắng mồi nào, sao có thể gọi là tép riu. Thực ra nghe nói lần này Cao lão tổ nhận lời mời của cung chủ xuất sơn là đối phó với Thảm Tinh Nam, nhưng tổng đàn Bạch đạo phòng bị nghiêm ngặt, cao thủ rất nhiều, tấn công chẳng dễ. Hơn nữa Thảm Tinh Nam thiên cơ đa biến, giết hắn càng khó hơn, chỉ có cách giết năm tên chẳng biết trời cao đất dày, thì kế hoạch sẽ từng bước thành công.

Thù Ngũ Hoa và Văn Cửu Công đều không khỏi đồng thanh hỏi:

- Có nghĩa là sao?

Trương Hạnh Thủ nói:

- Thảm Tinh Nam và Dao Bính hội thấy chưa ra trận mà đã mất tướng, chả lẽ rút lui rồi dâng hiến kim ấn cho chúng ta sao?

Thù Ngũ Hoa nói:

- Lẽ nào tên thất phu đó tốt bụng đến thế? Chắc chắn hắn sẽ tìm một đám người khác đứng ra ứng chiến

Trương Hạnh Thủ nói:

- Còn bao lâu nữa sẽ đến trận chiến kim ấn ở ngọn Phi Lai?

Thù Ngũ Hoa đáp:

- Không nhiều không ít, còn 29 ngày nữa.

Trương Hạnh Thủ nói:

- Đúng vậy, trận chiến kim ấn giữa hai đạo Hắc Bạch diễn ra vào ngày Trung thu hằng năm, nhân tuyển được xác định trước ngày Đoan ngọ, nếu có thay đổi, phải được hai bên đồng ý.

Thù Ngũ Hoa như vỡ lẽ ra:

- Đúng vậy, đó là vì 11 năm trước, chúng ta không ngừng thay đổi nhân tuyển trước trận đấu, người của Dao Bính hội không thể nào đoán được sách lược của chúng ta, cho nên đề nghị phải xác định nhân tuyển trước trận đấu ba tháng. Nay giờ cách trận chiến kim ấn không đầy một tháng, năm đầu thủ của Dao Bính hội đã chết sạch cả, sĩ khí sút giảm, nhưng điều quan trọng nhất là phải tìm nhân tuyển mới.

Văn Cửu Công chợt thấp giọng nói:

- Nếu Dao Bính hội biết năm người kia do chúng ta giết, có thể sẽ...

Trương Hạnh Thủ cười:

- Có thể sẽ vu cho chúng ta âm thầm ra tay trước trận chiến phải không?

Văn Cửu Công nói:

- Chỉ sợ bọn chúng rêu rao với thiên hạ, chúng ta sẽ...

Trương Hạnh Thủ cười lớn:

- Người người của Hắc đạo toàn là kẻ ngốc sao? Dù Dao Bính hội, thảm tinh nam không rêu rao, có ai trong thiên hạ không biết là chúng ta làm? Chỉ cần không có chứng cứ, Thảm Tinh Nam cũng đành chịu thôi, đó gọi là ngậm bôn hòn làm ngọt, biết đấy nhưng chẳng nói ra được. Huống chi cung chủ anh minh cơ trí, đoán việc như thần. Ngài phái Cao lão tổ đi hành sự, Cao lão tổ chưa bao giờ gia nhập Thiên Dục cung. Dù có

chứng cứ, vậy thì đã sao? Chỉ có thể nói Cao lão tổ có thù oán riêng tư với Thảm Tinh Nam trước kia, nay giết thủ hạ của hắn trả thù. Huống chi...

Trương Hạng Thủ lại cười cười nói:

- Hay nhất là Cao lão tổ giết người, chẳng ai biết nạn nhân chết như thế nào, chỉ biết vỡ tim mà chết...

Lần này Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa không khỏi cười khoái trá.

Trương Hạng Thủ nói tiếp:

- Chủ yếu vẫn không phải những điều này. Dao Bính hội chỉ còn chưa đầy một tháng thay tướng, thay ngựa nửa đường, đâu có dễ thế, vun bồi người tài đâu phải chuyện một sớm một chiều. Hơn nữa nếu đổi tướng, phải được chúng ta phải khảo nghiệm.

Văn Cửu Công cười khi nói:

- Đúng vậy, đổi nhân tuyển quá thời hạn phải qua cửa ải của chúng ta mới có tư cách ứng chiến.

Trương Hạng Thủ nói:

- Một người còn được, cái gọi qua ải chỉ là tượng trưng mà thôi, đằng này đổi một lượt năm người.

Văn Cửu Công nói:

- Lần này hắn sẽ thất bại hoàn toàn...

Trương Hạng Thủ nói:

- Xem thử Thảm Tinh Nam còn nhờ đến ai được nữa

Nhưng Thù Ngũ Hoa tiu nghỉu nói:

- Té ra năm người chúng ta chỉ là vai phụ, truy sát bọn tiểu tốt kia xong là hết chuyện, trận đấu thật sự không có phần của chúng ta...

Trương Hạng Thủ nghiêm mặt nói:

- Thù lão ngũ, ngươi đừng tưởng bở, Cao lão tổ thi triệu Tâm thần đại pháp tiêu diệt bọn tống văn đảng, tất cả mọi kẻ mục kích phải trừ cho bằng hết, đó là chuyện lớn. nếu để Dao Bính hội biết là Cao lão tổ ra tay, không chừng sẽ nghĩ cách đối phó... nếu ta đoán không sai, sau khi năm người chúng ta đến ngọn Phi Lai, cung chủ của chúng ta sẽ phát động tấn công, nước trợn võ lâm, chúng ta sẽ làm được nhiều việc lớn lắm đấy.

Thù Ngũ Hoa biến sắc nói:

- Thật không?

Chợt nghe có giọng nói vang vọng trong không trung:

- Trương lão tam, ngươi bàn luận chuyện bốn cung ở đây, nếu để người ngoài nghe, không sợ lằng trề xử tử sao?

Trương Hạng Thủ vừa nghe sắc mặt đã thay đổi.

Khi nói, y đã ngằm để ý xung quanh, chẳng hề có phát hiện gì, thế mà giờ đây lại nghe có tiếng nói truyền đến, nhưng y biết kẻ ấy là ai.

Trương Hạng Thủ vái dài nói:

- Tiểu đệ tội đáng muôn chết.

Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa cũng vội vàng vái dài, chỉ nghe người ấy hừ lạnh một tiếng, lão xuất hiện như một mảng khói đen, lững lờ nhẹ nhàng trôi giữa không trung, tấm áo bào đen bao bọc toàn thân, dài đến tận gót, nhưng hai tay để trần. Đó là một lão già tóc bạc phơ, gầy gò khô quắt, hai gò má nhô cao, mắt lộ thanh quang, miệng to như chậu máu, răng nhe trắng ớn, điều kì dị hơn nữa là trên bả vai lão có cắm

chín cây huyết xoa đang cháy âm ỉ, năm cái đầu lâu khô ngoạm vào cánh tay phải, chỉ nhìn thôi cũng đủ run. Lão gần giọng nói:

- Lão tam, người quá sơ ý đấy.

Trương Hạnh Thủ không dám đòi co. chỉ nói:

- Tiểu đệ tội đáng muôn chết, mong lão đại ban dạy.

Người ấy hừ lạnh nói:

- Khi giết Tống Văn Đăng, Cao lão tổ sơ ý hiện pháp thân, phát giết cho bằng hết bọn người đã nhìn thấy ông ta, ba người các người được phái đi giết bọn nhãi Phi Ngư sơn trang, ta và lão nhị đã giết 123 người mục kích, còn các người chỉ chẳng chế phục được bọn nhãi đó, làm sao quay về ăn nói với cung chủ?

Thù Ngũ Hoa buộc miệng nói:

- Thật ra bọn chúng mọc cánh cũng khó thoát, nhưng được...

Kẻ ấy thè chiếc lưỡi dài đỏ ối, liếm bờ môi đen đúa nức nẻ, nói:

- Có phải Lý Bồ Y xen vào không?

Luồng thanh quang trong mắt lão nhất nháy như ma trời, lão gần từng chữ:

- Nếu thế, chẳng trách các người không địch nổi y, cao lão tổ cũng biết rồi, chúng ta về phân đàn trước.

Trương Hạnh Thủ hỏi:

- Lão nhị đâu?

Kẻ ấy cười hì một tiếng:

- Mụ ta đó à? Có nhiệm vụ quan trọng hơn rồi. Người không cần lo. Chúng ta đi thôi!

Người ấy lại bốc mình lên như một con dơi, đảo gấp xung quanh một vòng rồi lướt vù về phía tây, lúc này bọn Trương Hạnh Thủ mới thi triển khinh công đuổi theo.

Họ vừa bỏ đi, đằng sau bức tường đổ nát có ba người đứng đỉnh bước ra.

Té ra ba người này vẫn ẩn nấp ở đây, khi bọn Trương Hạnh Thủ bỏ đi mới hiện thân.

Người rìa trái có đôi mắt đa tình, râu dài năm chòm bay phất phơ trong gió, đó là Lý Bồ Y, ông ta đỡ một người ngẩng đầu lên, người đó chính là Phó Văn Phi.

Còn người kia là Cầu Tử đại sư mặt mũi lúc nào cũng râu rĩ.

7. Biên Phúc

- Người đã nghe thấy rồi chứ?

Văn Phi quát mắt, nhíu mày nói:

- Bọn chúng thật bỉ ổi!

Lý Bồ Y mỉm cười, Cầu Tử đại sư ngáp một tiếng rõ to:

- Các người chơi trò quan binh bắt giặc, bọn ngựa bắt ve cũng đủ rồi, lão nạp đi đây.

Lý Bồ Y cười hỏi:

- Đi đâu?

- Vá tường!

- Vá xong sẽ đi đi đâu?

- Vá xong thì đi cầu tử!

Lý Bồ Y cười nói:

- Đại sư vừa làm một việc tốt, e rằng cầu tử càng khó hơn!

Cầu Tử đại sư càng thêm khổ não, hai chân mày nhíu lại, lầm bầm:

- Ta mắc lừa rồi, ta mắc lừa rồi!

Rồi chấp tay, niệm Phật hiệu, quay đầu lủi thủi bỏ đi.

Phó Văn Phi kêu lớn:

- Đại sư, đại sư!

Cầu Tử vẫn không ngừng bước.

Lý Bồ Y mỉm cười đặt tay lên bờ vai rắn chắc của Văn Phi:

- Người gọi đại sư làm gì?

Văn Phi vội nói:

- Văn bối chưa cảm tạ ơn cứu mạng của ông ta.

- Nếu biết ơn, nhớ trong lòng là được rồi, nói chi lời khách sáo.

Văn Phi ngẫm nghĩ, nói:

- Tiền bối cũng cứu văn bối, vậy văn bối không cảm tạ tiền bối nữa.

- Ta muốn người như thế

- Quái nhân chao liệng trên không trung như màn khói xám là ai? Hình như thân phận còn cao hơn ba tên hung thần kia.

- Biên phúc!

- Biên phúc?

- Hẳn là Âu Dương Biên Phúc, là kẻ đứng đầu trong năm đại diện của Thiên Dục cung trong trận chiến kim ấn.

Văn Phi kinh ngạc kêu:

- Té ra là hần, vậy Cao lão tổ mà hần nhắc đến..,

Sắc mặt Lý Bồ Y chợt trở nên nặng nề:

- Cao lão tổ cái gì, hần là Tâm Ma Cao Vị Mạt. người này rút lui khỏi võ lâm đã nhiều năm, lần đội mồ sống dậy là đối phó với lệnh sư. Ta dắt người đến đây nghe chuyện này là muốn người về báo lại với lệnh sư. Tâm Ma đại pháp chẳng phải chuyện đùa, phải cẩn thận mới được.

Văn Phi nghĩ ngợi rồi tiếp lời:

- Tiền bối võ công cao cường, sao không trừ Tâm Ma, tạo phước cho võ lâm.

Lý Bồ Y thở dài:

- Ta cũng có nỗi khổ. Ta tự tính ra, khoảng thời gian này nên bớt dây vào chuyện gió tanh mưa máu, thù sát lẫn nhau, ta còn có nhiệm vụ gian nan khác, ta thực lòng không muốn xen vào chuyện phân tranh trên giang hồ, vả lại mấy ngày nay khí sắc ta rất xấu, e rằng chẳng tự lo nổi thân, huống chi ta cũng chẳng muốn biết chuyện hai đạo hắc bạch...

Ông ta vỗ vai Văn Phi nói:

- Tuy võ công người kém cỏi nhưng được cái gan dạ, vì cứu đồng môn mà dám chặn tam đại sát tinh, bởi vậy ta mới giúp người. Người đã được Cầu Tử đại sư đẩy chất độc của Vô chỉ chưởng. Khi về Phi Ngự sơn

trang, cứ việc kể hết mọi chuyện đã thấy, với tài trí của lệnh sư, chắc chắn sẽ nghĩ ra cách đối phó, nhưng người phải hứa không được nhắc đến ta.

- Tại sao?

Lý Bồ Y lộ vẻ buồn rầu, nhưng lập tức cười khi:

- Đừng nhắc tên ta thì hơn!

Văn Phi nghĩ ngợi, rồi chợt quỳ sụp xuống:

- Văn bối được tiên sinh tương cứu mới giữ được mạng, tiên sinh bảo văn bối không tiết lộ, văn bối đương nhiên nghe theo.. có điều nếu ân sư hỏi tới, văn bối cũng không dám nói dối, văn bối...văn bối...

Lý Bồ Y từ tốn đỡ chàng dậy:

- Ta cũng không bảo người nói dối. Có điều... đừng nhắc đến ta thì hơn, chuyện này... chuyện này người chẳng hiểu đâu.

Thấy Văn Phi ngơ ngác, thì cười rằng:

- Tên tiểu tử nhà ngươi, thế này nhé, ai hỏi tới, có thể không nói thì khỏi nói, nếu buộc lòng phải nói, cũng không cần nói dối, có điều đừng nhắc tới tên ta là được rồi. Dẫu sao... ta cũng không cho người biết tên ta, họ hỏi tới, người cứ bảo là không nghe nói.

Văn Phi ngẫm nghĩ, thấy cũng có thể tính là không dối gạt ân sư, mới đứng lên, Lý Bồ Y vỗ vai chàng, cười rằng:

- Người có kỳ tướng, xương trán gồ ghề, sau này sẽ gặp nhiều quý nhân, có điều khí sắc... đầu chân mày có mảng mây đen, đó là chân mây thuộc cung Huỳnh Đệ, chỉ e huynh đệ thay lòng đổi dạ, dễ bị hãm hại, phải cẩn thận đấy...

Rồi ông ta mở ngón út trên bàn tay phải của Văn Phi, xem kỹ càng, kêu ồ một tiếng, nói:

- Đốt thứ ba trên ngón út của người có bảy tám đường chỉ hình mũi tên đột phá, đường chỉ hình mũi tên tượng trưng cho kẻ tiểu nhân, người thường chỉ có một hai, còn người có đến bảy tám, không thể nói là không nhiều, nên biết rằng, không nên có lòng hại người, không nên thiếu lòng phòng người...

Rồi lại xem tiếp ngón trỏ của chàng, nở nụ cười nói:

- Cung Đoài trên ngón trỏ của người cao ráo hồng hào, có đường chỉ xéo đâm tới đốt thứ ba, có quý nhân trợ giúp, tuy tiểu nhân hãm hại nhưng cũng có quý nhân hoá giải, còn may, còn may...

Văn Phi nghe thế, nhìn bàn tay mình nửa tin nửa ngờ, thầm nhủ: “ Việc tương lai của tôi, tôi còn không hay, lẽ nào ông nhìn bàn tay tôi là đã biết tất tần tật?” Lý Bồ Y nhìn chàng, thấy tay cười nói:

- Trên đời này, rất nhiều chuyện đều có quy luật vô hình, cũng như một năm có bốn mùa, lúc nào sáng mấy giờ tối, lúc nào nắng lúc nào mưa đều có thể tính ra. Đời người cũng có mệnh lý, khi còn trẻ có thể không tin, đến khi lớn tuổi, trải nghiệm nhiều rồi, sẽ tin vào những chuyện này, lại thành mệnh. Người đi đi... nếu có duyên sẽ gặp lại.

Văn Phi nghe ông ta nói trúng tim đen, mặt đỏ bừng, lạ nghe ông bảo mình đi, trong lòng quyến luyến, chợt thốt lên:

- Tiền bối...

Lý Bồ Y phát tay:

- Đi đi. Thiên Dục cung sẽ tấn công đao binh hội, lệnh sư biết tin này sớm sẽ sớm ngày triệu tập đồng minh chuẩn bị đối phó, chuyện này không thể muộn, đi đi!

Vừa nói vừa đẩy mạnh, Văn Phi văng ra xa cả trượng. Chàng tìm người lại, quỳ xuống dập đầu về phía Lý Bồ Y rồi xoay người chạy đi.

Lý Bồ Y đưa mắt dõi theo, vuốt râu cười:

- Tên tiểu tử này.

Chợt ông ta nhớ mình vẫn chưa lớn tuổi lắm, chỉ là không nhiệt tình bừng bừng như Văn Phi, không khỏi cảm than, trong lòng có chút bùi ngùi.

Ông xoa nhẹ lồng ngực, cười khổ.

Ngay lúc này, ông ta chợt nghe thấy một âm thanh rất nhỏ hết như một hồn ma lướt trên ngọn cỏ đến gần mình.

Lý Bồ Y châu mày nghiêng tai lắng nghe.

Âm thanh nhỏ lúc này như một con dơi xấp cánh, treo mình trên ngọn cây.

Lý Bồ Y nằm phục xuống, dán tai sát đất lắng nghe.

Chợt một tiếng bộp vang lên.

Lý Bồ Y lập tức bật người dậy nhưng đã không kịp nữa.

Khi âm thanh lần thứ nhất vang lên, Lý Bồ Y kịp nhận ra đó là nhịp tim mình, khi ông ta sắp bật dậy, lồng ngực ông đã như dán xuống đất, tiếng bình thứ hai đã nổi lên.

Mặt đất như có lực hút, hút lồng ngực của Lý Bồ Y, ông kêu lớn một tiếng, hai tay đẩy xuống, nhưng có cảm giác lồng ngực cứ như bị hoà vào lòng đất, nếu cứ cố bật lên sẽ lồng ngực vỡ toang ra, mà dưới lòng đất như có âm thanh âm u vô tận cuốn lấy nhịp tim đang loạn lên của ông.

Lý Bồ Y cố định tâm, tụ nội lực, vận công chống đỡ, nhưng ông càng làm thế, nhịp tim càng nhanh, tim đập càng mạnh, cho tới khi buông tim ông cứ bị nện thành thành như mặt trống. Ông không chống trả được nữa, tim ông đập càng gấp hơn.

Cứ đập mãi như thế có nước chết thôi.

Lý Bồ Y gào lên:

- Tâm Ma, người ở đây...

Ông ta chỉ gào mấy tiếng mà tim đã đập 60-70 nhịp, nếu là người khác đã tiêu tùng từ lâu rồi.

Mặt Lý Bồ Y sưng lên đến tím tái, ông gầm lên:

- Ra đây!

Ông gầm lên được hai chữ này, tim ông đã nhảy gần hai trăm nhịp, hết như có người tung cước liên tục vào lồng ngực ông.

Cứ thế này sẽ chết mất! Lý Bồ Y đột nhiên quát lớn một tiếng.

Cây gậy tre trong tay phải đâm phập xuống đất.

Dưới lòng đất kêu “hự” một tiếng, Lý Bồ Y vồ chưởng trái, bật người bay ngược lên, tay phải rút soạt cây gậy tre lên, một vòi máu từ lòng đất phọt ra hơn ba thước.

Lý Bồ Y lộn người trên không trung, hạ xuống đứng cạnh một gốc cây, rồi một nhọc dựa vào.

Sắc mặt Lý Bồ Y tái nhợt, ông lão đảo gượng dậy, máu tươi từ khoé miệng nhỏ xuống ướt cả vạt áo.

Mặt đất nổ tung, cát bụi mù mịt, một người ngồi bật dậy.

Cao, ốm, mắt lồi, sắc mặt vàng như sáp, trên má có nốt ruồi, trơ khấc, lão ngồi bật dậy, trên vai trái máu tuôn như suối, nhưng mặt lão chẳng hề có nét đau đớn, hết như một cái thùng gỗ bị chọc thủng, nước tuôn ra.

Lý Bồ Y thở hổn hển nói:

- Là người!

- Là ta!

Lý Bố Y đưa mắt nhìn chiếc gậy dính máu:

- Đã 11 năm rồi!

- 11 năm 5 tháng 8 ngày!

Lý Bố Y cười mỉu:

- Người đã luyện xong Tâm Ma đại pháp!

- Không ngờ cũng không giết được người.

Đột nhiên nét mặt hắn thay đổi:

- Ta nhất định phải giết người.

Nét mặt của lão không phải vui, buồn, giận, hờn mà là thớ thịt trên mặt giãn giật như biển nổi sóng dữ, nốt ruồi trên má khiến khuôn mặt của lão như có thêm một con người.

Ngay lúc này, tiếng áo quần lướt loạt soạt trong gió, trên đầu Lý Bố Y có một áng mây đen.

Đó không phải một áng mây đen, mà là một con dơi.

Một con người hệt như con dơi.

Người này đột nhiên lướt tới. Hắn chính là người khiến Lý Bố Y phải kê tai xuống đất lắng nghe: Âu Dương Biên Phúc.

Y đột nhiên lướt tới đỉnh đầu Lý Bố Y, cửu bính huyết thoa bên hông trái tung xổ xuống.

Lý Bố Y đảo người, tránh huyết thoa, nhưng huyết thoa lượn trở lại như ma trời.

Lý Bố Y hót một bó cổ đại, múa tít một hồi, chín cái phi thoa cấm pháp phạt vào bó cổ, rồi cháy bùng lên.

Lý Bố Y lướt người đi như một con bạch uyên, áng mây đen mau chóng đuổi theo, năm cái đầu lâu khô to như chén trà chia là năm hướng tấn công vào hai tay, hai chân và mệnh môn của Lý Bố Y.

Lý Bố Y thét to một tiếng, năm cái đầu lâu khô đã cắn trúng ông.

Âu Dương Biên Phúc reo lên, bởi vì y biết, nếu bị Ngũ quỷ âm hồn do y luyện thành cắn trúng dù có Đại La thần tiên cũng hóa thành một cục máu bầm.

Khi y đang reo lên, pháp một tiếng, y chợt thấy sau lưng lạnh ngắt, trước ngực lộ ra đầu gậy nhọn hoắc. Y sững người, kêu rú lên, chỉ thấy năm cái đầu lâu, mỗi cái cắn một ống tay áo, vạt áo dưới, một cái cắn cổ áo. Đó là chiếc áo trắng không.

Còn người, thì đứng sau lưng y.

Vả lại còn giết chết y.

Âu Dương Biên Phúc nghĩ đến, tiếng reo mừng hoá thành tiếng kêu bi thảm, y cố xoay người lại, chiếc gậy rút soạt khỏi người y, sau lưng y không một bóng người.

Âu Dương Biên Phúc chưa kêu hết tiếng đã đổ ập người xuống.

Năm chiếc đầu lâu không còn ai điều khiển, rơi xuống đất vỡ tan tành.

Lý bố y đã giết âu dương biên phúc,

Nhưng tiếng gào cuối cùng của y đã lọt vào tai Lý Bố Y.

Tiếng gào ấy chấn động tâm hồn ông ta.

Lý Bố Y biết đó không phải là tiếng gào thảm thiết của Âu Dương Biên Phúc mà là Tâm Ma đã mượn tiếng gào của Âu Dương Biên Phúc mà thi triển Tâm Ma đại pháp.

Ông đã bị thương.

Ông đã bị Cao Vị Mạt ám toán trước.

Nhưng đồng thời ông cũng đã thương Cao Vị Mạt.

Có điều ông chưa kịp lấy sức, Âu Dương Biên Phúc đã tấn công ông.

Ông giết Âu Dương Biên Phúc.

Nhưng không thể nào ngăn chặn Cao Vị Mạt rat ay.

Tiếng rú thảm thiết lọt vào tai ông khiêng tâm hồn ông chấn động.

Cao Vị Mạt há mồm, từ hai hàm răng đều tằm tấp, từng tràng tiếng sáo chói tai vang lên như sóng dồi.

Trái tim Lý Bố Y như bị con sóng cao ngàn trượng đẩy lên đỉnh núi rồi rơi tòm xuống vực sâu, lơ lửng ở nơi trên không tới trời dưới không tới đất, tựa như sắp vỡ tung.

Lý Bố Y toan vận công chống trả nhưng không kìm nổi nhịp tim đang đập liên hồi như sắp vỡ ra.

Giữa lúc sinh tử, ông đột nhiên bỏ ý định kháng cự.

Ông bất ngờ khê rên lên:

- Cao Vị Mạt!

Tâm Ma chưng hửng, . Lý Bố Y chợt gầm lên như trời long đất lở:

- Cao Vị Mạt!

Tâm Ma trợn trừng mắt, toàn thân chấn động, kìm không được, rên lên:

- Ta...

Chữ “ta” vừa ra khỏi cửa miệng, Cao Vị Mạt và Lý Bố Y đều phun máu tươi thành vòi, ngồi bệch xuống đất. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lý Bố Y dùng công phu Sư tử hồng của Phật môn phá Tâm Ma đại pháp, cả hai đều bị thương.

Phen này cả hai bị thương chẳng nhẹ.

Lồng ngực Cao Vị Mạt như bị cắn xé, đau đến tận tì vị, Lý Bố Y hai lần bị thương, đau như có ai banh lồng ngực mình ra.

Cả hai người ngồi bệch xuống, không ai lên tiếng, mặt đều tái nhợt.

Ai hồi phục trước sẽ giết chết đối phương.

Ngay lúc này, từ ba hướng đông, tây, bắc, lại có tiếng áo quần phát phới trong gió.

Lý Bố Y chợt hít một hơi, đứng phắt dậy, lao về hướng nam như một con nhạn trắng.

Bởi vì ông biết những kẻ đang tới là ai.

Ông dắt Vân Phi bám theo bọn trượng hạnh thủ tới đây, biết được bí mật của Thiên Dục cung. Nhưng bị ngựa bắt ve, se sẻ phía sau, Tâm Ma Cao Vị Mạt ám toán ông, sau đó Âu Dương Biên Phúc quay ngược lại tiếp tay Tâm Ma.

Âu Dương Biên Phúc đã chết, ông chẳng ngại Cao Vị Mạt, những kẻ đang tới là bọn ba người trượng hạnh thủ.

Lý Bố Y đương nhiên không sợ họ.

Nhưng ông đã bị thương nặng, muốn giết 3 người này đã khó, nếu Tâm Ma thừa cơ hội tấn công. Lúc đó khó càng thêm khó. Lý Bố Y không còn chọn lựa nào khác.

Thoát khỏi nơi này rồi tính tiếp. khi phóng người đi, ông còn tự trào: “thì ra khí sắc của mình u ám lạ thường, khó tránh bị thương, điềm báo là kiếp nạn này.. ”

Khi Lý Bố Y lướt lên, Tâm Ma cũng phóng dậy, nhưng chỉ nửa đường đã ôm ngực quy xuống.

Lão đau đến từng sợi dây thần kinh nhưng khuôn mặt vẫn trơ khấc, lão ôm ngực lẩm bẩm:

- Mười một năm rồi, thế mà võ công của hắn...

Lúc này mặt trời đã lặn về tây, chim chóc trên đường về chốn ngủ.

8. Thu Hồ Thê

Nếu biết, có chết chàng cũng chẳng đi.

Thật ra nếu chàng biết, kết quả của việc có chết cũng không đi cũng là chết.

Vân Phi chạy, chạy vắt giò lên cổ, chàng phải về Phi Ngư sơn trang cho sư phụ biết những chuyện đã xảy ra.

Thiên Dục cung thật bí ối, sư phụ và các sư thúc sư bá trong đạo bính sẽ có cách phá gian kế của chúng.

Phi Ngư sơn trang có 36 cửa ải, người thường không xông vào được, cao thủ cũng không xông vào được, dù có thiên quân vạn mã cũng chẳng làm gì nổi.

Cho nên Phi Ngư sơn trang được thành lập 170 năm mà chưa hề thất thủ.

Bên ngoài Phi Ngư sơn trang là một thôn trang trên núi có địa hình hiểm trở như phong cảnh hữu tình, tên gọi là Lạc Thần linh.

Phó Vân Phi gặp một người ở Lạc Thần linh.

Một người mà chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ sẽ gặp ở đây.

Chàng gặp Thu Hồ phu nhân.

Thu Hồ thê là một mỹ nữ thời cổ, theo “Liệt Nữ truyện” ghi chép:

“Thu Hồ, người nước Lỗ lấy vợ năm ngày thì đến nước trần, năm năm sau quay về Lỗ. Trên đường đi, gặp cô gái hái dâu xinh đẹp, xuống xe buông lời chòng ghẹo: “Làm ruộng chẳng may gặp thất mùa, hái dâu không bằng thấy quốc khanh. Nay ta có vàng, nguyện cùng nên duyên”. Chỉ mấy câu ngắn ngủi, nửa thật nửa đùa, vừa khoe khoang địa vị vừa lấy của cải dụ dỗ. Ấy thế mà cô gái hái dâu từ chối: “Hái dâu làm đồng để phụng dưỡng song thân. Không dám trèo cao.” Thu Hồ đành bỏ đi. Thu Hồ về nhà, sai người gọi vợ ra, nào người đó chính là cô gái hái dâu. Thu Hồ ngạc nhiên, mừng rỡ, như người vợ xấu hổ vì hành vi của chồng nên đi về phía động, đâm đầu xuống sông tự sát.” Đó là câu chuyện “Thu Hồ hí thiếp” trong lịch sử.

Người thời Nguyên Thạch Quân Bảo dựa vào câu chuyện này biên soạn vở tạp kịch “Lỗ đại phu Thu Hồ hí thê”.

Đây là vở tuồng hôm nay họ xem.

Sau đó xảy ra vụ ám sát.

Sau khi Tống Văn Đăng bị giết, người trong rạp hát chạy tứ tán, sau đó giáng hồng, văn đường, văn cung và Vân Phi bị truy sát. Văn Cung chết tại trận, Vân Phi yểm hộ Giáng Hồng và Văn Đường chạy trốn.

Nếu không có Lý Bồ Y ra tay, Vân Phi đã mất mạng.

Nhưng chàng gặp Thu Hồ thê ở trước căn nhà hoang trên trên Lạc Thần linh.

Thu Hồ thê đương nhiên là tiểu nương tử trên sân khấu.

Nàng tiểu nương tử hát, múa đều nhất tuyệt, đáng về yếu điệu, đôi mắt phượng long lanh làm bao tao nhân mặc khách điêu đứng.

Thu Hồ thê chưa tẩy trang, vẫn còn mặc bộ áo đen trên sân khấu, khuôn mặt ửng hồng nhưng xem ra nàng đang hốt hoảng.

Bởi vì nàng bị truy sát.

Kẻ truy sát nàng là một hán tử mặt sắt đen xì, toát lên vẻ tàn nhẫn lạnh lùng, trước trán của y có cắm năm cây ngân châm dài khoảng hai tấc, trông như mọc từ trán ra.

Hán tử mặt đen dùng một cây đại đao có khắc hình đầu lâu đầu lâu rất sống động.

Hai ống tay áo của tiểu nương tử múa tít tựa như thanh long uốn lượn, lại như bạch xà phun nọc, xem ra võ công của nàng không tệ.

Soạt một tiếng, ống tay phải của tiểu nương tử bị xé toạt, lộ ra cánh tay ngọc ngà.

Văn Phi thấy thế, không kìm được, quát to:

- Ngừng tay!

Hán tử mặt đen chẳng những không ngừng tay mà còn chém tiếp một đao, tiểu nương tử cũng né thật nhanh nhưng đao phong đã quét trúng búi tóc, mái tóc đổ ra rối bời.

Văn Phi trầm eo tọa mã, quát lớn:

- Xem chiêu!

Rồi đâm tới một quyền.

Hán tử rút đao về, chém ngược về phía Văn Phi.

Văn Phi thu quyền, hộ bên trái của mình.

Vừa mới giao thủ, cả hai đều biết gặp phải đối thủ đáng gờm.

Văn Phi quát lớn:

- Hảo hán, giữa ban ngày ban mặt, có sao động đao động thương với thiếu nữ yếu đuối?

- Việc quái gì đến ngươi?

- Ngươi giết người vô cớ tức là đã liên quan tới ta!

- Ngươi còn nhiều chuyện, ta giết luôn cả ngươi.

Tiểu nương tử vội lên tiếng:

- Hiệp sĩ, bọn người này điên cuồng hung ác, chúng tôi đang hát, bọn chúng xông lên chém giết, sư huynh đệ của tiểu nữ đều chết dưới đao của hắn....

Văn Phi vừa nghe đã biết rõ, nổi giận đùng đùng.

Hán tử mặt đen này là người của Thiên Dục cung, vì Tâm Ma giết Văn Đăng, lộ hành tung nên chúnggráp tâm giết hết tất cả những người đã chứng kiến.

... Nghe tiểu nương tử nói thế, chàng cũng không biết có bao nhiêu người bị giết oan, có thể nói sư huynh đệ chàng đã liên lụy họ.

Người làm nghề này thường thủ vài miếng phòng thân, xem ra thường ngày tiểu nương tử tập tành siêng năng nên có thể cầm cự đến giờ này.

Nghĩ đến đây, Văn Phi chợt thấy hổ thẹn vì mình liên lụy đến người khác, chàng quyết định phải liều thân bảo vệ cho tiểu nương tử này.

Hán tử mặt đen vung đao, gầm lên:

- Tránh ra...

Nếu võ công Văn Phi chẳng vừa, hắn đã chém bay đầu chàng rồi.

Văn Phi tức khí quát:

- Ngươi mới tránh ra!

Hán tử mặt đen hét:

- Người có tránh ra hay không?

Văn Phi trừng mắt:

- Bọn người Thiên Dục cung các người làm toàn chuyện ác, giết người vô số, hôm nay bốn thiếu gia quyết hàng ma diệt yêu, không cho người ngang ngược...

hán tử mặt đen nổi quạu:

- Hành vi của bọn ta việc quái gì đến người!

Văn Phi thét:

- Liên quan rắm thối của ta!

Hán tử mặt đen gầm lên bổ xuống một đao.

Văn Phi triển khai Ngự được long môn bộ pháp né tránh, dùng Du ngự quyền pháp ứng địch.

Võ công của trang chủ Thẩm Tinh Nam nội ngoại kiêm tu, nổi danh thiên hạ nhờ kim cung và ngân tiễn. Không những thế ông còn phát dương quang đại nhiều môn võ công của bốn môn như Phi Ngự kiếm pháp, Du ngự quyền pháp, Ngự được long môn bộ pháp và Trầm ngự đao pháp...

Văn Đăng giỏi nhất trong bốn đệ tử nên được luyện kim cung ngân tiễn.

Ngự được được long môn bộ pháp tức là bộ pháp di chuyển theo lối cá bơi, đệ tử Phi Ngự sơn trang đều phải tập

Văn Đăng giỏi nhất trong số bốn sư huynh đệ nên được kim cung ngân tiễn.

Ngự được long môn bộ pháp là loại bộ pháp cơ bản mà đệ tử Phi Ngự sơn trang phải tập, Văn Phi chủ yếu tập Du ngự quyền pháp và Trầm ngự đao pháp.

Lúc này chàng không có đao nên chỉ dùng Du ngự quyền pháp.

Du ngự quyền pháp cơ bản đa biến, thần tốc quỷ dị, khi xuất chiêu như linh dương treo sừng, chẳng có dấu vết, Văn Phi chỉ tinh thông vài phần nhưng người bình thường trong võ lâm đã khó chống đỡ.

Nhưng hán tử mặt đen cũng chẳng phải tay vừa.

Quyền của Văn Phi đến đâu, đao của hán chém tới đó. Văn Phi lách người đến đâu đao của hán đuổi theo sát phía sau.

Văn Phi và hán tử mặt đen đánh nhau một trận, hán tử mặt đen chợt nghiêng răng hỏi:

- Người là người thế nào với Phi Ngự sơn trang?

Văn Phi vỗ ngực:

- Trong năm đệ tử của Phi Ngự sơn trang, ta xếp thứ năm!

- Hán tử mặt đen ngửa mặt cười lớn.

Văn Phi quắc mắt hỏi lại:

- Người là ai?

Kim đao ngân châm trên trán hán tử mặt đen ánh lên tia sáng kì dị dưới ánh nắng:

- Thiên Dục cung Phục Hồ đường đàn chủ Câu Kỳ Phong!

Rồi gã cười ha hả:

- Giết đệ tử của Thẩm Tinh Nam cũng là công lớn, hôm nay đúng là nhất cử lưỡng đắc.

Văn Phi cười nhạt nói:

- Người thử xem! Rồi chàng vung quyền đánh tới, đột nhiên ba mũi ngân châm trên trán hán tử mặt đen phóng ra loang loáng.

Vân Phi không ngờ cây ngân châm trên trán của gã bay vèo ra, chàng vội vùng hai quyền đánh rơi hai cây, còn một cây phóng vút vào ngực chàng.

Ngay lúc này, soạt một tiếng, một cây trâm ngọc bay tới kịp thời đánh rơi cây ngân châm.

Người phóng trâm ngọc cứu nguy cho Vân Phi chính là tiểu nương tử.

Nhân lúc hán tử mặt đen tướng ngân châm đã trúng vào mình đối phương, Vân Phi lặn mình tới, tung một quyền vào bụng gã.

Câu Kỳ Phong oằn người xuống như một con tôm, Vân Phi bồi thêm mấy quyền nữa.

Chợt hai cây ngân châm từ trên trán của Câu Kỳ Phong phóng vèo ra.

Vân Phi biết món ám khí này rất lợi hại nên không dám tiếp, vội vàng lột áo quét hai cây ngân châm văng ra ngoài.

Câu Kỳ Phong gầm lên, bắn tiếp một cây ngân châm!

Vân Phi biết mình không tiếp được loại ám khí độc địa này nên lặn người tránh ra, một tay ôm eo tiểu nương tử, phóng người qua tường.

Câu Kỳ Phong bị trúng bảy tám quyền, chưa hết đau, Vân Phi đã cắp tiểu nương tử phóng vào trong mát, gã cũng phóng tốt lên bờ tường, từ trên nhìn xuống thấy một đồng cỏ lớn. Câu Kỳ Phong cười nhạt, gã không nhảy xuống, ánh hàn quang trên trán lóe lên, hai mũi ngân châm phóng vút vào đồng cỏ.

Nhưng cũng chẳng có động tĩnh gì.

Ngay lúc này trong căn nhà hoang chợt vọng ra tiếng soạt.

Hai lỗ tai Câu Kỳ Phong không khỏi nhếch nhẹ một cái, gã bức người lướt vào nhà như con quái đản.

Bóng người gã vừa lặn vào trong, nơi đồng cỏ có hai người hiện ra, đó là Vân Phi và tiểu nương tử.

Nhờ tiểu nương tử gạt được cây ngân châm, Vân Phi mới tấn công được Câu Kỳ Phong, nhưng võ công của Câu Kỳ Phong cao hơn Vân Phi nhiều nhiều lần, nên nhân lúc Câu Kỳ Phong trúng đòn đau, chàng và tiểu nương tử phóng vào trong.

Câu Kỳ Phong cũng phản ứng nhanh nhạy, nhưng khi Vân Phi lặn vào đồng cỏ cũng kịp thời ném một viên sỏi vào cửa sổ nhà hoang.

Khi Câu Kỳ Phong tính phóng ngân châm vào đồng cỏ, viên sỏi của Vân Phi đã rơi xuống nền nhà khiến gã tưởng trong nhà có người, nên lập tức phóng vào.

Còn Vân Phi và tiểu nương tử cũng lập tức vượt tường ra ngoài.

Cây ngân châm cắm vào mái tóc tiểu nương tử, xuyên qua áo ngực Vân Phi khiến cả hai toát mồ hôi lạnh.

Những ám khí loại này thườngtẩm độc, thấy máu phong hầu, hễ trúng là chết.

Đó chỉ là chuyện trong chớp mắt, Vân Phi và tiểu nương tử vừa vượt tường ra ngoài đã nghe bên trong vang lên tiếng rú thê thảm ghê rợn.

Câu Kỳ Phong phát ra tiếng rú này.

Vân Phi và tiểu nương tử khựng người lại.

Trong căn nhà hoang xảy ra chuyện gì?

Vân Phi quyết định cùng tiểu nương tử quay lại xem thử.

Tiểu nương tử như hiểu ý chàng, nàng nắm chặt tay chàng, khẽ nói:

- Để tiểu nữ lại càng nguy hiểm hơn.

Vân Phi thấy lòng bàn tay ấm áp, chàng giật thót tim, ngẩng nhìn lên, khuôn mặt mỹ miều của tiểu nương tử kẻ ngay trước mắt mình, bờ môi mọng chín, hơi thở thoảng hương, chàng thấy lòng xao xuyến, mặt đỏ ửng như gấc chín.

Tiểu nương tử phì cười.

Vân Phi đỏ mặt, lung túng buông tay, tim cứ đập thành thịch, cũng chẳng biết là bởi làn hương thoảng thoảng từ người tiểu nương tử hay không khí quỷ dị trong căn nhà hoang.

Đây vốn là căn nhà bỏ hoang từ lâu, trong ngoài âm u, cỏ dại mọc đầy, trước cửa mạnh mẽ nhện giăng đầy, bậc thềm đầy rêu.

Cánh cửa đã bật ra, người phá cửa là Câu Kỳ Phong.

Ánh sáng trong nhà tù mù, chẳng tỏ mặt người.

Vân Phi thấy tiểu nương tử áp sát mình hơn.

Chàng hít một hơi:

- Nàng, nàng... đừng sợ, ta...

Chợt trong sảnh đường vang lên một tiếng “cạch”

Vân Phi và tiểu nương tử giật nảy mình.

Tiểu nương tử run rẩy nói:

- Bên trong, nên trong...

Vân Phi cố giả vờ bình tĩnh, chàng nuốt nước bọt, cẩn thận nhích về phía trước, nói:

- Không sao, nhất định không sao...

Trong lòng thì kêu khổ, té ra chàng tuy gan dạ nhưng lại sợ đàn bà con gái và ma quỷ nhất thế mà hôm nay chàng gặp cả hai.

Tiểu nương tử rụt rè nói:

- Hình như có... có...

Vân Phi sợ xanh mặt:

- Không có, không...

Chàng cố ý cao giọng nói.

Ngay lúc này, chàng vấp một vật gì đó, tim chàng hầu như nhảy tọt ra ngoài, chàng chúm nhủi về phía trước, chỉ nghe tiểu nương tử kêu thét lên.

Chàng tưởng nàng bị đánh lén, vội ngoái nhìn lại, chỉ thấy tiểu nương tử che mặt kêu hoảng, Vân Phi vội hỏi:

- Chuyện gì, chuyện gì...

Tiểu nương tử kinh hãi chỉ xuống đất.

Thì ra trong bóng chiều yếu ớt chiếu vào từ cửa lớn, có một xác người nằm dưới đất.

Người này hai mắt trợn ngược, da đầu bị gọt sạch, cái đầu đầy máu me nhầy nhụa, trông thật ghớm chết.

Xác người này chính là Câu Kỳ Phong.

Vân Phi tuy kinh khiếp nhưng cũng chẳng phải hạng nhát gan, chàng hiểu ngay Câu Kỳ Phong vừa bước vào cửa đã bị một người võ công cao cường dung kiếm chém trước trán, khiến y chưa kịp phóng ngân châm đã mất mạng.

Vân Phi Ngươi lại, quát lớn:

- Ai ?

Chợt “keng” một tiếng, đom đóm chói mắt, ánh tinh quang lóe lên.

Trong khoảng sát na ánh tinh quang chói lòa, Văn Phi nhận ra đó là do hai thanh kiếm chạm nhau đến toé lửa.

Cũng trong lúc này, có hai thanh kiếm kề trên cổ.

Hai thanh kiếm chặn trên cổ khiến chàng thấy lạnh ngắt thậm chí nhói đau.

Kiếm chưa thấy máu, kiếm chưa cứa cổ, chỉ có kiếm khí cũng đủ khiến chàng lạnh lẽo toàn thân.

Cả nước miếng chàng cũng chẳng dám nuốt.

Trong xó tối bên trái có giọng nói già nua lạnh lẽo vang lên:

- Thần Châu huynh đệ đang ở đâu?

Văn Phi hai mắt ánh lên tia nhìn khác lạ, vội nói:

- Kẻ chết thì chết, kẻ chạy thì chạy, kẻ bị thương thì bị thương.

Thanh kiếm bên phải hơi nhích nhẹ, một giọng nói trẻ hơn lạnh như băng vang lên:

- Chết ra sao? Chạy ra sao? Bị thương ở đâu?

- Chết tức tuổi, đau lòng khó quên. Chạy mỗi người một phương.

“Keng” một tiếng, hai thanh kiếm chợt biến mất.

Rồi có tiếng tra kiếm vào vỏ.

Lúc này Văn Phi mới dám nháy mắt và nuốt nước bọt.

9. Lạc Thần Lĩnh

Trong xó tối có hai người.

Một già một trẻ.

Phi Ngự sơn trang không phân đường chủ, đàn chủ, hương chủ, kì chủ, đà chủ, chỉ có tân tú, trung tú, lão đầu tử, tử nhân, anh hài, khác hẳn cách phân của Thiên Dục cung. Võ công và vai vế của Văn Phi cao lắm chỉ là trung tú, nhưng chàng là một trong những đệ tử của trang chủ Thẩm Tinh Nam nên được xếp vào hàng lão tú.

Còn đại sư huynh tổng văn đăng, võ công vai vế đều vượt hẳn lão tú, nhưng vẫn chưa được thăng lên tới lão đầu tử.

Đó là vì tiêu chuẩn thăng cấp ở Phi Ngự sơn trang rất khắc khe. Lão đầu tử đã là cấp bậc rất vinh dự, phải có công trạng, phẩm đức hơn người mới lên đến cấp bậc này.

Rất ít người đạt được cấp bậc tử nhân, trang chủ Thẩm Tinh Nam là một trong hai đại tử nhân.

Còn anh hài càng hiếm hơn, chỉ có một người mà thôi, nhưng người đó là ai, không ai nhìn thấy, cũng không ai biết.

Người trong Phi Ngự sơn trang thân thiết như một đại gia tộc, cho nên danh xưng khác hẳn các phái khác trên giang hồ, các lão đầu tử quan sát việc thăng lên hay giáng xuống của một người, sau đó lão đầu tử sẽ trình lên tử nhân, tử nhân quyết định việc thăng giáng. Cao thủ gia nhập Phi Ngự sơn trang cao lắm là chỉ đạt đến mức Phi Ngự nhân, cả tân tú cũng chẳng bằng, cho nên có thể thăng lên tân tú, đối với họ đã là niềm vinh dự lắm rồi.

Một chế độ được xây dựng nên, người trong chế độ đương nhiên xem trọng sự thành bại của chế độ, đó là điều người ngoài không thể nào hiểu được.

Nhưng một khi chế độ đã vững chãi, ai cũng thấy vinh quang, đương nhiên sẽ có người sinh lòng tiêng. Đương nhiên, rồi cũng có lúc chế độ đó suy yếu, cũng giống như mặt trời có sáng chói cũng phải ngả về chiều.

Chuyện gì có mặt trái thì phải có mặt phải, cho nên lợi chưa chắc đã là lợi hết, hại chưa chắc đã là hại hết.

Một già một trẻ chính là hai người quan trọng xây dựng chế trong Phi Ngự sơn trang,

Ít người nhắc tới tên họ.

Trên giang hồ gọi người già là Kiếm Si, người trẻ là Kiếm Mê

Không phải là họ không có tên, mà vì họ say mê kiếm đến nỗi quên cả tên thật của mình.

Kiếm Si si kiếm và Kiếm Mê mê kiếm.

Kiếm Si và Kiếm Mê chính là hai đại lão đầu canh Phi Ngự sơn trang ở ngoài rìa.

Văn Phi không khỏi mừng rỡ, sau cuộc đối đáp vừa rồi, chàng biết đó là ai.

Chàng ôm quyền vái dài:

- Si bá, Mê ca!

Kiếm Si hồ hững nói:

- Thì ra là tiểu phi!

Văn Phi mừng rỡ nói:

- May mà có hai vị, nếu không...

Kiếm Si nói:

- Ta còn tưởng là bọn người Thiên Dục cung, sao ngươi không thẳng đường mà về, đến đây làm gì?

Văn Phi đáp:

- Văn bối bị Câu Kỳ Phong truy sát chạy đến đây, may mà...

Kiếm Si nhượng đôi mày bạc, cắt lời:

- Bây giờ ngươi tính đi đâu?

Văn Phi đáp:

- Về sơn trang!

Kiếm Si hỏi:

- Về sơn trang làm gì?

Văn Phi không hiểu sao Kiếm Si hỏi thế, nhưng vẫn đáp:

- Văn bối có chuyện bẩm báo sư phụ.

Kiếm Si hỏi tiếp:

- Ngươi muốn gặp Thâm trang chủ sao?

Văn Phi chưa kịp gạt đầu, Kiếm Mê đã lạnh lùng nói:

- Ngươi không cần đi nữa. bởi vì trang chủ sẽ đến đây.

Văn Phi ngạc nhiên lắp bắp:

- Sư phụ... đến đây sao?

Kiếm Si và Kiếm Mê nhìn chàng với ánh mắt lạnh lẽo.

Văn Phi vẫn thắc mắc:

- Đến... đến đây?

Lạc Thần linh là nơi quái lạ, cũng là nơi cửa ải hiểm yếu của Phi Ngự sơn trang, lại nằm trên núi. Nhưng trước khi tới Nhân Chỉ quan, người ta chẳng thể nào thấy nổi Phi Ngự sơn trang.

Chả thế mà giang hồ có câu ca rằng: “ trên Lạc Thần linh, sơn cùng thủy tận, vừa qua Nhân Chỉ, ngự được tinh phi”

Ngự chính là Phi Ngự sơn trang, tinh chính là Thảm Tinh Nam.

Tuy nơi đây là chỗ xung yếu nhưng thường ngày nếu không có việc gì quan trọng, Thảm Tinh Nam không đặt chân tới đây.

Vân Phi vẫn chưa hiểu.

Kiểm Si hờ hững nói:

- Người sẽ hiểu.

Chợt nghe tiều nương tử quát:

- Người là ai?

Tiếng quát ấy lạnh lạnh, Vân Phi giật nảy mình.

Căn nhà nhưng rung rinh như bị sét đánh, chuột bên trong kéo ra thành đàn.

Trên mái nhà nghe tiếng đập cánh phành phạch, chim chóc và dơi đập cánh bay vút lên.

Ngôi nhà này cũ cũ kĩ quá rồi.

Tiểu nương tử kêu hoảng, ngã chúi người, thì ra nàng bị hai con quái đản đâm phải.

Vân Phi vội đỡ nàng.

Kiểm Si nhìn hấp háy mắt nhìn Vân Phi:

- ả là ai?

Vân Phi đáp ngay:

- Thu Hồ Thê!

Kiểm Si châu mày, giận dữ:

- Thu Hồ Thê?

Lúc này Vân Phi mới niết mình nói sai, nhưng chàng cũng không biết htu hồ thê là ai, lo quá chẳng biết đáp thế nào.

Tiểu nương tử sợ xanh mặt, đáp:

- Tiểu nữ không quen biết vị công tử này, tiểu nữ hát tuồng trong thành, chợt dưới đài có kẻ giết người, chẳng biết thế nào mà bọn người này muốn giết cả chúng tôi, tiểu nữ cùng hai vị sư huynh chạy đến đây, cường đồ đuổi đến đây, hai vị sư huynh bị hấn giết, cường đồ ép tiểu nữ phải ngoan ngoãn, tiểu nữ không chịu, liều chết chống cự, công tử liền tương trợ...

Nói đến đây, nàng bật khóc rưng rức.

Vân Phi lúng túng chem. Thêm một câu:

- Vâng, nàng... nàng hát Thu Hồ Thê.

Kiểm Si chợt hỏi:

- Đánh nhau dưới đài à? Đại sư huynh người đâu?

Vân Phi nghẹn ngào nói:

- Đại sư huynh.. chết rồi.

Kiểm Si lạnh lùng hỏi:

- Thế còn Văn Cung?

Văn Phi đau đớn nói:

- Cũng... cũng chết rồi.

Kiểm Si lại hỏi:

- Văn Đường thì sao?

Văn Phi đáp:

- Huynh ấy... huynh ấy chưa về sao?

Kiểm Si không đáp, hỏi tiếp:

- Hồng nhi đâu?

Hồng nhi tức là Thảm Giáng Hồng, cũng là viên ngọc quý của Thảm Tinh Nam.

Văn Phi ngạc nhiên:

- Chẳng phải tiểu sư muội đã về cùng tam ca sao? Chẳng lẽ đã bị...

Kiểm Si mỉm cười:

- Nó không bị gì cả...

Văn Phi vừa thở phào, chợt Kiểm Mê nói:

- Nó đã gặp...

Văn Phi chưng hửng, chợt ánh tà dương mờ hẳn, hai bóng người lướt vào.

Một người mặt mày sáng láng, ăn mặc chỉnh tề, mặt ngược hướng nắng, hông đeo một cây cung và ba mũi tên, hệt như đã đứng đó từ lâu.

Nhưng ai nấy đều biết rằng lúc đây một khác, nơi này chẳng có lấy nửa bóng người.

Văn Phi quay đầu, giật thót tim, biết ngay người ấy là ai, mừng quá, quỳ xuống gọi:

- Sư phụ!

Kiểm Si, Kiểm Mê đều gật đầu với người ấy.

Người này chính là trang chủ Phi Ngự đường, tổng minh chủ của bạch đạo danh lừng trời nam Thảm Tinh Nam.

Thảm Tinh Nam khẽ gật đầu mỉm cười.

Phía sau Thảm Tinh Nam còn có một người.

Người ấy chỉ Văn Phi nói:

- Chính hắc, chính hắc đã quỳ gối trước kẻ địch.

Văn Phi chưng hửng nhưng chàng mừng rỡ kêu lên:

- Tam ca, huynh huynh về rồi đấy à?

Người này chính là Văn Đường, kẻ đã dẫn giáng hồng chạy trốn khi được Văn Phi liều mình yểm trợ.

Mặt Văn Đường tái xanh, đầy vẻ giận dữ, chẳng hề có nét cười, mồm vẫn mắng:

- Phó Văn Phi, ngươi là đồ vô sỉ, ngươi đã làm gì sư muội rồi?

Văn Phi nghe gã nói vậy, liền hỏi:

- Hồng muội? muội ấy chẳng phải...

Văn Đường giận dữ mắng:

- Người đừng già hàm, người và ba tên sát tinh đó làm gì sư muội?

Văn Phi vừa nghe, vội kêu lên:

- Sư muội làm sao rồi?

Văn Đường nói:

- Người chớ có vờ vịt nữa!

Văn Phi ngẩn ra, nhưng vẫn chưa hiểu, hỏi dồn:

- Tiểu sư muội làm sao rồi? Đệ không thấy muội ấy...

Kiểm Si nổi giận quát một tiếng, trở tay chụp bả vai Văn Phi, ngón tay bấm sâu vào da thịt, Văn Phi đau đến nổi mồ hôi chảy ròng ròng, Kiểm Si gần giọng hỏi:

- Người có nói thật không?

Văn Phi cắn răng, nói:

- Chuyện... chuyện gì thế này?

Kiểm Si cười nhạt, Văn Phi thấy thấy vai mình tê nhói, đau đến oằn người.

Thẩm Tinh Nam lên tiếng:

- Để hần nói.

Kiểm Si nói tay.

Văn Phi quỳ sụp xuống, khóc rằng:

- Sư phụ, xin cứ trừng phạt đệ tử, đệ tử nguyện chấp nhận chẳng oán than.

Thẩm Tinh Nam nhẹ giọng nói:

- Tiểu Phi, người chịu phạt, tốt lắm, nhưng người có biết đã phạm tội gì không?

Văn Phi ghen ngào nói:

- Đệ tử không bảo vệ nổi tiểu sư muội, đã khiến sư muội gặp nạn, đệ tử tội đáng muôn chết!

Thẩm Tinh Nam kêu ồ một tiếng, nhưng vẫn ôn tồn nói:

- Người không phải phạm tội này.

Văn Phi ngẩn ra, Thẩm Tinh Nam nói:

- Văn Đường, nói đi!

Văn Phi nghe sư phụ gọi vẫn gọi mình là “Tiểu Phi”, trong lòng thấy ấm áp, nên không được muốn khóc oà lên.

Nhưng chàng vừa nghe Văn Đường nói thì sững sờ, chẳng khóc được nữa.

- Người tư thông hắc đạo, cấu kết phỉ đảng, tàn sát đồng môn, lại cưỡng bức sư muội, tội đáng muôn chết, đáng chịu Cửu tử chi hình.

Cửu tử chi hình là hình phạt cực kì tàn khốc của Phi Ngự sơn trang. Hình phạt này chỉ dành cho kẻ cùng hung cực ác, Văn Phi nghe như sấm nổ bên tai không phải là vì nghĩ đến Cửu tử chi hình mà là lời lẽ của Văn Đường.

Văn Phi bật dậy, kêu rú lên:

- Không có, tôi không có...

Chàng mới bật được nửa chừng, Kiếm Si đã vươn tay ra đè xuống, khiến chàng sụm xuống, gối gõ xuống đất kêu bốp một tiếng khô khốc.

Văn Phi quên cả đau, gào thét:

- Không có, sư phụ, con không có...

Nơi my tâm của Kiếm Si hiện khí đỏ, ông ta nhún vai, lướt sát tới, nhưng Thảm Tinh Nam khẽ lắc đầu, Kiếm Si buông tay lui xuống.

Thảm Tinh Nam từ tốn nói:

- Con đừng lo, ta sẽ cho con cơ hội giải bày.

Văn Phi nghẹn ngào, van vãn:

- Sư phụ, con không có, con thật sự không làm...

Thảm Tinh Nam hỏi:

- Con không làm gì?

Văn Phi ngẩn ra, nói:

- Không làm... chuyện tam sư ca vừa nói.

Văn Đường giận dữ nói:

- Người không thừa nhận, vậy là ta vu oan cho người chắc, nếu vậy, người phải chịu hình phạt nặng hơn.

Văn Phi đau đớn kêu:

- Tiểu sư muội... làm sao rồi?

Văn Đường quát:

- Người có nhận chưa?

Thảm Tinh Nam từ tốn nói:

- Con khoan hỏi đã, lúc này khi ta mới tới, sao con thất kinh?

Văn Phi ngập ngừng nói:

- Đột nhiên gặp sư phụ ở đây nên con giật mình.

Văn Đường buông ra một câu:

- Có tặc giật mình!

Thảm Tinh Nam khẽ xua tay, Văn Đường nín thinh.

Thảm Tinh Nam nheo mắt nhìn Văn Phi, nói:

- Ý con nói là thấy ta đột nhiên xuất hiện nên sợ hãi?

Văn Phi phân bua:

- Con không sợ, con chỉ giật mình.

Thảm Tinh Nam cười, hỏi:

- Tốt, tại sao lại giật mình?

Văn Phi gãi gãi đầu, nghĩ ngợi rồi nói:

- Bởi vì con không biết người đột nhiên... đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Chàng lí nhí đáp, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Thảm Tinh Nam mỉm cười:

- Con sợ ta?

Vân Phi chưa kịp phản ứng, Thẩm Tinh Nam đã gần giọng:

- Người sợ ta sao còn làm chuyện như thế?

Vân Phi lại quỳ sụp xuống.

Thẩm Tinh Nam vẫn nói:

- Vân Đường về nói, người cầu kết Thiên Dục cung, ám sát đại sư huynh, còn nhỏ cổ tận gốc, cả nhị sư ca người cũng giết hại, còn bắt cóc Hồng Nhi, tam sư ca của người không chạy nhanh e rằng đã mất mạng trong tay người. Người còn nói điều gì nữa?

Vân Phi nghe từng câu của Thẩm Tinh Nam mà như sấm nổ bên tai, chàng chỉ hỏi một câu:

- Tiểu sư muội... muội ấy làm sao rồi?

Thẩm Tinh Nam gần từng chữ:

- Ta không xử tệ với người, tại sao người làm thế?

Vân Phi chợt vùng dậy, chỉ Vân Đường, gần giọng:

- Tam sư ca, tại sao huynh nói thế?

Vân Đường chợt dạ, thối lui, lớn giọng nói:

- Tứ sư đệ, người làm nhục sư môn, ta không dám dấu diếm, đành phải nói thật.

Trông chốc lát, Vân Phi hiểu tất cả.

Y hệt nhưng ngày thường huynh đệ đồng môn gây chuyện, đến khi truy ra chỉ có mình chàng gánh tội, cũng giống như tiểu sư muội bỏ thuốc tả cho Vân Đường uống, cuối cùng đổ hết cho chàng. Chuyện hôm nay cũng thế.

Tam sư huynh quỳ giữa phố, chẳng có công trạng, lại sợ tiểu sư muội lỡ miệng nói ra nói xấu chàng trước mặt sư phụ.

Nhưng chuyện này đâu phải tầm thường, chàng làm sao gánh nổi?

Vân Phi chợt giật thót tim.

Bởi vì chàng nghĩ rằng: tam sư ca làm thế hoàn toàn vì dấn dấy trách nhiệm, giá họa cho mình, nhưng còn tiểu sư muội thì sao?

Chàng nhảy dựng lên như lửa đốt, chỉ Vân Đường quát:

- Người...

Vân Đường mắt lộ hung quang, quát:

- Người đã làm gì tiểu sư muội rồi?

Vân Phi hoảng lên:

- Ta không làm gì cả, là người!

Vân Đường cười nhạt:

- Tứ sư đệ, bình thường người ganh tỵ đại sư huynh, nhị sư huynh được sư phụ thương yêu nên cầu kết người ngoài, ra tay tàn độc, lại còn hại cả sư muội.

Vân Phi lớn tiếng nói:

- Ta không có, ta không có!

Kiểm Si chợt nói:

- Người không có, vậy tại sao vẫn đang bị giết từ lâu, Văn Đường đã về sơn trang từ sớm, còn người sao bây giờ mới về hơn nữa...

Ông ta chậm chậm nói từng chữ:

- Người xem quần áo của người có ra thể thống gì không?

Văn Phi cầm chân Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa cho tiểu sư muội, tam sư huynh chạy thoát, lại gặp lý bố y, cầu tử đại sư, đương nhiên phải mất nhiều thời gian, huống chi chàng lại còn cứu tiểu nương tử, lúc đánh nhau với Câu Kì Phong, chàng lấy áo quét ám khí, nên áo ngoài không còn nữa, bộ đồ chèn đang mặc thì rách lỗ chỗ, lại thêm trên người cỏ rác bám đầy, trông thật hảm hại.

Thẩm Tinh Nam nheo mắt nhìn Văn Phi, nói:

-cứ cho là người có thể giải thích được những chuyện này, nhưng người có thể cho ta biết tại sao người đưa nữ nhân này đến đây không?

Văn Phi quay đầu, lấp bắp:

- Nàng...

Thẩm Tinh Nam nói:

- Ta biết, ả chính là một trong năm người của Thiên Dục cung tham gia vào trận chiến kim ấn hôm nay, Hiêu thần nương Khuông Tuyết Quân.

Văn Phi há hốc mồm, trong nhất tời chẳng biết thanh minh thế nào, hơn nữa, chàng chẳng hề có cách nào thanh minh.

10. Hiêu Thần Nương

Mặt nàng vốn phấn, lại phết thêm một lớp phấn đỏ, nhưng sắc mặt nàng lại khiến người ta càng lạnh mình.

Nàng cố tình nhìn Thẩm Tinh Nam, hỏi:

- Sao ông biết?

Thẩm Tinh Nam không trả lời ngay, lấy ra một vật.

Đó là một con dơi.

Một con dơi chết.

Trên mình con dơi có một sợi dây màu xám, phải nhìn kĩ mới thấy.

Thẩm Tinh Nam mở sợi dây, trong sợi là một mẩu giấy nhỏ.

Thẩm Tinh Nam hỏi:

- Có cần ta đọc không?

Tiểu nương tử nói:

- Không cần, ta biết đó là mấy chữ “Thẩm đến Lạc Thần, Tây Bắc cổ trạch, mau đến giết ngay”.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Mặt sau còn vẽ một mặt người không có ngũ quan, phủ tóc dài.

Tiểu nương tử nói:

- Đó là ta, ám hiệu hiệu của hiêu thần nương.

Kiểm Si chợt nói:

- Hở thẹn.

Đến lúc này ông ta mới biết hiêu thần nương Khuông Tuyết Quân cùng Văn Phi vào đây, sau khi mình tiết lộ trang chủ sắp tới, Khuông Tuyết Quân bị mình hù chết khiếp, nhưng lại ngầm thả dơi truyền tin, ả làm huyện này hủ trong chớp mắt, có thể qua mặt mình, nếu Thẩm Tinh Nam không phát giác, hậu quả không thể tưởng tượng nữa.

Thẩm Tinh Nam hỏi:

- Người tính báo tin cho ai?

Khuông Tuyết Quân làm mặt lạnh, không đáp.

Thẩm Tinh Nam nhướn mày, hỏi:

- Nghe nói tâm ma cao vị mặt muốn giết ta, đúng không?

Văn Phi nghe nói tới tâm ma, chợt như tỉnh cơn mê, la lớn:

- Chính là Tâm Ma, đúng, sư phụ, tất cả là kế hoạch của Thiên Dục cung đều do Tâm Ma thực hiện...

Thẩm Tinh Nam nhíu mày:

- Kế hoạch gì?

Văn Phi hấp tấp nói:

- Con... ba tên sát tinh liên thủ, con đánh nhau với chúng, lúc đó tam ca và sư muội đã chạy rồi, sau đó có người xuất hiện, lại đánh nhau... sau đó bám đuôi theo dõi, mới biết chúng có âm mưu... rồi con gặp tiểu nương tử... chính là hiêu.. hiêu thần nương này, con cứu nàng, đánh nhau với câu kỳ phong...đánh nhau...

Thẩm Tinh Nam chẳng hiểu đầu cua tai nheo, gất lên:

- Đánh, đánh cái gì? Mau nói lại từ đầu, đừng cứ như gà mắc tóc thế.

Văn Phi đến giờ mới bình tâm, kể lại từ đầu đến cuối.

Xong xuôi chàng mới thở phào.

Còn Văn Đường thì không dám thở mạnh, chỉ nhìn sắc mặt Thẩm Tinh Nam, một lúc lâu mới cất tiếng:

- Con nói toàn là sự thật cả sao?

- Vâng!

Được, vậy vị tiền bối dĩ nhân giúp con đánh lui ba tên sát tinh rồi dắt con nghe lên kế hoạch của Thiên Dục cung là ai?

Văn Phi không kịp suy nghĩ, đáp ngay:

- Là...

Chàng sực nhớ lời hứa với lý bố y nên im bặt.

Thẩm Tinh Nam nghiêng đầu:

- Hử?

Văn Phi nhăn nhó mặt mũi:

- Sư phụ, con, con... không thể nói...

Kiểm Si quát lớn:

- To gan...

Văn Phi hoảng hồn cúi đầu.

Thẩm Tinh Nam nói:

-Có gì mà không thể nói?

Văn Phi há hốc mồm, chẳng nói được một chữ.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Trong võ lâm, hiếm có cao thủ nào dễ dàng thắng Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa, con cứ nói thử xem, có thể là chỗ quen biết cũ với ta.

Văn Phi ấp úng:

- sư phụ, con đã hứa không thể nói...

Kiểm Si mắng:

- sao không nói được? trừ phi đó là hạnh tà ma ngoại đạo, bại hoại võ lâm.

Thẩm Tinh Nam hỏi:

- Hay là con không biết tên của ông ta?

Nếu là người sẽ thuận miệng đáp luôn là không biết. nhưng Văn Phi vừa không dám dẫu sư phụ, vừa không muốn nuốt lời hứa nên lắc đầu nói:

- Con biết chứ!

Văn Đường xen vào:

- Biết mà không nói, chả lẽ sư phụ không gần bằng người ngoài sao?

Văn Phi cuống lên:

- Tam sư huynh, sao huynh lại nói thế!

Lúc này chàng không nhắc đến việc Văn Đường quỳ giữa phố cầu xin tha mạng.

Văn Đường được nước dần tới:

- Tứ sư đệ, người cầu kế người ngoài, còn dám lếu láo trước mặt sư phụ.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Tiểu phi!

- Có đệ tử!

Thẩm Tinh Nam vỗ vai chàng, ôn tồn nói:

- Con phải biết, nếu con không nói ra tên vị kì nhân tiền bối đó, thì tất cả những điều con nói đều không có bằng chứng, trừ phi bọn Trương Hạnh Thủ là chứng cho con, nếu không tất đều là giả trá.

Rồi ông ta trầm giọng nói tiếp:

- Hay là con hãy nói tên người đó ra đi.

Ai cũng có thể hiểu đó là cơ hội cuối cùng cho Văn Phi.

Văn Phi ứa nước mắt, nói:

- Sư phụ, người thường dạy đại trượng phu phải giữ lời hứa, con... con đã hứa không nói tên người đó, sao có thể bội tín?

Thẩm Tinh Nam nghiêm mặt, nói:

- Hay nhỉ, viện dẫn cả lời dạy của ta!

Văn Phi sợ quá đập đầu kêu rõ to, Khuông Tuyệt Quân thấy chướng mắt, nói:

- không không rảnh đoán hắn có nó nói thật hay không, nhưng chuyện hắn với ta đánh đấu câu kỳ phong là sự thật, ta định lợi dụng hắn xông lên lạc thần linh, đột nhập vào Phi Ngự sơn trang, giết lão lẩm cẩm nhà người!

Kiểm Si quát:

- To gan!

Kiểm mê nạt:

- Càn rỡ!

Thẩm Tinh Nam cười:

- Tại sao ngươi lên tiếng hăn?

Khuông Tuyết Quân trừng mắt:

- Bởi vì ai có tai có mắt, đều biết hăn nói thật hay không?

Văn Đường lớn tiếng:

- Xem ra ả cùng một giuộc với tứ sư đệ!

Khuông Tuyết Quân mắng:

- Cút con mẹ ngươi đi, hạng ngươi cứ muốn sư đệ chết mới sung sướng như ngươi, trong Thiên Dục cung cũng hiếm thấy.

Văn Phi mắng:

- Chớ làm nhục sư huynh ta!

Khuông Tuyết Quân không ngờ Văn Phi nổi xung, bực mình nói:

- Được thôi, ngươi cứ chết vì tận trung đi.

Văn Đường bước ra, nói với Thẩm Tinh Nam:

- Sư phụ, giết con yêu nghiệt này đi!

Khuông Tuyết Quân bước tới, nói:

- Ngươi giết ta được sao?

Văn Đường lùi ra sau, lại nói với thẩm tinh nam:

- Sư phụ, tứ sư đệ đại nghịch bất đạo, cứ giao hăn cho con, con sẽ buộc hăn nói ra sự thật.

Thẩm Tinh Nam gật đầu:

- Được!

Văn Phi òa khóc:

- Sư phụ, oan quá, oan quá...

Thẩm Tinh Nam thở dài, hỏi:

- Con vẫn không chịu nói người đó là ai?

Văn Phi méu máo:

- Con không thể nói, con không thể nói...

Văn Đường cười mỉa mai, Thẩm Tinh Nam nhìn Văn Phi, lắc đầu thở dài:

- Con đã làm gì Hồng nhi rồi?

Thẩm Tinh Nam nói câu đó với Văn Đường.

Văn Đường vừa mới cười.

Gã nghĩ Văn Phi đã xui tận mạng.

Gã chỉ mỉm cười được một nửa, nhưng chợt nhìn thấy ánh mắt nghiêm nghị của sư phụ, hình như ông ta nhìn thấu nội tâm của mình, gã rùng mình, nụ cười như đóng băng trên mặt gã khiến sắc mặt của gã trông quái dị hơn.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Con không nghe thấy gì sao?

Vân Đường cảm thấy như tê cứng người, gã lắp bắp:

- Sư... sư phụ... người... người... nói.. gì?

Gã càng muốn trấn tĩnh thì càng run sợ.

Thẩm Tinh Nam như nhìn thấu xương cốt gã, gần từng chữ:

- Con nghe đây, đối với người ta thật sự muốn hỏi, ta không bao giờ hỏi đến lần thứ hai, hỏi thêm một lần, tứ chi của con sẽ mất một thứ.

Ánh hào quang lóe lên, tiếp theo là tiếng rú thê thảm của Vân Đường.

Kiểm Si vẫn đứng nín thở nhưng đã ra tay.

Thanh kiếm sắc lạnh rung lên bần bật, mũi kiếm đã găm tay phải của Vân Đường lên vách tường.

Máu từ bàn tay tuôn ra.

Vân Đường rên rỉ thảm thiết.

Thẩm Tinh Nam lúc này mới nói:

- Được, ta lại hỏi lần nữa, người đã làm gì Hồng nhi rồi?

Vân Đường há mồm thở dốc.

Thẩm Tinh Nam mỉm cười:

- Người có muốn ta hỏi lần thứ ba không?

Vân Đường chợt gào lên như lợn bị chọc tiết:

- Không, không, sư phụ, xin người tha cho con, tha cho con...

Thẩm Tinh Nam lắc đầu thở dài:

- Ta không hỏi chuyện này...

Vân Đường xua tay lia lịa:

- Không, không phải, sư phụ, con đáng chết, con cưỡng hiếp không được, đã... đã...

Thẩm Tinh Nam sầm mặt, quát:

- Nói!

Vút một tiếng, thanh kiếm trên vách tường rung lên như dây đàn, chuôi kiếm đóng đưa, Vân Đường toát mồ hôi ròng ròng.

Gã gào to:

- Con nói, con nói, con không cưỡng dâm được, xé rách áo sư muội, sư muội vừa mắng vừa chạy, đến bên mép vực, sư muội bảo con không được tới gần rồi...

Con nhà cổ tinh lặng đến cực điểm, hết như tất cả mọi người đều bị đông cứng hết.

Hồi sau, Thẩm Tinh Nam mới lên tiếng:

- Nhưng người vẫn bước tới chứ gì?

Vân Đường rên rỉ:

- Sư phụ, con...

Chợt gã nhớ lời Thẩm Tinh Nam, vội nói:

- Con, con, con bước tới, sư muội liền nhảy xuống, con... con...

Thẩm Tinh Nam hỏi tiếp:

- ở đâu?

Nghe có vẻ ông ta già đi rất nhiều.

Văn Đường nói:

- ở... ở ngọn Đệ Cửu!

Ngọn Đệ Cửu là dịch trạm đầu tiên của Lạc Thần Lĩnh, đó là ngọn nói hoang vắng nhất Lạc Thần Lĩnh.

Thẩm Tinh Nam im lặng, lấy cục than viết vội mấy chữ lên mảnh giấy, Kiếm Si đưa cho ông ta con chim bồ câu, Thẩm Tinh Nam buộc mảnh giấy vào con chim rồi thả đi.

Khuông Tuyệt Quân ra chiều ngẫm nghĩ.

Kiếm Si nói:

- Trang chủ... tiểu thư nguy cấp, có cần chúng tôi đến ngọn đệ cửu...

Thẩm Tinh Nam xua tay chep miệng:

- Sống chết có số, nếu hồng nhi gặp nạn, thì cũng đã không tránh khỏi, có gặp cũng vô ích, ta đã dung phi cấp truyền tin, lệnh cho đệ tử ở ngọn đệ cửu tìm kiếm rồi.

Kiếm khi khê nói:

-Vâng!

Chợt Thẩm Tinh Nam rơm rớm nước mắt.

Văn Đường run rẩy kêu:

- Sư phụ...

Thẩm Tinh Nam chợt quát:

- Đừng gọi ta là sư phụ!

Văn Đường im re. Thẩm Tinh Nam:

- Người quỳ xuống giữa phố, năn nỉ người ta tha mạng, ta có thể bỏ qua, người cưỡng bức Hồng nhi, ép nó nhảy xuống vực, lại còn gạt ta, đồ tội cho tiểu phi, người có còn là người không?

Ông ta lạnh lùng nói tiếp:

- Trước khi nghe người tráo trở thị phi, ta đã nghe chuyện Văn Đăng bị giết, ta gọi những người chứng kiến đến hỏi rõ, biết người quỳ mọp xuống xin tha, Tiểu Phi liều mạng giúp người chạy trốn. Sư huynh đệ các người thường ngày thích bắt nạt hãm, ta có thể xem như đó là chuyện trẻ con, nhưng hôm nay đối mặt với kẻ địch mà người là ra chuyện tàn sát lẫn nhau.

Ông ta lia ánh mắt như điện nhìn Văn Đường chằm chằm:

- Nói... có phải người sợ Hồng nhi vạch chuyện xấu của người nên muốn uy hiếp nó...

Văn Đường nói:

- Con... con... tưởng sư muội sẽ nghe theo, chỉ cần muội ấy trở thành người của con, đương nhiên sẽ không nói ra...

Trong mắt Thẩm Tinh Nam hiện lên sát cơ.

Văn Đường lạnh mình, lấp bắp kêu:

- Sư phụ!

Ánh tinh quanh loé lên, lại một thanh kiếm xuyên qua bắp đùi Văn Đường cắm vào vách tường.

Văn Đường rú lên, người xuất kiếm là Kiếm Si. Kiếm Si nói:

- Người không nghe trang chủ nói gì sao?

Thẩm Tinh Nam không muốn Văn Đường gọi mình là sư phụ mà gã lại cãi lời.

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói:

- Thường ngày, ta đã hiểu rõ tính cách của ngươi và tiểu phi, tiểu phi chẳng thể nào cưỡng bức hồng nhi. Ta thử hỏi hấn, hấn áp a áp ứng, nhưng vẫn không cáo tội ngươi, thử hỏi, nếu hấn không hổ thẹn, ta hỏi hấn tại sao hấn sợ hãi khi thấy ta đột ngột xuất hiện, hấn trả lời hàm hồ, nếu hấn thực sự đã làm chuyện táng tận lương tâm, khi hỏi hấn tên họ của vị kỳ nhân đệ tử kia, hấn có một mực không chịu nói không?

Ông ta liếc Khuông Tuyết Quân, nói:

- Ta tuy già nhưng chưa lắm cảm.

Lúc này Khuông Tuyết Quân đang run trong bụng, chẳng trách nào Thiên Dục cung không làm gì được đao bính hội, xem ra lão cáo già này giả vờ lắm cảm.

Cáo già biết giả vờ lắm cảm mới là cáo già.

Mà ả lại rơi vào tay cáo già.

Thẩm Tinh Nam chợt quay sang Văn Phi hỏi:

- Con không nói tên họ của người đó cũng được, nhưng chắc con có thể cho ta biết ông ta dung binh khí gì chứ?

Văn Phi như tỉnh cơn mê, nói:

- Một... cây gậy tre!

Thẩm Tinh Nam sầm mặt, nói:

- Có phải cây gậy dài bảy tám thước, màu xanh lục pha vàng, đầu nhọn hoắc đúng không?

Văn Phi lấy làm lạ tại sao sư phụ biết rõ đến thế, chỉ nghe Thẩm Tinh Nam lại nói:

- Người này hơn 30 tuổi, để râu năm chòm, má phải có nốt ruồi đỏ, hai mắt mơ màng nhìn như một ông già lụ khụ, đúng không?

Văn Phi nghĩ ngợi, đúng là Lý Bố Y cũng như thế, còn chi tiết nốt ruồi thì chàng không nhớ nổi, nhưng cũng gật đầu đáp:

- Vâng

Lần này cả Kiếm Si cũng đổi sắc mặt.

Thẩm Tinh Nam gần từng chữ:

- Là hấn.

Văn Phi không khỏi ngạc nhiên:

- Là ai?

Thẩm Tinh Nam rít qua kẽ răng:

- Thần tướng Lý Bố Y!

11. Kiếm Si Kiếm Mê

Trong nhất thời chàng chẳng biết làm sao. Chỉ nghe Thẩm Tinh Nam lẩm bẩm:

- Lý Bồ Y ... Lý Bồ Y

Văn Phi thấy sư phụ như thế, thầm nhủ: “ Chẳng lẽ sư phụ có thù oán chi với Lý Bồ Y?” nghĩ đến đây, chàng vội nói:

- Sư phụ, ông ta... râu ông ta dài...

Thẩm tinh nam lạnh lùng nói:

- 10 năm rồi, ta từ tóc đen đến tóc hoa râu, hẳn đương nhiên cũng không trẻ.

Ông ta quay sang hỏi Văn Phi:

- Con có biết bồ y thần tướng là ai không?

Văn Phi lắc đầu.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Đương kim chi thế, kẻ gian tà đầy rẫy, kẻ lộng thần nắm quyền, người có khuông phò chính nghĩa, tể độ thiên hạ đã bị mua chuộc, giúp Trụ làm ác, bồ y thần tướng là kẻ sĩ trong sạch hiếm có, mấy năm nay chuyên trừ bạo giúp yếu, không biết đã cứu bao nhiêu mạng người, khi hành thiện không để lại tên, người ta chỉ biết đó là một thầy tướng số áo vải chứ không biết hắn ở đâu ra, mấy năm nay những chuyện tốt hắn làm nhiều không kể hết.

Văn Phi mừng rỡ nói:

- Vậy ra ông ta là chỗ cổ giao của sư phụ rồi?

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói:

- Đâu chỉ là cổ giao, còn là cự thù đấy!

Văn Phi chưng hửng, chàng chưa bao giờ gặp sư nương, chỉ biết ca ca và muội của sư nương, hai người chàng gọi là đại sư thúc và tiểu sư thúc, mê linh và mê yên, đều là những người có tiếng trong bạch đạo võ lâm, cũng là “lão đầu tử” trong phi ngư sơn trang.

Thẩm Tinh Nam nói:

- Chính vì Lý Bồ Y, chức nhi mới bỏ sư phụ của con ra đi, còn con không có sư nương.

- Văn Phi thấy lòng rối bời, chàng chỉ nghe trên giang có phong trần tam hiệp, tức là ba anh em nhà họ mê, tức là cổ bình phong mê linh, tuyết hồn châu mê chức, lưu tinh mê yên, sau đó mê chức lấy sư phụ, đó là giai thoại võ lâm, một đôi người ngọc, không biết thế nào mà sư nương bỏ sư phụ ra đi, chẳng biết tung tích, chỉ để lại tiểu sư muội giáng hồng.

Văn Phi nghe Thẩm Tinh Nam nói thế, nghĩ chắc Lý Bồ Y có lỗi với sư phụ, chàng cất tiếng bảo:

- Sư phụ, Lý Bồ Y... đã có lỗi với sư nương, con đi hỏi ông ta cho rõ.

Thẩm Tinh Nam không đáp, kiếm si chợt nói:

- Trang chủ, ông không tính toán với hắn xem như ông khoan hồng đại lượng, hay là để tôi thông báo với mê tiên sinh và mê tam nương.

Thẩm Tinh Nam lắc đầu nói:

- Vô ích thôi.

Kiếm Si nói: “Mê tiên sinh với môn cổ bình phong tứ kiếm, thiên hạ không ai địch nổi, ám khí Ngũ Tuyệt Lưu Tinh Vũ của Mê Tam Nương càng uy chấn đường môn, quán tuyệt thiên hạ, cả hai người họ nổi danh hiệp nghĩa, đứng ra đối phó với Lý Bồ Y, còn sợ gì không hạ được hắn?”

Thẩm Tinh Nam thủng thẳng nói: “Đối với nhân vật thâm trầm, bình phẩm võ công, không thể sơ sài được. Huống chi Lý Bồ Y là người trong chính đạo, hơn nữa công lực thâm hậu, chúng ta không thể đề cao mình, càng không thể cậy có tiếng hiệp nghĩa mà làm bậy”.

Kiểm Si thấy Thẩm Tinh Nam vẫn công bằng khi bình luận võ công của kẻ thù và người thân, trong lòng có chút hổ thẹn, nên e dè lui xuống.

Phó Văn Phi lấp bắp: “Sư phụ... đệ tử thật sự không biết... không biết Lý tiên bối ông ta...”

Thẩm Tinh Nam nói: “Kẻ không biết không có tội. Nhưng người được hấn cứu, cũng không thể được xem là đệ tử của ta nữa, từ rày về sau, cứ miễn hai tiếng sư phụ đi thôi!”

Phó Văn Phi không ngờ Thẩm Tinh Nam nói vậy, chàng kinh hãi kêu lên: “Sư phụ!”

Đột nhiên ngay lúc này, một luồng ánh sáng chói loà phóng thẳng vào cánh tay trái của Phó Văn Phi.

Người xuất kiếm là Kiếm Si.

Kiểm phóng ra nhanh như điện chớp, phản chiếu ánh sáng màu xanh lục trên mặt Phó Văn Phi.

Nhưng lưỡi kiếm chỉ lướt qua mặt Phó Văn Phi mà thôi, chẳng hề phạm vào da thịt chàng.

Lưỡi kiếm không phạm vào da thịt Phó Văn Phi chính là bởi vì Thẩm Tinh Nam dùng hai ngón tay kẹp thân kiếm lại khiến thân kiếm không thể đẩy tới trước nữa.

Thẩm Tinh Nam lắc đầu: “Đừng đá thương nó!”

Rồi ông ta quay sang Phó Văn Phi nói: “Ý ta đã quyết, người đừng gọi ta là sư phụ nữa!” rõ ràng lời lẽ của ông ta bây giờ rất nghiêm nghị!

Lúc này chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, thì ra Kiếm Si rút thanh kiếm cắm trên cổ tay của Văn Đường rồi quay sang tấn công Phó Văn Phi, bởi vậy máu trên tay Văn Đường tuôn ra như suối, đau đến thấu tim, Văn Đường lảo lộn dưới đất. Một thanh kiếm khác đâm vào bắp vế của Văn Đường khiến Văn Đường gãy giữa một hồi rồi nằm ngay đơ ra.

Thẩm Tinh Nam thở dài nói: “Đã biết có ngày hôm nay, sau ban đầu còn làm chuyện đó?” lúc này Văn Đường đang rên rỉ, toàn thân yếu ớt, Thẩm Tinh Nam thở dài đánh sụt một tiếng.

Phải biết rằng trong số các đệ tử của Thẩm Tinh Nam, chỉ có võ công của Tống Văn Đăng là được khoảng hai thành của Thẩm Tinh Nam, những đệ tử khác võ công đều chẳng bằng hai thập của đại sư huynh, song Thẩm Tinh Nam cũng biết rằng, những đệ tử của ông có thể ham chơi lưỡi biếng một chút, hoặc tâm thuật bất chính nhưng nội công cũng thuộc hạng khá, có đâu mà mới vừa trúng hai kiếm đã kêu cha kêu mẹ thế kia.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Xem thử nó thế nào rồi?”

Kiểm Mê khẽ gạt đầu, lướt tới bên cạnh Văn Đường, rút thanh kiếm ra đánh soạt một tiếng, Văn Đường giật nảy mình rồi nằm vật ra đó.

Kiểm Si vạch mái tóc của Văn Đường lên, dùng ánh kiếm chiếu vào, đột nhiên kêu lên: “Trang chủ, ông xem...”

Thẩm Tinh Nam biết Kiếm Si, Kiếm Mê canh giữ Lạc Thần Linh, tuy Kiếm Mê trẻ hơn Kiếm Si 40 tuổi, nhưng kiếm pháp thuộc loại cao cường quỷ dị trên giang hồ, tuyệt không phải là người nóng vội, nghe ông ta kêu hoảng lên như thế, rõ ràng chuyện này không tầm thường.

Thẩm Tinh Nam vội bước tới cúi xuống xem, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ngay lúc này, ông ta chợt nghe sau lưng có cơn gió nhẹ phả tới, đồng thời, soạt một tiếng, một mũi nhọn đã đâm vào lưng ông ta.

Vật ở phía sau vốn đã rất gần lưng, cho nên khi tiếng gió nhẹ thoảng lên cũng là lúc vật đó đâm vào, nhưng trong khoảng sát na đó, Thẩm Tinh Nam cũng kịp lách người qua.

Nhát kiếm này vốn là đâm vào tim của Thẩm Tinh Nam từ sau ra phía trước, nhưng nhờ Thẩm Tinh Nam lách người kịp lúc nên trúng vào bả vai phải của ông.

Thẩm Tinh Nam trở tay tóm lấy thân kiếm, lưỡi kiếm cứa vào da ông ta, may mà vẫn chưa phạm vào xương, cũng trong lúc này, trước mặt lại một tia sáng loé lên.

Vì Thẩm Tinh Nam bước tới gần xem vết thương của Văn Đường cho nên cách mũi kiếm của Kiếm Mê rất gần, ông ta đột nhiên bị tập kích từ phía sau lưng, trong lúc còn đang kinh hãi, chỉ trong một khoảng sát na như điện chớp lửa xẹt, mũi kiếm ở phía trước mặt lại đâm vào ngực ông ta.

Thẩm Tinh Nam kịp thời lách qua.

Mũi kiếm này vốn là đâm vào bụng tim ông ta, nhưng bây giờ đã cắm vào vai trái của ông.

Thẩm Tinh Nam hạ tay trái xuống, cũng chụp thân kiếm, mũi kiếm không đâm tới trước được nữa, ông cũng không đẩy lui nó được.

Hầu như trong cùng một lúc, Kiếm Si đâm trúng lưng Thẩm Tinh Nam, Kiếm Mê đâm trúng ngực Thẩm Tinh Nam, tuy cả hai thanh kiếm đã đâm trúng vào người ông ta nhưng không đến nỗi mất mạng, lúc bấy giờ Thẩm Tinh Nam đang khom người xuống nhìn vết thương của Văn Đường, Kiếm Si cũng đang ở tư thế quỳ gối từ phía sau xuất kích, Kiếm Mê cũng quỳ gối từ phía trước đâm tới, hai người không thể rút kiếm được, cả ba đứng sững tại chỗ.

Lúc này, Phó Văn Phi mới biết kêu hoảng.

“Các người... làm gì thế?”

Thẩm Tinh Nam vẫn không thay đổi thần sắc, mỉm cười nhìn Văn Đường, nói: “Thì ra kiếm của các người có tẩm độc!”

Cánh tay Kiếm Si nổi gân xanh, trên trán toát mồ hôi hột, Kiếm Mê nói: “Hiêu Thần Nương, nếu người muốn sống, hãy kiếm chế tên tiểu tử này!”

Hiêu Thần Nương Khuông Tuyết Quân cũng sững sốt trước cảnh tượng đó, ả lắp bắp: “Các người...”

Kiếm Mê nói nhanh: “Sắc bản năng anh hùng đại dụy”.

Kiếm Si tiếp lời: “Lưu phong tự sĩ danh chân thị”.

Khuông Tuyết Quân ngạc nhiên nói: “Thương hộ pháp? Nhan hộ pháp?”

Kiếm Mê nói: “Ta là Thương Đan Thanh”.

Kiếm Si nói: “Ta là Nhan Vị Cải”.

Khuông Tuyết Quân ngạc nhiên: “Thì ra...”

Thẩm Tinh Nam chợt cười lớn ba tiếng: “Tốt, tốt, tốt!”

Kiếm Si và Kiếm Mê đều thay đổi sắc mặt.

Mỗi tiếng cười của Thẩm Tinh Nam đều khiến Kiếm Si và Kiếm Mê rung động toàn thân, tiếng cười thứ nhất, Kiếm Si và Kiếm Mê toé máu nơi cửa miệng, tiếng cười lần thứ hai, bàn tay cầm kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê nứt toát ra máu nhỏ thành dòng, sau tiếng cười lần thứ ba, tay và mũi của Kiếm Si và Kiếm Mê đổ máu như suối.

Thẩm Tinh Nam cười lớn ba tiếng, rồi lại quát lên một tiếng, hai tay vịn một cái, rắc rắc, hai thanh kiếm gãy đôi, Kiếm Si và Kiếm Mê mất đà té dúi ra phía sau, nhưng từ chui kiếm lại thò ra thêm một thanh trường kiếm mỏng manh đâm vào bụng Thẩm Tinh Nam.

Nhưng trong sát na này, Thẩm Tinh Nam đột nhiên biến mất.

Tách tách hai tiếng, hai mũi kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê đâm vào nhau, hai người đồng thời thối lui ra sau cả trượng, hạ người xuống thủ thế, xem ra rất căng thẳng.

... Thẩm Tinh Nam biến mất.

Kiểm Si và Kiểm Mê đều biết Thẩm Tinh Nam đã bị trọng thương, nhưng một con sư tử trọng thương còn đáng sợ hơn một con sư tử đang ngủ rất nhiều.

Thẩm Tinh Nam đột nhiên từ trên mái nhà lướt xuống như một con chim đại bàng.

Kiểm Mê vùng kiếm phóng vọt lên.

Kiểm Si quát một tiếng, trầm người xĩa kiếm lên trên.

Trong khoảng sát na hai người đã bày xong kiếm trận, một trên một dưới, vây Thẩm Tinh Nam vào ở giữa.

Thẩm Tinh Nam vẩy tay phải, một thanh trường kiếm màu vàng mỏng manh như sợi tơ phóng vọt ra.

Thanh trường kiếm vừa rút ra, cả khoảng không tràn ngập như đốm ánh sáng như mưa sao, xung quanh vang lên tiếng kêu veo veo.

Kiểm Si, Kiểm Mê, một trên một dưới, những đốm tinh quang trong tay chớp loé không ngớt, lúc nhanh lúc chậm, lúc khoanh lúc nhặt.

Ba người giao chiến với nhau bằng ba thanh kiếm, Kiểm Mê lúc nào cũng ở trên, Kiểm Si lúc nào cũng ở dưới.

Kiểm Si từ phía dưới tấn công lên Thẩm Tinh Nam.

Kiểm Mê từ phía trên dốc hết toàn lực tấn công xuống Thẩm Tinh Nam.

Họ đều biết rằng, nếu phen này họ không dồn Thẩm Tinh Nam vào chỗ chết được, họ chỉ có con đường mất mạng mà thôi.

Từ đầu đến cuối Thẩm Tinh Nam luôn ở giữa.

Kiểm Si Kiểm Mê đánh càng lúc càng gấp, thanh kiếm mỏng trong tay Thẩm Tinh Nam đánh càng lúc càng dữ.

Vân Phi mở mắt ra mà chẳng thấy ba người giao thủ như thế nào.

Chợt nghe một tiếng quát thật lớn, Kiểm Si bay ngược ra, lưng tán vào vách tường, vách tường đổ ập xuống, Kiểm Si cũng bật ra trở lại, bình một tiếng, va phải bậc đá, chẳng bò dậy nổi nữa.

Thân người đang xoay gấp của Thẩm Tinh Nam từ từ ngừng lại.

Ánh tinh quang tắt hẳn.

Kiểm Mê thở hổn hển nói: “Phi Ngự kiếm pháp... danh đồn không ngoa!” y và Kiểm Si đã trúng mười bảy mười tám nhát kiếm, mắt, mũi, miệng, tứ chi đều trúng thương, tròng mắt trái của Kiểm Si suýt nữa đã lọt ra ngoài, mặt bê bết máu.

Còn Thẩm Tinh Nam vẫn chỉ bị thương ở trước ngực và sau vai, hai nơi đều có máu đỏ tươi.

Thẩm Tinh Nam thở dài, nói: “Lão Nhan, ngươi đã theo ta ba mươi năm rồi, tại sao không nói cho ta biết, ta có tệ bạc gì với ngươi không?”

Kiểm Si Nhan Vị Cải nói: “Không có!”

Thẩm Tinh Nam nói: “Ta có chuyện gì không công bằng với ngươi không?”

Kiểm Si thở hổn hển: “Không có!”

Thẩm Tinh Nam lại hỏi: “Ta sai ngươi canh giữ Lạc Thần Lĩnh, có phải ngươi cảm thấy thiệt thòi lắm không?”

Kiểm Si đáp ngay: “Không phải”.

Thẩm Tinh Nam lại hỏi: “Vậy có phải ngươi đã làm việc cho Phi Ngự Đường ba mươi năm mà chỉ được thăng lên đến lão đầu tử cho nên trong lòng thấy bất mãn không?”

Kiểm Si đáp ngay: “Không phải!”

Thẩm Tinh Nam nhìn y chăm chú, hỏi: “Hôm nay nếu chẳng phải ta tin người, cũng đã không đến đây, càng không trúng mai phục, ta muốn hỏi người, tại sao người làm thế?”

Kiểm Si nói: “Ba mươi năm qua, người đối xử với ta không tệ. Người xử sự xưa nay công bằng, canh giữ Lạc Thần Lĩnh là trách nhiệm quang vinh của đệ tử Phi Ngư Đường. Được thăng làm lão đầu tử cũng đã là niềm vinh quang cực cao, ta rất hài lòng những chuyện này”.

Y lại lắc đầu nói tiếp: “Nhưng hài lòng không có nghĩa là vui vẻ. Người đối xử với ai cũng như nhau, ta theo người ba mươi năm, ngoại trừ việc công, dù cho người có đôi lúc quan tâm hỏi han, ta vẫn cứ sống như thường, vẫn cứ tận trung canh giữ, cứ như thế già đi, nhưng đối với người mà nói, ta chỉ là một thành viên trong Phi Ngư Đường mà thôi, chẳng hề có gì đặc biệt, chẳng hề được ưu đãi...”

Y lau máu trên con mắt, nhìn Thẩm Tinh Nam với con mắt còn lại, rồi nói lớn: “Ai cũng biết người là anh hùng trong chốn bạch đạo võ lâm, còn bọn ta thì sao? Có ai biết đến bọn ta? Hễ thiên hạ nhắc đến Phi Ngư Đường là nhắc đến người, tất cả mọi quang vinh đều do người hưởng hết, còn ta? Chẳng qua ta chỉ là một lão già canh giữ ở đây ba mươi năm mà thôi.”

Thẩm Tinh Nam vuốt râu, khẽ nói: “Phi Ngư Đường giữ gìn chính nghĩa cho giang hồ, Phi Ngư Đường là của mọi người chứ đâu phải là của một mình Thẩm mỗ!”

Kiểm Si nói lớn: “Ta cũng là người, kiếm pháp của ta hay, chuyện người có thể làm, ta cũng làm được. Ta giết được người, giết được trang chủ của Phi Ngư Đường Phi Ngư Sơn Trang là chuyện lớn rung chuyển thiên hạ”.

Thẩm Tinh Nam bùi ngùi nói: “Lão Nhan, người theo ta ba mươi năm, người chưa hề để cho ta biết người có ý nghĩ như thế!”

Kiểm Mê chợt nói: “Không phải tại hấn, chính ta dạy hấn nghĩ như thế”.

Thẩm Tinh Nam quay sang nhìn Kiểm Mê, nói: “Là người...”

Kiểm Mê lạnh lùng cười: “Đúng vậy. Ta mới là một trong tứ đại hộ pháp của Thiên Dục Thần Cung, ta vừa bước vào Phi Ngư Đường, nhờ Thiên Dục Cung trợ giúp sau lưng, đã làm được vài chuyện oanh oanh liệt liệt, được các người tin tưởng, thăng ta làm lão đầu tử, canh giữ ở đây. Thật ra nhiệm vụ của ta chủ yếu là giết người”.

Thẩm Tinh Nam thở dài: “Ta không nên phái lão Nhan đi cùng với người”.

Kiểm Mê nói: “Đúng vậy. Lão Nhan thấy ta trẻ hơn lão 40 tuổi, đến sau mà được ngồi trên, cũng trở thành lão đầu tử, trong lòng đương nhiên có chút so đo, ta thuyết phục lão, lão đã trở thành đệ ngũ hộ pháp của Thiên Dục Thần Cung, được giao nhiệm vụ giống như ta”.

Thẩm Tinh Nam nói: “Nhưng ta đề bạt người không phải là ý của riêng ta, mà là mọi người cùng quyết định, sau đó ta cũng không hối hận vì đã làm như vậy, làm như vậy là công bằng, bất luận là ai, nếu có thể giết được Cửu Tử Thượng Nhân Đẳng Cửu Dương, lại giúp nạn dân của Cửu Giang lấy lại tiền cứu tế, đuổi Phi Sa cuồng ma Tiêu Tâm Túy về Vân Cương, đánh lui Hà Đạo Lý, luận công ban thưởng, ta không thăng người lên lão đầu tử, huynh đệ trong sơn trang khó phục”.

Kiểm Mê nói: “Ta phục, ta cũng chẳng phải là hạng vớ vẩn trong giang hồ, tuy không phải là lãnh tụ một phương, nhưng luận công ban thưởng cũng là hợp đạo lý. Có điều trong lòng ta vẫn thấy khó chịu. Hắc Đạo Khổng Minh Hà Đạo Lý là người tinh khôn nhất trong thiên hạ, chẳng có lý do gì thua trong tay ta, chính là hấn đã sắp xếp ta ở đây, hấn giả ý thua ta, có nghĩa là ta sẽ được các người tin tưởng. Cửu Tử Thượng Nhân Đẳng Cửu Dương đã chết giả chín lần, đương nhiên có thể chết ở lần thứ mười, có điều trước khi ta bộc lộ thân phận, hấn tạm thời không sống dậy, Phi Sa cuồng ma Tiêu Tâm Túy vốn có xích mích với Thiên Dục Cung, đuổi hấn về Vân Cương cũng là nhất cử lưỡng tiện, còn ngân lượng cho nạn dân đầy ư, muốn Phi Ngư Đường tin tưởng cần phải trả một cái giá, dấu sao bọn ta cũng cướp về, cho lại bọn chúng thì đã sao...”

Y mỉm cười rồi nói tiếp: “Cho nên ta luôn thuận buồm xuôi gió” rồi y chỉ Kiểm Si nói: “Chính vì ta được thăng làm lão đầu tử nên trong lòng lão mới không phục, cho nên mới có chuyện hôm nay”.

Kiểm Si nói: “Bọn ta đã đợi cơ hội hôm nay rất lâu rồi, hiếm có dịp người đến đây, mà lại đến một mình, bọn ta càng may hơn là bởi người bối rối vì chuyện thần tượng Lý Bồ Y xuất hiện trên giang hồ, không dễ phòng bọn ta”.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Đúng, các người đã chọn lựa đúng thời gian, địa điểm”.

Rồi ông ta cao giọng nói: “Nhưng với tình hình hiện nay của các người, cũng chẳng có gì tốt lành”.

Kiểm Si nói: “Đúng, bọn ta bị thương rất nặng, nặng đến sắp chết, người bị ám toán trước, đã trúng hai kiếm, bọn ta liên thủ với nhau tấn công người, không hạ được người đã vậy còn trúng đòn của người”. Rồi y cười chua chát: “Nhưng người đã trúng hai kiếm của ta, chất độc sẽ phát tác, người lo chống lại bọn ta, không có cơ hội vận công chống độc, lát nữa đây chất độc sẽ hoành hành. Độc của độc thánh không dễ dàng giải được, người có kéo dài thời gian cũng vô ích thôi”.

Nói đến đây, y nhìn Thẩm Tinh Nam với ánh mắt khiêu khích, lớn giọng nói: “Bọn ta bị thương rất nặng, nhưng người chẳng thể nào nhúc nhích được, nếu người giết được bọn ta thì đã giết từ lâu rồi, ta nói có đúng không?”

Thẩm Tinh Nam cười khỏ nói: “Thì ra là chất độc của độc thánh Ôn Bệnh Học”.

Kiểm Mê lạnh lùng nói: “Thẩm Tinh Nam, người chịu chết đi!”

Thẩm Tinh Nam cười nói: “Ta đã trúng độc, nhưng các người đã bị thương bởi kiếm của ta, nên các người cũng chẳng thể nào giết được ta”.

Kiểm Si và Kiểm Mê đưa mắt nhìn nhau, cả hai người nghĩ ngợi trong chốc lát, Kiểm Mê kịp cười ha hả, bọn ta đã bị thương, hẳn cũng chẳng khá hơn, nhưng bọn ta còn có Hiêu Thần Nương, tên đồ đệ yêu quý của hẳn làm sao kiếm chế được ả!

Nói đến đây, tiếng cười của hai người nghe rất thê thảm, bởi vì cả hai người đang nhịn đau mà cười, bởi vậy tiếng cười rất khó nghe.

12. Kiếm Cuồng

Hiêu Thần Nương Khuông Tuyết Quân cũng cười, ả chống nạnh tươi cười hỏi Phó Văn Phi: “Người có kiếm chế được ta không?” chợt ở xó tối có một giọng nói vang lên: “Còn có ta đây, ta kiếm chế được người”.

Kiểm Si, Kiểm Mê, Hiêu Thần Nương cũng thất kinh, nhất là Kiểm Si và Kiểm Mê ở đây đã lâu năm, chưa bao giờ biết trong hốc tường có một cái hang, trong hang có tiếng người.

Ai ở đó?

Bức tường đứt toét ra, đồ ầm xuống, một thanh kiếm từ trong đâm ra.

Kiểm khí toả ra lạnh lẽo.

Trong ánh kiếm quang, một người phóng toát ra, râu dài đến tận rốn, đó là một người đã già lắm rồi, mặt đầy vết nhăn nheo hết như quần áo bị vò nhàu đi vậy, người này so với Kiểm Si 80 tuổi chẳng khác gì như một người trẻ tuổi trèo lên cây nhìn một ông già lụ khụ chống gậy đi trên đường, thể nhưng thần người ông ta rất rắn chắc, ánh mắt càng linh hoạt có thần.

Chỉ thấy ông ta nhìn lưỡi kiếm, lẩm bẩm: “Kiếm ơi, kiếm ơi, đã giữ người bao nhiêu năm nay rồi, hôm nay cuối cùng lại dùng đến ngươi, lại dùng đến ngươi rồi!”

Khi ông ta nói, môi khẽ mấp máy, chòm râu dưới cằm cũng rung rinh theo, lại thêm ánh kiếm quang xanh lè, trông ông ta càng quái dị.

Kiểm Si và Kiểm Mê đều hoàn toàn thay đổi sắc mặt, đồng thanh kêu lên: “Kiếm Cuồng!?”

Trên thế gian này đúng là có Kiếm Cuồng.

Kiểm Cuồng gia nhập vào Phi Ngự Đường trước Kiểm Si Nhan Vị Cải đến 15 năm.

Nhưng Kiếm Cuồng Sở Thành Lâu đã im hơi lặng tiếng 19 năm rồi, thời còn trẻ Kiếm Si cũng chỉ gặp Kiếm Cuồng một vài lần.

Lúc đó Kiếm Si chỉ là một tân tú trong Phi Ngự Đường, mà Kiếm Cuồng đã là lão đầu tử rồi.

Sau đó mới biết rằng Kiếm Cuồng Sở Thành Lâu phạm một lỗi lầm lớn cho nên người ta đồn rằng ông ta đã bị xử tử rồi, thậm chí có người đồn ông ta sợ tội mà tự sát.

Thế mà nay Kiếm Cuồng lại xuất hiện ở đây.

Kiếm Si và Kiếm Mê nhìn vị đại sư kiếm thuật này, cả hai đều ngẩn người ra.

Kiếm Cuồng từ từ nhướn mắt, nhìn Kiếm Si, Kiếm Mê, thông thả nói: “Các người đã sử dụng kiếm bao nhiêu năm rồi?”

Kiếm Si nói: “Năm mươi hai năm!”

Kiếm Mê nói: “Mười chín năm!”

Kiếm Cuồng khẽ gật đầu, nói: “Hai người cộng lại vẫn còn thua ta mười tám năm!”

Thẩm Tinh Nam cũng lên tiếng, hình như ông ta đang giới thiệu Kiếm Cuồng: “Ông ta đã từng phạm lỗi lầm lớn, hình phạt của sơn trang giành cho ông ta là: Canh giữ ở Lạc Thần Lĩnh hai mươi năm, trong thời gian hai mươi năm không được hiện thân, bởi vậy ông ta không hề được đề bạt, cho nên đến nay ông ta vẫn như các người, vẫn là lão đầu tử!”

Ông ta tiếp tục nói: “Sở dĩ ta đến đây chỉ một mình mà không hề chuẩn bị, một mặt là vì ta tin tưởng Kiếm Si, đáng tiếc ta đã tin lầm người. Mặt khác ta biết có Kiếm Cuồng ở đây, có Kiếm Cuồng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì”.

Kiếm Mê liếm môi: “Sở lão tiền bối”.

Ánh mắt của Kiếm Cuồng lại đậu xuống thanh kiếm trên tay y, ông ta không thèm nhìn y.

Kiếm Mê nói: “Bao nhiêu năm qua, ông đã lập vô số công lao ở Phi Ngự Đường, danh lừng thiên hạ, là bậc đại tôn sư sử dụng kiếm, xưa nay vẫn bối rất ngưỡng mộ và tôn kính tiền bối”.

Kiếm Cuồng nhúng vai, nói: “Có chuyện gì nói mau, bớt giở trò đó đi!”

Kiếm Mê nói tiếp: “Phi Ngự Đường không nghĩ đến công lao của ông, đầy đoạ ông như thế này chẳng khác gì hại ông, chúng tôi rất lấy làm bất bình cho ông, ông cần gì phải ra sức cho Phi Ngự Đường nữa?”

Kiếm Cuồng ngửa đầu cười to vang rền, mũi kiếm chấn động đến rung rinh, hồi sau ông ta mới nói: “Người có biết năm xưa ta phạm phải tội gì không?”

Kiếm Cuồng nhìn vẻ mặt ngơ ngẩn của Kiếm Si và Kiếm Mê, thông thả nói từng chữ: “Năm xưa ta không kiếm nổi dục vọng, đã làm ra chuyện giết thê tử hiếp đại tẩu cảm thú cũng không bằng, Phi Ngự Đường đã nhẹ tay lắm rồi, ta tự nguyện chịu phạt. Ta chấp nhận hình phạt nặng hơn mới giải toả được nỗi cắn rứt trong tâm linh ta. Ta rất phục, ta rất phục!”

Ông ta gằng giọng cười, tiếng cười chấn động cả căn nhà: “Các người có biết cái gì gọi là đại trượng phu dám làm dám chịu không, chỉ cần công bằng thì ta sẽ không hề oán trách, ta quyết không hề phản bội, cũng chẳng bán đứng ai cả!”

Kiếm Si và Kiếm Mê đều ngạc nhiên, Văn Phi thấy máu huyết sôi bùng bùng, lớn giọng quát: “Hay lắm!”

Kiếm Cuồng chợt hạ giọng, hỏi: “Các người học kiếm, đã từng học kiếm thương chưa?”

Kiếm Mê chưng hửng, đáp: “Chúng tôi chỉ học kiếm, hoạt kiếm, tử kiếm, ngự kiếm, thậm chí người là kiếm, kiếm là người, tôi dùng kiếm đã thương người chứ chẳng có người đã thương tôi”.

Kiếm Cuồng mắng: “Nói bậy, tử hoạt chi kiếm, phân hợp chi kiếm, chẳng qua chỉ là học kiếm, người dùng kiếm đã thương người, tất nhiên sẽ bị kiếm đã thương, cả kiếm thương mà cũng chưa từng học qua, còn xưng là Kiếm Mê!”

Kiểm Cuồng lại quát hỏi: “Còn người?”

Kiểm Si nói: “Tôi đã từng học qua kiếm mang, kiếm khí, kiếm tâm lại tự sáng tạo kiếm ý, kiếm thế, kiếm đạo, còn kiếm thương... tôi... chưa từng học...”

Kiểm Cuồng cười rằng: “Cả kiếm thương mà cũng chẳng biết, vậy kiếm mạng, kiếm thần, kiếm quỷ, kiếm vận, kiếm thi... những thứ đó các người càng chưa biết, hai người học kiếm các người thật kém hiểu biết quá!”

Kiểm Si kiếm không được hỏi: “Kiếm thương là gì?”

Kiểm Mê kiêu ngạo cắt lời: “Cần gì hỏi lão, kiếm của ta có thể giết người là đủ lắm rồi!”

Kiểm Cuồng cười lớn: “Giết người? Hai thanh kiếm của các người đâu không lại một thanh kiếm của trang chủ, bây giờ còn bị thương, xem các người làm sao có thể giết người!”

Kiểm Si và Kiểm Mê đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi tuôn như mưa.

Kiểm Cuồng chợt quát lớn: “Cũng được, để ta cho các người xem kiếm thương là thế nào!”

Ông ta chợt rút kiếm, kiếm thế mở rộng, ánh hào quang lan toả, chỉ trong một khoảnh khắc, Kiểm Si và Kiểm Mê cảm thấy vết thương bởi kiếm trên người của mình lại bị chém thêm hoặc vạch thêm một nhát.

Trong khoảng sát na, Kiểm Si và Kiểm Mê không thể nào chống cự nổi, hầu như tưởng rằng mình đã mất mạng.

Nhưng Kiểm Si, Kiểm Mê vẫn chưa chết, họ vốn yếu ớt vì vết thương chảy máu nhiều, nhưng lúc này, bên cạnh vết thương hoặc ngay trên vết thương lại có thêm một vết máu nữa, họ không hề cảm thấy đau đớn mà càng yếu ớt hơn.

Kiểm Cuồng quát: “Cầm kiếm của các người lên!”

Kiểm Si, Kiểm Mê cùng cầm kiếm trên tay, chỉ cảm thấy thể lực sung mãn, ý chí chiến đấu còn mạnh mẽ hơn trước lúc bị thương.

Kiểm Cuồng nói: “Đây chính là kiếm thương. Kiếm thương ở một số nơi yếu hại có thể khiến người mất ý chí chiến đấu, nhưng nếu bị thương ở một số nơi khác có thể khiến người hồi phục sức lực. Cho nên tại sao có những người toàn thân máu đổ mà vẫn có thể khổ chiến, còn có những người chỉ hơi bị thương nhẹ mà đã mấy ý chí chiến đấu, cho nên kiếm không chỉ có thể lấy mạng người khác, cũng có thể khiến ý chí của đối phương gục ngã; có thể khơi dậy dũng khí của đối phương, cũng có thể khiến đối phương buông xuôi!”

“Hãy sử dụng kiếm đi!” Kiểm Cuồng quát: “Ta không muốn giết kiếm thủ không thể dùng kiếm!”

Kiểm Si thở dài, phất tay trái một cái, lại thêm một thanh kiếm nữa, thế là cả hai tay đều có kiếm.

Kiểm Mê đột nhiên cúi người, rút ra thêm ba thanh kiếm trong đồng gạch, y dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp một thanh kiếm, lại dùng ngón giữa và ngón áp út kẹp một thanh khác, tay phải cũng như thế, thành ra một người mà có thể cầm được bốn thanh kiếm.

Kiểm Si và Kiểm Mê cộng lại có sáu thanh kiếm.

Sáu thanh kiếm trong tay, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Sau đó không thấy bóng người.

Chỉ thấy bóng kiếm!

Sáu thanh kiếm trong tay hai người cũng giống như sáu người đều có kiếm đâm về phía trước, nhanh, lạnh, dữ, Kiểm Si và Kiểm Mê vẫn một ở trên, một ở dưới, kẹp Kiểm Cuồng ở giữa.

Trên tay Kiểm Cuồng chỉ có một thanh kiếm.

Lúc ban đầu, chỉ thấy ông ta nhẹ nhàng ung dung nhảy nhót né tránh lưỡi kiếm, hết như một người ăn cơm xong, nhàn nhã dạo bước trong vườn hoa.

Nhưng kiếm của Kiểm Si, Kiểm Mê chẳng hề chạm được vào ông.

Sau đó Kiếm Cuồng đã bắt đầu múa kiếm.

Ông ta vừa múa kiếm, thân người đã thay đổi.

Ông ta không còn là một ông già gần trăm tuổi nữa, mà bản thân hết như một thanh kiếm, thậm chí là một thanh kiếm, một thanh kiếm vừa mới được rèn xong!

Ông ta vừa đánh vừa hét, tấm áo trên người bay phấp phồng, râu tóc dựng đứng, Ông ta vừa đánh vừa xoay chuyển, nét mặt rất kích động, cả thân người như hoà nhập vào kiếm ý.

Cho nên mảng thanh quang trên tay ông ta càng lúc càng mở rộng, trong chớp mắt đã bao trùm kiếm quang của Kiếm Si và Kiếm Mê, hào quang phát ra từ sáu thanh kiếm của Kiếm Si và Kiếm Mê hết như bị ông ta nuốt chửng.

Đến cuối cùng, chỉ có kiếm quang của ông ta.

Chỉ có tiếng rít vèo vèo của một thanh kiếm.

Thanh thế này hết như có sáu trăm người cùng vận kiếm, càng lúc càng nhanh, càng kín kẽ.

Kiếm Cuồng dùng một thanh kiếm đấu với sáu thanh kiếm của Kiếm Si, Kiếm Mê, rất mau chóng, kiếm trận của Kiếm Si, Kiếm Mê tan vỡ, cả hai người bị đẩy vào góc chết, chỉ biết toàn lực chống đỡ chứ không biết phản công.

Trên thực tế, họ cũng không còn khả năng phản công.

Họ cảm thấy trước mắt là một tên cuồng ma biết sử dụng kiếm, dùng mười thanh kiếm đối phó với họ, lại cảm thấy người trước mắt như một vị kiếm tiên ung dung nhàn nhã, dùng một thanh kiếm phá vỡ kiếm trận của họ.

Kiếm Mê kinh hồn tán đởm, kêu lớn: “Tôi phục rồi!” rồi ném kiếm quỳ xuống, nét mặt đầy sợ hãi.

Nhưng Kiếm Si vẫn còn muốn thử.

Y quát lên một tiếng, hai thanh kiếm mở rộng hào quang, lao vào trong màng kiếm của Kiếm Cuồng.

Sau đó y không thể nào thoát ra khỏi màng kiếm quang được nữa.

Bởi vì hai thanh kiếm của y đã bị kiếm quang nghiền nát.

Sinh mạng của y cũng bị kiếm quang đoạt mất!

Kiếm Cuồng lại phát ra một tràng cười rung chuyển trời đất, hỏi Kiếm Mê: “Thế nào?”

Kiếm Mê đứng sững sờ, chẳng thốt ra được lời nào.

Đến ngày hôm nay y mới hiểu thế nào gọi là sử kiếm.

Thẩm Tinh Nam nói: “Sở bá!”

Kiếm Cuồng Sở Thành Lâu đứng sững sững như một pho tượng, nhưng vừa tiếng gọi thì lập tức cung kính nói: “Có!”

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Giữ mạng hẩn lại, dắt về sơn trang, có chuyện phải hỏi”.

Kiếm Cuồng nói: “Vâng!”

Thẩm Tinh Nam trầm mặt, lại nói: “Lần này ông đã lập được đại công... nhưng lúc trước ông phạm tội không nhẹ, tôi không thể đảm bảo ông có thể được miễn tội. Nhưng tôi có thể nói với mọi người, xem thử có thể tha ông trước thời hạn hay không”.

Kiếm Cuồng vừa mừng rỡ vừa hoang mang, tim không khỏi đập rộn ràng. Ông ta canh giữ Lạc Thần Linh đã bao nhiêu năm qua, chỉ vì phạm tội lớn, hơn nữa lương tâm vẫn còn bị cắn rứt, nay nghe hôm nay có thể lấy công chuộc tội, tuy chưa thành sự thực nhưng cũng không khỏi mừng rỡ, tim đập thành thịch.

Kiếm Cuồng mừng rỡ kêu: “Tạ trang chủ, tôi...”

Thẩm Tinh Nam nhìn ông ta, chợt thay đổi sắc mặt, kêu lớn: “Sở bá, cẩn thận!”

Kiểm Cuồng không hiểu tại sao Thẩm Tinh Nam lại nhìn mình kinh hãi, nhưng ông ta bắt đầu cảm thấy mình không thể kiềm được cơn vui mừng, bất giác đưa tay đè lên ngực mình.

Tay ông ta như chạm phải một con trâu đang lồng lên, bốp một tiếng, tay của Kiểm Cuồng bật ra!

Lúc này Kiểm Cuồng mới thất kinh, đồng thời ông ta phát giác, mắt, mũi, miệng, tai, có thứ gì phọt ra!

Ông ta lấy áo quẹt trên mũi, trên tay áo dính một vệt máu tươi.

Ông ta ngạc nhiên, bên tai nghe Thẩm Tinh Nam thét lên: “Mau vận công chống cự, đó là Tâm Ma đại pháp!”

Khi Thẩm Tinh Nam hét lên câu đó, Kiểm Cuồng không thể vận công, cũng không cách nào vận công nữa.

Ông ta gằm lên, lao bổ tới tỳ ngực vào vách tường đá, mặt đỏ ửng.

Ông ta làm thế chỉ vì muốn đè nén trái tim của mình.

Nhưng ông ta vừa lao tới, vách tường đổ ập xuống, Kiểm Cuồng lão đảo gằm lên một tiếng, đột nhiên ập người xuống đất.

Ông ta ép ngực mình xuống đất, cố ý là muốn kiềm không để tim tiếp tục đập loạn xạ nữa.

Nhưng ông ta vừa mới ép người xuống đất, cả người bật lên như một chiếc lò xo, cao đến hơn cả trượng, đó là bởi vì tim của ông ta đập quá mạnh.

Thẩm Tinh Nam muốn cứu Kiểm Cuồng, nhưng khổ nỗi không thể nào cử động, ông ta đang dùng công lực đẩy chất độc ra, nếu làng càng chất độc sẽ quay ngược vào tim.

Ngay lúc này, Kiểm Mê đột nhiên rút kiếm.

Y đâm soạt thanh kiếm vào bụng của Kiểm Cuồng, thấu từ sau ra trước!

Kiểm Cuồng quát lớn, mặt ông ta lộ vẻ mãn nguyện, thì ra đối với ông ta lúc này cái chết là một sự giải thoát.

Ông ta thấy thanh kiếm ló ra, lập tức hai tay cầm mũi kiếm kéo thật mạnh về phía trước.

Kiểm Mê không ngờ đối phương lại mong muốn được chết, hơn nữa lại hành động điên cuồng đến thế, trong lúc còn đang sưng sốt thì bị Kiểm Cuồng ôm chầm lấy.

Kiểm Mê kêu lên ằng ặc như một con vật nhỏ bị một con dã thú siết cổ, đó là bởi vì nhịp tim của Kiểm Cuồng đã tác động vào ngực y.

Sau đó cả hai người từ từ đổ xuống.

Kiểm Mê trẻ tuổi và Kiểm Cuồng già nua, khi chết cũng chẳng khác gì tất cả những người dùng kiếm trên thế gian này.

Sau khi họ ngã xuống, một người gầy ốm, trên gò má có một nốt ruồi đen thong thả bước tới.

Lão nói có vẻ hơi bùi ngùi: “Người vốn là không cần chết!” ý lão muốn nói Kiểm Mê Thương Đan Thanh.

Sau đó lão quay sang Thẩm Tinh Nam: “Lúc này người bảo Sở Thành Lâu vận công chống Tâm Ma đại pháp của ta, thực ra dầu cho là người, vận công cũng chẳng chống nổi Tâm Ma đại pháp của ta”.

Thẩm Tinh Nam lơ đãng nói: “Bây giờ đương nhiên ta không thể chống nổi Tâm Ma đại pháp của người”.

Tâm Ma Cao Vị Mạc nói: “Thế thì đáng tiếc quá. Nhưng ta sẽ không cho người phục hồi công lực để chống lại Tâm Ma đại pháp của ta”. Lão mỉm cười rồi nói: “Ta không phải là kẻ ngốc”. Lão nhìn quanh, lăm bắm: “Có thể giết được Phi Ngư Đường Phi Ngư sơn trang, tổng binh chủ của Bính Dao Hội Thẩm Tinh Nam, đúng là một chuyện rất vinh hạnh”.

Rồi lão quay sang Thẩm Tinh Nam hỏi: “Người có còn phục binh nào nữa không?”

Thẩm Tinh Nam không đáp.

Tâm Ma gật gù: “Người không đáp có nghĩa là không có. Nếu vẫn còn có, thì ngay lúc Sở Thành Lâu bị ta khống chế đã gọi người ra giúp đỡ”.

Lão nhìn Thẩm Tinh Nam chằm chằm rồi lại nói: “Trước khi ta giết người, người có còn muốn nói gì nữa không?”

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Ta chỉ muốn biết tại sao người biết nơi này mà đến kịp thời”.

Tâm Ma nói: “Hỏi rất hay”. Rồi lấy ra một vật giơ lên, đó là một con quạ chết.

Thẩm Tinh Nam không hiểu. Tâm Ma quay sang Khuông Tuyết Quân nói: “Lần này công lao của người không nhỏ”.

Khuông Tuyết Quân mỉm cười nhìn Thẩm Tinh Nam: “Tín hiệu ta thả ra không chỉ là một con dơi, người bắt được một con, tưởng rằng đã cắt đứt đường liên lạc của ta, lầm rồi!”

Thẩm Tinh Nam trầm ngâm một hồi mới nói: “Ta hiểu rồi!”

Trái lại Khuông Tuyết Quân thấy ngạc nhiên: “Người hiểu điều gì?”

Thẩm Tinh Nam nói: “Ta tự thấy không xem thường người, cho nên mới bắt con dơi của người, nhưng ta tưởng rằng không khinh địch đã là một sự khinh địch, khinh địch là điều đại kỵ của người trong giang hồ!”

Ông ta thở dài rồi nói tiếp: “Người xem ra chỉ là một hạng tép riêu, nhưng vẫn không thể khinh địch!”

“Đúng vậy!” Khuông Tuyết Quân dẫu môi nói: “Hạng tép riêu trên giang hồ, lúc nào cũng có thể biến thành một đại nhân vật, nhất là đàn bà. Hôm nay vẫn còn là tép riêu, nhưng ngày mai có thể là thủ lĩnh của người!”

Thẩm Tinh Nam chỉ có cười khổ, nhưng xem ra ông ta hình như đang tìm ra một đạo lý mới từ trong bài học này, ông ta không hề tỏ vẻ căng thẳng, phẫn nộ, sợ hãi hay tuyệt vọng.

Cả Tâm Ma cũng thâm khâm phục. “Người có còn gì muốn nói nữa không?”

Chợt nghe một tiếng gầm lớn, Phó Văn Phi lao đến trước mặt sư phụ, quát lớn: “Muốn giết hãy giết ta trước!”

Tâm Ma hờ hững nói: “Giết người chẳng khác gì thổi bụi!”

Trong căn nhà cổ lại có ba bóng người.

Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Trương Hạnh Thủ nói: “Xin lão tổ sư hãy giao tên tiểu tử này cho chúng tôi!”

Tâm Ma gật đầu.

Văn Cửu Công phụ họa: “Phen này lão tổ sư đã lập được công lớn to bằng trời, chi bằng cứ bắt sống hắc hán về, như vậy bọn người võ lâm tự xưng bạch đạo sẽ mất mặt”

Thù Ngũ Hoa nói: “Đúng vậy, cứ giữ mạng hắc hán để bọn người tự xưng võ lâm chính đạo tìm đến cứu hắc hán ra, đến một tên, chúng ta sẽ giết một tên, há chẳng phải sẽ hay hơn sao?”

Tâm Ma lạnh lùng hừ nói: “Đêm dài lắm mộng, nhiệm vụ của ta vốn là giết chết năm người ứng chiến trong trận kiếm Kim Ân, nay đã hoàn thành, giết Lý Bồ Y chỉ là phụ, không ngờ hắc hán đã bỏ chạy, nhưng hôm nay ta nhặt được mạng của tên Thẩm Tinh Nam này!”

Lão hờ hững nói tiếp: “Ta quyết không bắt sống hắc hán về, để hắc hán hồi phục công lực, hoặc có người liều mạng chặn đường cướp hắc hán, thêm một chuyện chi bằng bớt đi một chuyện, giữ một người không bằng giết đi một người, ta có thể sống đến ngày hôm nay chính là vì ta luôn giữ nguyên tắc này!”

Văn Cửu Công nở nụ cười nói: “Lão tổ sư dạy rất phải!”

Thù Ngũ Hoa cũng khúm núm nói: “Lời dạy của lão tổ sư khiến cho bọn tiểu bối như tỉnh cơn mê!”

Trương Hạnh Thủ cũng nói: “Thật ra giết chết Thẩm Tinh Nam cũng đã là đại công chấn động thiên hạ, lão tổ sư cần gì phải phí sức, nói chuyện với bọn người ngu ngốc các ngươi!”

Chợt nghe có một người ở ngoài nhà nói: “Nhiều lời cũng hay, ít lời cũng được, ai muốn giết người, phải hỏi ta có đồng ý không đã chứ!”

Người đến tiếng đến, người đó cầm một bó đuốc, bước đi có vẻ loạng choạng.

Người đó đứng sau bó đuốc.

Lúc này sắc trời đã dần dần tối, căn nhà càng thêm âm đạm, cho nên ánh đuốc lúc này càng nổi bật hơn, nhưng trái lại mặt của người đứng sau bó đuốc vẫn chưa rõ ràng.

Nhưng Phó Văn Phi vừa nghe giọng nói này đã mừng rỡ kêu lên: “Tiền bối...”

Dưới ánh sáng của bó đuốc, nốt ruồi trên gò má của Tâm Ma như đen dần dặt, lão nói: “Tìm người không được, bây giờ người dẫn xác đến đây!”

Người đứng sau bó đuốc nói: “Ta cũng lấy làm lạ, tại sao người muốn giết ta lại không giết ta mà vội vàng chạy đến nơi khác, vì thế mới theo xem thử, quả nhiên có chuyện vui!”

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Lý Bố Y, chuyện này chẳng liên quan đến người, nếu người muốn giết ta, hãy ra tay, nếu muốn cứu ta, xin miễn cho!”

Người đang cầm bó đuốc chính là Lý Bố Y, Lý Bố Y cười nói: “Không phải ta đến cứu người, ta đến đây cứu đồ đệ của người, người ta muốn giết người, đồ đệ của người bảo muốn giết người thì phải giết hẳn trước, ta không nỡ thấy hẳn chết”.

Thẩm Tinh Nam giận dữ nói: “Người...”

Văn Phi không biết năm xưa sư phụ có oán thù gì với Bố Y thần tướng, trong nhất thời không dám chen vào.

Tâm Ma lạnh lùng nói: “Người đến đây cứu người? Ta thấy người đến đây để chịu chết thì đúng hơn!”

Thẩm Tinh Nam cũng thấy Lý Bố Y bước đi loạng choạng, rõ ràng đã bị nội thương, quát: “Người của Phi Ngự Đường bọn ta xưa nay không cần người nhiều chuyện, rút đi!”

Lý Bố Y cười nói: “Bản thân người muốn chết, nhưng đồ đệ của người lại không muốn, người không thể ích kỷ như thế!”

Văn Phi không kiềm được kêu lớn: “Sư phụ không thể chết, muốn chết, con chết thế!”

Lý Bố Y nói: “Lúc này chẳng phải người đã từng bảo tên tiểu tử này không còn là đồ đệ của người sao? Ta cứu nó, có liên quan gì đến người?”

Thẩm Tinh Nam nhất thời không đối đáp được. Tâm Ma cười rộ lên: “Nếu các người muốn chết, ta sẽ giúp cho các người!” khi lão cười, vai trái hơi trầm xuống, hơi thở hơi gấp rút, Thẩm Tinh Nam hơi mừng thầm, lạnh lùng hừ nói: “Cao Vị Mạc, nội thương và ngoại thương của người không nhẹ”.

Tâm Ma cười nói: “So với cái chết, có đáng là gì?”

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Nhưng với thế cuộc bây giờ, ai bị thương nặng thì người đó sẽ chết trước”.

Tâm Ma cắt lời: “Kẻ bị thương nặng nhất chính là người!”

Văn Phi quát lớn: “Ta không hề bị thương!”

Tâm Ma cười sảng sặc: “Phía ta có bốn người không bị thương!” Ý lão muốn nói là Khuông Tuyết Quân, Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công và Thù Ngũ Hoa.

Lý Bố Y chợt nói: “Lúc này người ám toán ta, hình như không nói nhiều lời như thế”.

Tâm Ma cười lạnh nói: “Ta đã chiếm được thượng phong, không cần vội ra tay”.

Lý Bố Y nói: “Trong vườn hoang nhân thủ phía người nhiều hơn, nhưng chẳng ai đánh lại ta”.

Tâm Ma lạnh lùng hừ nói: “Người có muốn chết nhanh hơn, có gì khó đâu, gãy tre của người đâu?”

Lý Bố Y vung tay trái, soạt một tiếng, cây gãy tre đã nằm trong tay, nhìn Tâm Ma nói: “Ồ đây!”

Tâm Ma nói: “Đến đây!”

Lý Bố Y nói: “Không đến!”

Tâm Ma nói: “Người sợ chẳng?”

Lý Bố Y nói: “Không phải sợ mà là ngạc nhiên!”

Tâm Ma nói: “Ngạc nhiên điều gì?”

Lý Bố Y nói: “Tâm Ma đại pháp của người xưa nay luôn chủ động tấn công, nhưng tại sao bây giờ lại chần chờ như thế?”

Tâm Ma lạnh lùng nói: “Ta chỉ muốn dựa vào tu vi võ công để lãnh giáo võ công của người”.

Lý Bố Y lắc đầu: “Ta thấy không phải!”

Tâm Ma kiểm không được cơn giận: “Tên thầy bói kia, người đừng nhiều lời...”

Lý Bố Y nhìn thẳng vào lão rồi nói tiếp: “Ta thấy người sợ hãi, không thể thi triển Tâm Ma đại pháp được...”

Rồi ông ta nói từng chữ một: “Người sợ bó đuốc này, người sợ...”

Tâm Ma gầm lên, lao bổ tới.

Lão sử dụng một thanh cổ kiếm vàng khè, xem ra rất nặng nề.

Lý Bố Y vẫn đứng vững chẳng hề lùi bước, tay trái cầm gãy tre múa tít, chặn đứng thế công của thanh cổ kiếm.

Tâm Ma càng đánh càng gấp, ông ta càng khí địch thần nhàn.

Khuông Tuyết Quân, Trương Hạnh Thủ, Văn Cửu Công, Thù Ngũ Hoa cùng hú lên một tiếng rồi lao vào tấn công phía sau lưng Lý Bố Y.

Phó Văn Phi quát lớn, không màng tất cả, đẩy hai chưởng ra.

Chàng chặn Trương Hạnh Thủ, chàng không muốn đánh phụ nữ, dù đó là Hiêu Thần Nương, chàng vẫn xem đó là một phụ nữ.

Chàng biết ngoài Khuông Tuyết Quân, trong bốn người kia Trương Hạnh Thủ có võ công cao nhất.

Chàng đương nhiên hy vọng mình có thể chặn được một đối thủ đáng gờm.

Trương Hạnh Thủ nhiều nhất là ba chiêu thì có thể kết liễu được chàng... nếu chẳng phải vì Phó Văn Phi tấn công bất ngờ, có lẽ trong một chiêu y vẫn có thể hạ được chàng.

Nhưng đến chiêu thứ hai, tất cả đã thay đổi.

“Ra tay!”

Thù Ngũ Hoa lao bổ tới sau lưng Khuông Tuyết Quân, hai chưởng chặt vào vai của ả.

Khuông Tuyết Quân kêu lên nện ngào, ả nằm mơ cũng không ngờ Thù Ngũ Hoa ra tay đối với mình, ngay lập tức ả ngã xuống.

Nhưng trước khi chết, ả cũng tóm được Thù Ngũ Hoa ném ra.

Văn Cửu Công không dám tin vào đôi mắt mình.

Lão gầm lên, tuy chỉ có một chân là còn nguyên vẹn, nhưng hành động còn nhanh hơn cả chim cắt, lão lướt tốt tóm lấy Thù Ngũ Hoa.

Nhưng lão chưa kịp quát lên, vô chỉ chưởng của Thù Ngũ Hoa đã chém vào hai be sườn của lão.

Văn Cửu Công kêu thảm, bảy con hoa xà cùng phóng ra, mổ vào mũi, cổ họng, tai, vai, tay, ngực, đùi của Thù Ngũ Hoa.

Thù Ngũ Hoa vì muốn giết cho được Văn Cửu Công nên không hề né tránh bảy con hoa xà.

Khi Văn Cửu Công ngã xuống, y đã giết được bảy con hoa xà rồi lê bước đến bên cạnh Thẩm Tinh Nam quỳ sụp xuống.

Lúc này sắc mặt của y bắt đầu thay đổi: “Trang chủ, kế hoạch ma cung giết Văn Đăng huynh đệ... tôi biết... muộn quá, không kịp...”

Thẩm Tinh Nam thở dài: “Ngũ Hoa, người làm rất hay, đừng nói nữa, phong bế huyết mạch lại!”

Thù Ngũ Hoa lắc đầu: “Vô ích thôi!” rồi giọng y ngen hẳn: “Đáng tiếc... tôi... chỉ có thể giết được hai tên... không thể hoàn thành...”

Thẩm Tinh Nam cắt lời: “Người đã tận sức rồi!”

Lúc này Phó Văn Phi đã bị Trương Hạnh Thủ đánh bật ra, lăn cù cù mấy vòng, nhưng vẫn nói: “Người... người... người...”

Thẩm Tinh Nam đưa mắt nhìn Văn Phi: “Thiên Dục Cung có thể cấm phản đồ vào Phi Ngư Đường, Phi Ngư Đường cũng có thể mai phục cao thủ trong Thiên Dục Cung!”

Thù Ngũ Hoa nhìn Văn Phi mỉm cười, miệng tuôn máu bầm: “... xin đừng trách ta đã dả thương người... chỉ vì Phi... Ngư... Đường... mạng một người... có đáng... là gì...?”

Y vừa quệt máu vừa nói: “Không như thế... bọn chúng cũng... không tin ta... sẽ dùng nhiều thủ đoạn tàn nhẫn giết... không ít... kẻ vô tội...”

Trương Hạnh Thủ tức giận lao tới, nhưng đôi tay sắt của y chưa kịp chạm vào người Thù Ngũ Hoa, Thù Ngũ Hoa đã chết rồi.

Bây giờ phía Tâm Ma chỉ còn lại sót lại một mình Trương Hạnh Thủ.

Hết chương 12.

CHƯƠNG 13(HẾT)

Chương 13: Mũi tên cuối cùng.

Nét mặt Tâm Ma cứ vẫn trơ ra, nhưng dưới ánh đuốc chớp choạng trong tay Lý Bố Y, lúc này cơ mặt của lão như một mảnh giấy vàng hệt, bị người ta vò nhàu nhĩ, lúc này mặt lão nổi gân xanh, hệt như có hàng ngàn con trùng đang bò ngo nguậy, mồ hôi giống như từng mảnh vảy cá xấu xí, nốt ruồi lớn trên gò má đột nhiên rần rật, tựa như muốn nhảy ra khỏi khuôn mặt của lão.

Tâm Ma đang lo sợ.

Nhưng kiếm chiêu của lão càng đáng sợ hơn.

Kiểm pháp có loại dữ dội, có loại quỷ dị, có loại thần tốc, có loại nặng nề, có loại mạnh mẽ, có loại thiên biến vạn hoá, có loại lấy nhu chế cương, càng có loại kiếm khí ép người, kiếm ý giết người, thậm chí còn có loại khiến cho người ta kinh tâm động phách, hồn bay vía chạy.

Nhưng trước loại kiếm pháp nào gọi là khủng khiếp.

Tâm Ma đang sử dụng một loại kiếm pháp khiến người ta khủng khiếp.

Nhưng kiếm pháp này chẳng hề dả thương được Lý Bố Y.

Lý Bố Y vẫn cầm bó đuốc thủ ở trước ngực, cây gậy tre trên tay trái thấy chiêu phá chiêu, phá giải toàn bộ kiếm pháp của Tâm Ma.

Điều kỳ dị hơn là bó đuốc trong tay của Lý Bố Y lúc thì bùng lên, lúc thì thu nhỏ lại, lúc thu nhỏ lại thành một màu xanh âm đạm, lúc bùng lên thành một màu đỏ chói lòà, lúc thu lại chỉ là một tia lửa nhỏ xíu, lúc bùng lên như một cây đu bằng lửa, lửa cháy phừng phừng, trông rất kinh người.

Lửa thu nhỏ lại và bùng lên chính là một nhịp tim.

Nhịp tim mạnh mẽ.

Lửa thu về và bùng lên càng lúc càng nhanh.

Nét mặt của Tâm Ma càng lúc càng kinh khủng, nhưng lão chẳng thể nào kiềm chế được.

Ánh mắt của Lý Bồ Y càng sáng hơn.

Ông chợt nhớ một chuyện.

Tay phải của ông đã cử động, khi ánh lửa bùng lên, ông đâm thẳng vào mặt Tâm Ma!

Tâm Ma rú lên tiếng kêu kỳ dị.

Tâm Ma kịp thời lách người ra nhưng lông mày, tóc, áo đều bắt lửa.

Lão tiếp tục kêu gào, hai tay ôm lấy ngực, hệt như cơn đau không phải là do bị bỏng mà là bắt nguồn từ lồng ngực.

Lý Bồ Y lúc này lại nhớ thêm một chuyện nữa.

Chuyện này xem ra chẳng hề có ý nghĩa gì nhưng lại khiến cho người ta lấy làm lạ.

Ông ta đột nhiên dốc hết toàn lực, tụ khí vào đan điền rồi thổi ra một hơi thật mạnh.

Lửa tắt phục, nhưng toàn thân Tâm Ma chợt thu nhỏ lại, cái cổ vươn ra dài ngoẵng, mồm ngoác ra thật to, toàn thân như bị một vật nặng đè bẹp dí xuống, tiếng xương cốt kêu lên răn rắc.

Sau khi Lý Bồ Y thổi ra một hơi, hình như ông ta đã dốc hết toàn lực, trong nhất thời chưa phục hồi được, nhưng ông ta hít sâu một hơi.

Nhờ hít sâu một hơi, ông ta vươn thẳng người dậy.

Trong khoảng sát na này, một người khác cũng hít một hơi dài.

Người đó là Thẩm Tinh Nam.

Sau khi ông ta hít hơi này, mặt mau chóng hồng hào trở lại, ông ta vẫn mãi vận công trị độc, trước công lực thâm hậu của mình, ông ta có thể dễ dàng đẩy độc ra.

Trương Hạng Thủ thấy Tâm Ma Cao Vị Mạc gặp nguy, định chạy đến cứu, nhưng chợt thấy điệu bộ của Thẩm Tinh Nam, lập tức hiểu rằng Thẩm Tinh Nam sẽ hồi phục lại ngay.

Trong khoảng sát na như điện chớp lửa xẹt, Trương Hạng Thủ hơi do dự: Rốt cuộc là giết Thẩm Tinh Nam hay giết Lý Bồ Y.

Giết Thẩm Tinh Nam thì có thể giữ an toàn cho mình!

Giết Thẩm Tinh Nam thì có thể lập được đại công!

Giết Lý Bồ Y thì có thể cứu được Cao Vị Mạc!

Giết Lý Bồ Y, cứu được Cao Vị Mạc đương nhiên sẽ có lợi ích vô cùng, hơn nữa chỉ cần cứu được Cao Vị Mạc, nhất định lão sẽ giết được Thẩm Tinh Nam!

Mấy ý nghĩ đó lướt qua trong đầu Trương Hạng Thủ như điện chớp lửa xẹt, Trương Hạng Thủ quyết định giết Lý Bồ Y trước để cứu Cao Vị Mạc. Đó là bởi vì y biết, nếu Lý Bồ Y giết Cao Vị Mạc, dù mình có giết được Thẩm Tinh Nam cũng chưa chắc đã là đối thủ của Lý Bồ Y!

Y hơi chần chừ, nhưng lúc này là khoảng sát na mang tính quyết định.

Nếu Trương Hạng Thủ dứt khoát ra tay nhanh chóng, kết quả sẽ khác hẳn!

Khi Trương Hạng Thủ giơ cánh tay nhảy bổ tới sau lưng Lý Bồ Y, Thẩm Tinh Nam bình tĩnh mau chóng tháo cây kim cung ở hông ra, lấp mũi ngân tiễn, mà Lý Bồ Y đã sát tới gần Tâm Ma, cây gậy tre mau chóng đâm ra. Phập một tiếng, đầu gậy đâm thấu lưng.

Đầu gậy không có máu.

Vết thương cũng không chảy máu.

Nơi phun máu là miệng của Tâm Ma, lão phun máu rất nhiều đến nỗi lão phải cắn chặt răng lại để máu khỏi trào ra nữa, hết như một khối máu bị ngưng kết lại, mà lửa đã bắt đầu an lan toàn thân lão.

Ngay trong khoảnh khắc Lý Bố Y đâm Tâm Ma Cao Vị Mạc, hai cánh tay của Trương Hạnh Thủ đã sắp bổ trúng lưng Lý Bố Y.

Cánh tay của Trương Hạnh Thủ có thể bổ vàng chẻ đá, là một trong những binh khí tà môn, nhưng trong khoảnh khắc như sao sẹt, tay phải của y bị một mũi nhọn đâm xuyên qua cằm phập vào tay trái, cho đến khi hai cánh tay bị xô vào nhau, Trương Hạnh Thủ mới hiểu ra đó là một mũi tên!

Một mũi ngân tiễn!

Lúc này mũi tên thứ hai cũng bay đến!

Mũi tên này bắn trúng tim của y, Trương Hạnh Thủ bật ra đến bảy tám thước, mũi tên kéo người y ghim xuống đất.

Thẩm Tinh Nam lấp vào cung ba mũi tên, mũi tên cuối cùng hướng thẳng vào người Lý Bố Y nhưng không bắn ra.

Lý Bố Y không quay đầu lại ngay.

Ông ta nhìn Cao Vị Mạc, thở phào: “Nguy hiểm thật!”

Rồi sau đó mới quay người, chậm chậm nói: “Hảo tiễn!”

Ông ta vừa nói vừa rút cây gậy tre, nói: “Công lực của ông khôi phục rất nhanh!”

Đến bây giờ Thẩm Tinh Nam mới hỏi: “Ông làm sao biết cách phá tâm ma đại pháp?”

Lý Bố Y cười: “Tôi không biết, tôi chỉ đoán”. Ông ta mỉm cười nói: “Gò má trái và phải của y nhô cao, theo thuật xem tướng, khó tránh cô quả, hơn nữa trong thời gian này dễ gặp kiếp nạn. Huống chi...”

“... Huống chi trên gò má trái của lão có một nốt ruồi, trong đời khó tránh hỏa nạn”. Ông ta nhìn cái xác cháy khét của Tâm Ma, nói: “Cho nên tôi đánh liều xem thử có thể phá được tâm ma đại pháp của lão hay không”.

Thẩm Tinh Nam trầm giọng nói: “Ông đã thử đúng”.

Lý Bố Y nói: “Thật ra tôi cũng không biết đúng hay sai, khi tôi cầm bó đuốc bước vào, sắc mặt của lão đã thay đổi, tôi đã biết mình đúng một nửa, lão không chủ động tấn công, không thi triển tâm ma đại pháp khiến tôi càng khẳng định hơn”.

Thẩm Tinh Nam nói: “Tâm ma đại pháp của lão có thể lấy tâm chế tâm, lão dùng nhịp tim của mình kiềm chế nhịp tim của đối phương, rồi đột nhiên gia tăng nhịp tim khiến đối phương vô tim mà chết, loại võ công này phải tập trung tinh thần mới làm được, ánh lửa nhảy múa khiến lão không tập trung được, chỉ đành chờ bị lửa đốt, kiếm thuật của ông quả nhiên linh nghiệm!”

Lý Bố Y mỉm cười, thở dài: “Thật ra trước khi thành công, không ai có thể dự đoán được có linh nghiệm hay không, dù có bằng cứ cũng phải nhờ vào vận may!”

Thẩm Tinh Nam nói: “Ma công thì bị ma thu, tà đạo sẽ bị tà hủy. Nhưng võ công càng quan trọng hơn vận may, bởi vì nó có thể ảnh hưởng vận may”.

Lý Bố Y mỉm cười: “Ông có thể bắn rồi đấy!”

Thẩm Tinh Nam thở dài.

Lý Bố Y nói: “Dù tôi xem tướng có linh nghiệm hay không, mũi tên này của ông đã hướng vào buồng tim của tôi, với võ công và phán đoán của ông, tôi không thể nào ứng biến được, chỉ cần tôi không tránh được thì tôi sẽ chết chắc. Ân oán năm xưa coi như tiêu tan”.

Phó Văn Phi trở mắt, chỉ thấy cánh tay kéo dây cung của Thẩm Tinh Nam hơi run run, cuối cùng ông ta đặt mũi tên xuống, cắt lại cung, lạnh lùng nói: “Số ông may lắm, tôi không muốn bắn ông”.

Ông ta ngấp ngừng rồi nói tiếp: “Huống chi lúc này ông đã cứu tôi một mạng”.

Lý Bồ Y nói: “Ông cũng cứu tôi một mạng”.

Thẩm Tinh Nam cười lạnh: “Ông không cứu tôi trước, tôi làm sao cứu được ông!”

Lý Bồ Y nói: “Mạng không phân sang hèn, không phân sớm muộn, một mạng cứu một mạng, coi như đã huề nhau!”

Thẩm Tinh Nam nói: “Mạng không thể nợ nhau, nhưng oán vẫn chưa hết!”

Lý Bồ Y nói: “Chuyện quá khứ, xin hãy nghe tôi nói rõ ràng...”

Thẩm Tinh Nam phát tay, cắt lời: “Chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa. Tôi không giết ông, cũng không muốn nghe ông giải thích. Người của Phi Ngự Đường sẽ lập tức đến đây, các người đi đi!”

Lạc Thần Lĩnh là nơi cửa ải quan trọng của Phi Ngự Đường, trọng địa đương nhiên không chỉ ở căn nhà này, Trọng Tướng đến đây từ lúc hoàng hôn mà vẫn chưa có tín hiệu liên lạc, cao thủ canh gác ở những nơi khác nhất định sẽ cảnh giác đến đây xem xét.

Thực lực của Phi Ngự Đường sâu đến khó lường, là lực lượng chủ yếu trong võ lâm bạch đạo.

Phó Văn Phi vẫn còn thắc mắc, chàng khẽ hỏi: “Các người?” chàng không biết ngoại trừ Lý Bồ Y thì còn ai nữa.

Thẩm Tinh Nam lạnh lùng nói: “Chính là người và Lý Bồ Y”.

Phó Văn Phi giật thót người, lại muốn quỳ xuống xin sự phụ thu lệnh, nhưng Thẩm Tinh Nam nói rõ từng câu: “Bồ Y thần tướng đã cứu người, người bái ông ta làm sư phụ đi, ta đã bảo người không phải là đồ đệ của ta nữa, lời ta nói ra xưa nay không đổi, đừng nói nhiều!” nói rồi bước vào trong căn nhà.

Lý Bồ Y vỗ vai chàng, nói: “Ngốc tử, người có cầu ông ta cũng vô dụng, sư phụ của người sẽ đến đệ Cửu Phong tìm con gái ông ta, người đừng cản bước”.

Phó Văn Phi nhìn theo bóng dáng Thẩm Tinh Nam chìm khuất trong màn đêm, chàng dập đầu xuống đất ba cái rõ to rồi nói: “Vậy con phải làm sao?”

Lý Bồ Y vuốt râu, hơi trầm tư rồi nói: “Thiên hạ này rộng lớn, sợ gì không có chỗ đi!”

Phó Văn Phi hỏi: “Tiền bối đi đâu?”

Lý Bồ Y nói: “Ta không lớn hơn người là mấy, đừng gọi tiền bối này tiền bối nọ nữa, khó nghe chết đi được!” rồi ông ta cười cười nói: “Ta đi lang thang khắp nơi tiêu tai giải nạn cho người đời”.

Phó Văn Phi lúng túng nói: “Tôi... tôi đi theo ông!”

Lý Bồ Y hơi trầm ngâm, ngửa đầu cười ha hả: “Ta với người xem như cũng có duyên, nếu không sợ cực khổ, hãy đi theo ta”.

Nói rồi cầm cây gậy trúc thông thả bước đi, vừa đi vừa cười nói: “Ta không muốn gặp cao thủ của Phi Ngự Đường nữa, kéo họ lại bảo ta giết lão đầu tử của họ thì khổ!”

Văn Phi nhìn theo ông ta, đứng ngẩn ra, rồi chàng quay đầu lại nhìn căn nhà, trong lòng bồi hồi vô hạn, rồi chàng quay đầu đuổi theo Lý Bồ Y: “Tiền bối, đợi tôi với, tiền bối...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sat-nhan-dich-tam-khieu>